

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

HOLLY RENEE

KAN VE İHANET KRALLIĞI

HOLLY RENEE

Telif Hakkı © 2022 Holly Renee tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, yerler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, mekanlar, olaylar ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Web sitemi ziyaret edin: www.authorhollyrenee.com.

Kapak Tasarımı: Forensics and Flowers | [@forensicsandflowers](https://www.instagram.com/forensicsandflowers)

Editörlük: Overbooked Author Services'ten Brittini Van, The Beta Bruja'dan Cynthia Rodriguez, My Brother's Editor'den Ellie McLove, Tori Ellis ve Rumi Khan

YAZARIN NOTU

Kan ve İhanet Krallığı sadece yetişkin okuyucular (18+) tarafından okunmalıdır ve bazı okuyucuları rahatsız edebilecek sahneler içermektedir.

Bu kitap cinsel içerikli sahneler, şiddet, saldırı ve cinsel saldırı tasvirleri içermektedir. Tüm okuyucular için uygun olmayabilecek olgun dil, temalar ve içerik içerir. Okuyucuların sağduyulu olması tavsiye edilir.

*Adrina için-
Seni seviyorum, küçüğüm.*

İÇİNDEKİLER

[Bölüm 1 Bölüm](#)

[2 Bölüm 3](#)

[Bölüm 4 Bölüm](#)

[5 Bölüm 6](#)

[Bölüm 7 Bölüm](#)

[8 Bölüm 9](#)

[Bölüm 10 Bölüm](#)

[11 Bölüm 12](#)

[Bölüm 13 Bölüm](#)

[14 Bölüm 15](#)

[Bölüm 16 Bölüm](#)

[17 Bölüm 18](#)

[Bölüm 19 Bölüm](#)

[20](#)

[Teşekkür ederim.](#)

[Ayrıca Holly Renee Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Teşekkür](#)

BÖLÜM 1

Ondan nefret ediyordum.

Tutunabileceğim tek gerçek buydu çünkü ne yapacağımdan emin değildim. Diğer her şey.

Ona güvenmemem gerekirken güvenmemi sağladığı için ondan nefret ediyordum. Bir aldatmacadan başka bir şey olmayan bir gelecek görmemi sağladığı için ondan nefret ediyordum.

Kardeşinden daha iyi değildi. En azından Gavril bana gerçekte kim olduğunu gösterme nezaketini gösterdi. Benden aldı ama Evren'in yaptığı gibi değil. Evren onu istememi, onun için yalvarmamı sağlamıştı ve bu bir manipülasyondan başka bir şey değildi.

Yapmamam gerekirken ona aşık oldum ve o da benim aşık olmama izin verdi.

Kan krallığının varisiydi, bana korkmam öğretilen her şeydi ve düşmeme izin vermişti.

Çadırı kurmaya başlarken arkasından bakakaldım. Etrafım düşmanlarımla çevriliydi ama tek bakabildiğim oydu. Bakışları üzerime dikildi ve kendimi başka tarafa bakmaya zorladım. Gözleriyle buluşmayı reddettim. Bunun yerine önüme baktım ve annesinin muhafızlarından biriyle usulca konuşmasını izledim. Sadece birkaç saat önce oğluna zarar vermeye hazır olan muhafız.

Kan kraliçesi olmasını beklediğimden çok farklıydı. Hakkında anlatılan efsanelerden daha yumuşaktı. Adamlarının kamp kurmasına yardım ederken saçlarını sürekli yüzünden uzaklaştırması bana annemi hatırlattı. Onu düşündükçe göğsüm ağrıyordu; ne de olsa beni sadece kullanmayı planlayan insanlara bu kadar kolay teslim eden oydu.

Kaderimi, tenimdeki yıldız izleri kadar kolay bir şekilde mühürlemişti.

Evren'in büyüü bir fısıltı gibi tenimi okşuyordu ama bunu kabul etmeyi reddettim. Kan Mahkemesi'ne giderken ormanın kenarından ayrıldığımızdan beri büyüün üzerimden düşmesine izin vermemişti. Bana kendi atımı vermeyi reddetmemişti, ben onun yanına gitmeyi kesinlikle reddettikten sonra da *reddetmemişti* ama bana yer vermeyi reddetmişti. Yolculuk boyunca kara büyüünü etrafımda dolaştırdı. Sanki iyi olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi hareket ediyor ve beni kucaklıyordu.

Ama değildim. Nasıl olabilirdim ki?

Dokunuşunu benden uzaklaştırmak için kendi gücümü toplamaya çalıştım ama yorgundum. Çok yorgundum ve büyüümü onun gibi nasıl kontrol edeceğimi bilmiyordum. Anlamadığım, sahip olduğumu bile bilmediğim bir büyü.

Yeni tanışmış olmamıza rağmen çok tanıdık gelen bir büyü.

Evren'den önce köyümüzde annemle yalnız kaldığım zamanları düşündüm. O zaman bile büyüüm hep benimle miydi? Annem biliyor muydu? Babam biliyor muydu?

Derimin altında dolaştığını hâlâ hissedebiliyordum. Büyüm içimde uyanmıştı ve bunu daha önce nasıl fark etmediğimden emin değildim. Vahşi ve pervasız hissettiriyordu, sanki henüz tanışmadığım bir uzantım gibiydi.

"Prenses," diye fısıldadı Evren adını bana ve bakışlarım onunkilere çarptı. Dilimin ucunda ona bana böyle hitap etmemesini söylemek vardı ama tek kelime etmedim. Sadece ona baktım ve içimde kıvranan öfkeyi görebilmesi için dua ettim. "Biraz dinlenmen gerek. Sabaha Kan Mahkemesi'ne varmış oluruz."

Etrafımızı saran Kan askerlerinin gürültüsünü duymazdan gelmeye çalıştım. Bana geniş bir alan bırakmış olmalarına rağmen hepsi beni dikkatle izliyordu. Onlar bana güvenmiyordu, ben de onlara güvenmiyordum.

Kimseye güvenmezdim. Artık güvenmiyorum.

Yaslandığım ağacı ittim ve çadıra doğru ilerledim. Kapağı benim için açık tuttu ve yanından hızla geçtim, teninin benimkine değmemesine dikkat ettim. Ama tanrım, onu hissedebiliyordum. Bedenimin her bir parçası onun büyüünün bana dokunduğu yerde diken üstündeydi, işaretlerim daha fazlası için can atıyordu ama hepsini içimde tuttum.

O kalpsiz prensin bana bir daha dokunmasına asla izin vermeyecektim. Bedenimin onu arzulaması önemli değildi.

O benim düşmanım ve hainimdi. Onun varlığında ya da dokunuşu altında kendimi rahat hissetmemem gerekiyordu ama bunu açıklayamıyordum.

Büyüsü beni çileden çıkarıyordu ama etrafımda dönüp durması işaretlerimi canlı hissettiriyor ve büyümün tınlamasını sağlıyordu.

O benim düşmanımdı, ama aynı zamanda dostumdu.

Beni çadıra kadar takip etti ve ona döndüğümde omurgam sertleşti. Soğuk ve sert zeminin üzerinde iki yatak vardı.

"Burada benimle kalmıyorsun."

Evren sözlerimi duymazdan geldi ve rulolardan birine doğru ilerledi. Otururken inledi ve yüzündeki yorgunluğu görebiliyordum. Parmaklarım ileri uzanıp başparmağımı gözlerinin arasındaki derin kırışıklığın üzerinde gezdirmek için ağrıyordu. Öfkeme rağmen onu izlerken göğsümün ağırlaştığını hissettim.

"Öyleyim." Botlarını çıkarmaya başladığında büyüsü neredeyse fark edilmeyecek şekilde etrafımda sıkılaştı.

"O zaman başka bir yerde uyuyacağım." Çadırın açıklığına doğru ilerledim ama büyüsü sertleşerek beni yerimde tuttu. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, beni hem bedenem hem de zihnen tutsak etmeye devam etti.

"Gözümün önünden bir an bile ayrılmana izin vereceğimi sanıyorsan çıldırmışsın."

"Senin esirin olduğum için mi?"

"Çünkü sen benim eşimsin." Botlarını kenara koydu ve bana bakarken kollarını dizlerine dayadı. "Benden istediğin kadar nefret edebilirsin prenses, ama bu gerçek hâlâ geçerli."

Haklı olduğumu biliyordum. Sözlerinin doğruluğunu iliklerime kadar hissedebiliyordum ama bunu kabul etmeyi reddettim. Daha fazlası olması gerekiyordu ve korktuğum her şey olduğunu kanıtladı.

Ve kader öyle uygun gördü diye ona bağlanmayacaktım. Kadere ve onun bana acımasızca sunduğu hayata bel bağlamaktan yorulmuştum.

"Ben senin eşin değilim."

Evren bana bakarken çenesini sıktı ve gözlerindeki öfkeyi görebiliyordum. *Güzeldi*. Ben de öfkeliydim.

"Bu çadırdan ayrılmayacaksın prenses."

"Dedi hayran dostum." Ona bakarken kollarımı kavuşturdum. "Ağabeyinden ders aldın mı?"

"Ben o değilim Adara," diye tersledi, sesi öfkesinden titriyordu.

"Hayır." Duygularım boğazımı tıkarken başımı salladım. Gözlerimde nem biriktiğini hissedebiliyordum ve bu sadece kendi öfkemin alevlenmesine neden oldu. "Sen daha kötüsün."

Yumruklarını sıkarken parmak eklemleri beyazlaştı. "Ne tercih ederdin? Seni benden almaya çok istekli olan adamlarla birlikte o kampa gitmene izin vermemi mi? Kaderinin onlara bağlı olmasına izin vermemi mi tercih ederdin?"

Söylediklerini düşünürken nabzım göğsümde hızla atmaya başladı. "Bu seni rahatsız etmiyor mu?" Ne düşündüğüne dair bana ipucu verebilecek bir şey var mı diye dikkatle onu izledim. "Sen onların prensisin, ama onlar beni senin parmaklarından koparmaya fazlasıyla istekliydiler."

"Annem onların kraliçesi." Hayal kırıklığıyla elini saçlarının arasından geçirdi ama gözlerimi ondan alamıyordum. "Ve ben rolümü unuttum."

Öfkesinin büyüünden yayıldığını hissedebiliyordum. Derimin üzerinde gezinirken korku ve beklenti içime işledi.

"Peki senin rolün ne Evren?"

"Her zaman seni ondan uzaklaştırmam gerekiyordu." Hayal kırıklığı içinde başını salladı. "Ama o daha zayıf olana kadar değil. Ben olduğumu bilmeden bunu yapana kadar değil."

"Ne yani? Her şeyi onların altından çekip alana kadar saygılı bir kardeş ve oğul olarak zaman mı kolluyordunuz?"

Evren ayağa kalkıp bana doğru ilerledi ve sesi kesilince çadırın kenarına doğru bir adım geri çekildim. "Yaptığım şey prenses, halkımı korumak için elimden gelen her şeydi. İstedğin kadar Gavril kadar kötü olduğumu söyleyebilirsin ama onun zalimliği hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Sözleri içimde sekti ve içimin derinliklerine yerleşti. O haklıydı. Gavril'i ya da neler yapabileceğini çok az biliyordum ama yine de öfkeliydim. Hâlâ kavga etmek istiyordum çünkü onun sözleri benim de onun hakkında çok az şey bildiğimi hatırlatıyordu.

"Peki ya beni becerme şeklin? Bu halkınız için miydi, prens? Beni onun zalimliğinden korumak için miydi?"

Yüzümü ararken gözlerini kıstı ve karanlık, büyüyle lekelenmiş parmaklarını enseme dolanana kadar kaldırdı ve beni ona bakmaya zorladı. "Seni *becerdiğimde*, bu senden ve benden başka kimse için değildi." Daha da yaklaştı, nefesi boynumda ürpertici bir iz bıraktı. "Beni açgözlü yapıyorsun." Dudakları çene çizgimin üzerinden fısıldadı ve dudaklarımdan dökülen küçük iniltiye engel olamadım. "Sahip olduğum tüm görevleri unutup sonsuza kadar senin içinde kaybolmak istememe neden oluyorsun."

"Bu bir daha asla olmayacak." Sesim güçten yoksundu ve Evren'in zayıflığını fark edebilmesinden nefret ediyordum. Dudaklarını kulağıma değdirirken gülümsediğini hissedebiliyordum.

"İkimiz de bunun lanet bir yalan olduğunu biliyoruz prenses," diye mırıldandı. "Beni sihrinle kurtarmadan önce ne kadar çok istiyorsan şimdi de o kadar çok istiyorsun."

"Seni istemiyorum." Kalçalarımın arasında basınç oluşurken bile başımı salladım. Ona bu kadar yakın olmak başım için kötüydü. Onun kokusu beni boğuyordu. Büyüsünün hissi duyularımı ele geçirmişti. İzlerimin tenimde vızıldamasına neden olan bir aşinalık vardı ama büyü aynı zamanda her santimetremi keşfetmeye çalışan hayalet eller gibi hissettiriyordu.

Yakınımdayken ondan neden nefret ettiğimi hatırlamak zordu. Uzanmamak ve aramızda bıraktığı küçük boşluğa girmemek zordu.

"Beni istemiyor olabilirsin, ama tanrılar, ben seni istiyorum. Seni becermeyi seviyorum." Burnu çenemde gezindi ve keskin bir nefes aldı. "Kokunu bedenimde taşımak ve etrafımdaki her erkeğin senin bana ait olduğunu bildiğini bilmek beni çok zorluyor."

Sözleri midemi bulandırdı ve başımı usulca sallamaya devam ederken ona olan ihtiyacımı bastırmaya çalıştım.

Ona ait değildim. Hiç
olmadım. Gerçekten ait
değildim.

Ama her parçam onun sözlerinin doğru olmasına izin vermem için bana yalvarıyordu. Beni arzuyla boğarken ihanetini göremiyordum. Onunla boğulacaktım ve son nefesimde bunun için ona teşekkür etmemi sağlayacaktı.

Parmaklarımı kaldırıp göğsüne bastırırken titriyordum. Boşluğa ihtiyacım vardı.

Bana vermek istemediği bir alan.

"Beni kendinden uzaklaştırma prenses." Elleri benimkileri kavrayıp parmaklarım göğsüne saplanana kadar iterken sözleri yumuşak ve savunmasızdı. Neredeyse acı verecek kadar derisini dağlıyorlardı ama bana öyle bakarken bunu fark edemiyordum. "Yapmak zorunda kaldığım seçimler için benden nefret etme."

Gerçekler ortaya çıkınca ellerimi ondan çektim. Kim olduğunu anladığımda yüzünün aldığı şekli hâlâ hatırlayabiliyordum. Kendi büyümün dilimde nasıl acılaştığını hâlâ tadabiliyordum.

Yanından geçip benim için hazırladığı yatak örtüsüne doğru ilerledim ve onu çadırın uzak kenarına çektim. "Sırf sen öyle istiyorsun diye önünde diz çökeceğimi düşünerek kendini kandırma. Hiç kimse

boynuna bir hançer dayayıp beni kandırmana neden oldu. Kimse seni halkını kurtarmak adına benim yanımda daha fazlasıymışsın gibi davranmaya zorlamadı. Bir kurtarıcı gibi davranmak istiyorsun Evren, ama sen de en az kardeşin kadar kötüsün."

"Olmamı istediğin şey bu mu?" Yatağıma uzanıp sert kumaşa yaslanırken beni izledi. "Nefret ettiğin adam olmamı mı istiyorsun?"

"Bana bir seçenek sunduğunuzu fark etmemiştim."

"Hepimizin seçimleri vardır prenses, ama her zaman seçilebilecek iki net yol yoktur. Sence sonunda sana zarar vereceğimi biliyor muydum? Dünyamızı değiştirecek olan kızda eşimi bulacağıma dair en ufak bir fikrim var mıydı sanıyorsun?"

Ona baktım ama tek kelime etmedim.

"Senin de yapman gereken bir seçim var. Eğer seçtiğin buysa ona geri dönebilirsin. Uzanabilir ve onun seni yapmak istediği şeye dönüşebilirsin." Yumruklarını iki yanında sıktı. "Ya da burada benimle kalabilirsin. Burada eşinle birlikte kalabilirsin."

"İki seçeneğim bunlar mı?" Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve çadırın duvarına baktım. "Kötü kardeşinle kalmak ya da beni inandıran adamla kalmak-"

"Seni neye inandırdı?" Bana bakarken elini çenesinde gezdirdi. "Kan kraliçesinin oğlu olabilirim ama bu beni senin istediğin adamdan daha az biri yapmaz. Düşünmem gereken koca bir krallık var. Eşimi buldum diye her şeyi unutmam için bana güvenen çok fazla insan var. Ama bu aramızda olanları daha az gerçek yapmaz."

"Prens Evren," diye sert bir ses çadırın önünden onun adını seslendi ve ikimiz de gerildik. Onun dışında herkesi unutmuştum. Diğerlerinin duyduğunu bile düşünmemiştim.

Artık kampta dolaştıklarını duyabiliyordum ve benim hakkımda ne düşündüklerini merak ediyordum.

"Biraz dinlen. Seni kontrol etmek için kısa süre içinde döneceğim."

"Yapma." Uzanırken başımı salladım ve ona sırtımı döndüm.

Lütfen yapma.

Başka bir şey söylemeden çadırı terk etti ve ben de gözlerimi kapatıp uykunun beni ele geçirmesi için dua ettim.

BÖLÜM 2

Kalbim boğazımda düğümленirken ayağa fırladım ve hançerime uzandım. Ama orada değildi. *Kahretsin.*

Vampirlerle, düşmanlarımla dolu bir kamptaydım ve kendimi korumamın hiçbir yolu yoktu. İnleme sesleri küçük alanı doldururken karanlık çadırı araştırdım. Çadırın içinden mi yoksa dışından mı geldiğini anlayamıyordum ama Evren olduğunu biliyordum. Hiç şüphesiz biliyordum ve onun hırıltılı nefes alışları kalbimin atışlarını hızlandırırken ayağa fırladım.

Çadırın açıklığına doğru süründüm ve gücümü öne çekmeye çalıştım. Kraliçe Veda'nın adamlarının Evren'e zarar vereceğini düşündüğümünden beri ilk kez gücümün içimde dolaştığını, sanki sözümü bekliyormuş gibi damarlarımda dolaştığını hissedebiliyordum.

Elim çadır kapağının kalın malzemesine dolandı ve tam açmak üzereydim ki arkamdan onun iniltisini duydum. Dönüp gözlerimi kırıştırdım, gözlerimin karanlığa alışması için yalvardım ve sonra onu gördüm.

Evren çadırın benim bulunduğum tarafının karşı tarafında, yatağının üzerinde yatıyordu ve yalnızdı. Yanında kimse olmadığı ve ona zarar vermediği için rahat bir nefes alarak ona yaklaştım. Ona doğru bir adım attım ve dudaklarından bir inilti daha döküldü. Boynu yere eğilirken yumrukları yatağına sıkılmıştı ve acı çekiyordu.

"Evren," diye fısıldadım adını ama faydası olmadı. Beni duyamıyordu. Acısından hiçbir şey duyamıyordu. Ona doğru koştum ve dizlerimin üzerine çöktüm ama ona dokunmaktan korkuyordum. Bu dünyadan bu kadar uzaklaşmış görünürken onu uyandırmaktan korkuyordum. "Evren, lütfen."

"Hayır." Kelimeyi dişlerinin arasından çıkardı ve onu izlerken göğsümde derin bir acı hissettim. Onu hiç böyle görmemiştim, hiç

neler yaşadığını düşündü.

"Evren." Öne doğru uzanıp kolunu sıktım ama dokunuşumla kolunu çekip çıkardı. Yüzü sanki dokunuşum onu yakmış gibi buruştu.

Büyüm içimde dönüyordu ve ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen, içime uzandım ve umutsuz bir yalvarışla parmaklarımdan düşmesine izin verdim. *Ona yardım et, diye* sessizce yalvardım büyüme, mürekkep gibi siyah duman çadırı sararken.

Emrime itaat ediyor, sakinleşiyor gibiydi ve karanlığın girdapları Evren'i ve Evren'i yalnız buldu. Tenine sürtündü, dokunulmadık tek bir santim bile bırakmadı ve kaşlarının arasındaki derin kırıışıklığın yavaşça düzelmesini izledim. Elleri gevşedi ve nefes alış verışı düzleşti ve tam onu tamamen sakinleştirdiğimi düşündüğüm anda dudaklarından adım döküldü. Yatağından fırladı ve ben tepki vermeye fırsat bulamadan eli hançerini buldu. Ama o hançeri bana doğru kaldıramadan büyüüm bileğine dolandı.

"Prenses?" Adımı şaşkınlıkla söyledi ve ben de sihrimi tekrar içime çekmeye çalıştım.

Ama gelmedi.

"Özür dilerim." Başımı kaldırıp onun karanlık gözlerine baktım ve hızla gözlerimi kaçırdım. "Kabus görüyordun."

"Kahretsin," diye içinden küfretti, sonra panik içinde bakışlarımı süzdü. "Seni uyandırmak istememiştim."

"İyi misin?" Umursamamam gerekirdi. Ellerimi hareketsiz kalmaya zorlamamalıydım ki uzanmasınlar ve incinmediğinden emin olana kadar teninin her santimini takip etmesinler.

Benden bunları hak etmedi.

"Evet." Başını salladı ama emin görünmüyordu. Elini kaldırmaya başladı ama büyüüm onu yerinde tuttu. Bir kısıtlama olarak değil ama sanki gitmesine izin vermemek için çaresizmiş gibi. "Senin büyüün." Parmaklarını dumanın içinde hareket ettirdi ve bu hareketi sanki omurgamı okşuyormuş gibi hissettim.

"Kontrol edemiyorum," diye fısıldadım nefret ettiğim kelimeleri, onun beni ne kadar etkilediğini gösteren bir sesle. Zayıf olmak istemiyordum ve umutsuzca zayıflığımı ona göstermek istemiyordum.

Çünkü bunu bana karşı kullanmayacağına güvenmiyordum.

"Evet, yapabilirsin." Başını salladı ve göğsü tamamen büyüümle sarılana kadar öne eğildi. "Onun efendisi sensin prenses. Onu kendine geri çağır. İradene boyun eğmesini sağla."

Söylediklerine odaklandım ama kalbim hâlâ hızlı atıyordu ve büyümün tenine değdiği yerde tenim canlanmıştı. Ondan başka hiçbir şeye konsantre olamıyordum.

Evren öne doğru uzandı ve ben onun dokunuşundan irkilerek uzaklaştım. Ondan ne kadar etkilendiğim önemli değildi; beni katletmesine izin veren aptal bir kız olmak istemiyordum. O şimdi her zamankinden daha fazla benim düşmanımdı ve bunu hatırlamam gerekiyordu.

"Bırak sana yardım edeyim, Adara." Elini göğsüme sıkıca bastırdı ve bunun beni iliklerime kadar hissettirdiğini hissettim. "Burada hisset." Daha sert bastırdı ve ben hırıltılı bir nefes aldım. "Buradan ara."

Ne demek istediğini anlamamıştım ama elinin dokunduğu noktaya konsantre olmaya çalıştım. Sadece ve sadece ona odaklandım ve göğsüm onun dokunuşunun altında yükselip alçalırken gözlerimi kapattım.

Bana geri dön.

Sanki beni duymuş gibi büyümün durakladığını hissettim. Çadırın içinde yuvarlanırken tereddüt etti ve ağırlığının üzerime çöktüğünü hissettiğimde onu tekrar çağırdım.

Bana geri dön.

Bu sefer dinledi.

Yavaşça bana doğru geri sızdı ve ben de bunu yapmasına izin verdim. Onu içimde hissetmek için çaresizce nefes aldım.

İçime geri batan her santimde kendimi daha bütün hissediyordum. Damarlarıma doğru ilerliyordu ve bunu yaparken kendi gücümün tadını alabiliyordum.

"İşte bu kadar. Bırak sana gelsin." Büyüm beni doldururken sözleri üzerime çöktü ve yavaşça gözlerimi kırıştıtarak ona baktım.

Eli hâlâ göğsümdeydi ve büyümün son kısmı da içimde kaybolurken başparmağı yavaşça boynumun dibini okşadı.

Birbirimize bakarken uzun bir süre sessiz kaldık. Aklımdan o kadar çok düşünce geçiyordu ki, dudaklarımdan fısıldamak istediğim o kadar çok kelime vardı ki, ama bunlardan herhangi birini söylemem aptallık olurdu.

"Yatağıma geri dönmeliyim." Sesim titriyordu.

"Kalmalısın." Koyu renk gözleri yalvarıyordu ve yüzündeki bu ifadeyi yatıştırmayı ne kadar çok istediğimden nefret ediyordum.

"Yapmamam gerektiğini ikimiz de biliyoruz," diye başımı sallarken usulca konuştum. "Kal."

Ona aklını kaçırmış gibi baktım. Onun emri altında değildim. Bana her kesten daha fazla ihanet eden adama cevap vermedim, ama yine de

İçimden bir ses onu dinlemem için bana yalvardı. "Senden nefret ediyorum."

Gözleri kapandı ama sadece başını salladı. "İstediğini biliyorum ama yarın benden nefret edebilirsin. Bu gece için, sadece kal."

Başımı sallarken dizlerimin üzerinde doğruldum. Ayağa kalkarken ona bakmaktan kaçındım çünkü aramıza mesafe koymam gerektiğini biliyordum. Ondan nefret ediyordum ama bedenim sanki onun yanından ayrılmayı hayal bile edemiyormuş gibi hâlâ onu çağırıyordu. Ama ben uzaklaşmadan elimi tuttu ve yürek parçalayıcı bir çaresizlikle bana sarıldı.

Avucumu göğsüne bastırdı ve kalbi parmak uçlarımda öfkeyle çarptı.

"Lütfen sadece bu gece kal. Sadece bu gece." Eli benimkine karşı titriyordu ve göğsüm aynı çığınca ritimde yükselip alçalırken dudakımı ısırırdım. "Lütfen, Adara. Sana ihtiyacım var."

Sözleri içimi parçaladı, kalan tüm kararlılığımı kesti ve eğer isterse bu adamın beni yok etmesine izin vereceğimi biliyordum. Bana tam olarak kim olduğunu göstermişti ama ben yine de sanki o istememiş gibi ateşe yürümeye hazırdım.

Evet dürtüsüyle savaşmaya çalışırken yatağıma dönüp baktım. Ona boyun eğerken kendimi zayıf hissediyordum. Hayır kelimesini dudaklarımdan itmenin bu kadar zor olması mide bulandırıcıydı.

"Sadece bu gece." Kelimeleri söylerken dudaklarım titredi ama eli benimkine karşı sabitlendi. Önünde dizlerimin üzerine çökmekten başka çarem kalmayana kadar beni ileri doğru çekti. Elim avucunun içine aldı ve bileğimi ağzına götürüp iç taraftaki hassas deriye nazik bir öpücük kondururken gözlerimi kaçıramadım.

Kardeşinin hançeriyle yırtıp aldığı aynı deri. İyileştiğini sandığım aynı deri.

Dokunuşundan çekilmeye çalıştım, ama o sıkı durdu ve beni santim santim kendisine yaklaştırdı. Tam göğüslerimiz birleşmek üzereyken Evren arkasına yaslandı ve beni de kendisiyle birlikte aşağı çekti. Birbirimize neredeyse hiç dokunmuyorduk, sadece eli hala bileğimdeydi ama onun yanına uzanıp yakışıklı yüzüne bakarken onu her yerde hissedebiliyordum.

Hiçbir şey söylemiyordu. Sadece eli elimde sessizce beni izliyordu ve ben çığlık atacak gibi hissederken onun nasıl bu kadar sakin olduğunu anlamıyordum.

"Rüyanda ne görüyordun?" Soru daha iyi düşünemedi dudaklarımdan döküldü ve hâlâ gözlerini dolduran acının sınırını izledim.

"Sen." Verdiği cevap karşısında irkildiğimde bakışları yüzümde gezindi.

"Ben mi?"

"Evet." Başını salladı ve elini kaldırıp iki parmağını yanağımda gezdirerek saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Kaybedeceklerimi hayal ettim prenses. Kardeşimin uğruna neleri öldürebileceğini hayal ettim."

İşaretimden bir ürperti geçti ve sözlerinin gerçekliği karşısında korkumu yuttum. Gavril beni geri almak için adam öldürebilirdi ama ne kadar ileri gidebilirdi? Kanımdan akan gücü elde etmek için Evren'e zarar verir miydi?

"O senin kardeşin." Kelimeler dudaklarımdan döküldü ve göğsüm onun için sızladı. Bu hem Evren'in hem de benim paylaştığımız bir şeydi. Kendi kanımızdan olanlar, bizi en çok önemsemesi gereken insanlar, bizi bu kadar kolay kullanmaya fazlasıyla istekliydiler.

"Öyle." Evren bileğime baktı ve onun da ayrıldığıımız geceyi benim kadar kolay hatırlayıp hatırlayamadığını merak ettim. O gece benim olduğu gibi onun da rüyalarına giriyor muydu? "Ama bu hiçbir şey ifade etmiyor Adara." Yavaşça bana bakmadan önce başparmağı yara izimin üzerinde gezindi. "Seni geri alana kadar hiçbir şeyden vazgeçmeyecektir."

"Geri dönmeyeceğim."

Bileğimi sıkıca kavradı. "Biliyorum. Seni tekrar almasına izin vermeyeceğim."

"Peki ya bu, bana ulaşmak için seni öldürmeye çalışması anlamına geliyorsa?" "Sen benimsin, sonuçları ne olursa olsun."

"Yine de beni oyunlarınızda bir piyon olarak kullanmaya bu kadar istekli misiniz?" Bunlar krallık oyunlarıydı. Bir parçası olmamam gereken bir oyun.

"Yaptığımı düşündüğün şey bu mu?" İnançtan yoksun tek bir kelime bile etmedi. "Babamın ya da hatta annemin isteklerine boyun eğmenin benim için çok daha kolay olacağını düşünmüyor musun? Gerçekten istememem gereken tek kişiye, her şeyi mahvedebilecek tek kişiye aşık olmak istediğimi mi düşünüyorsun?"

Karşılığında tek kelime etmedim. Sözlerinin beni etkilemesine izin vermemeye çalışarak sadece çadırın tavanına baktım. Çok başarısız oluyordum ve korkarım ki

kalbimin düzensiz atışını duyabiliyordu.

"Tüm hayatımı başkalarına göre kararlar vererek geçirdim prenses. Eğer kendimden başka kimseyi düşünmeseydim, fırsatını bulduğum ilk anda seni senden çaldım. Seni kaçırdım ve asla arkama bakmazdım."

"Annen mi?" Verdiği kararların ne kadarının annesinden etkilendiğini bilmek için yanıp tutuşuyordum. Annesi ona fırsat verseydi bana ne yapmasını isterdi?

"Annem, krallığım, arkadaşlarım." Kolunu başının arkasına sıkıştırdı ve sırt üstü yuvarlandı. O da gözlerini çadırın tavanına dikmişti ve yüksek sesle söylemediği ama aklından geçen düşünceleri merak ettim. "Babamın ve ondan sonra da ağabeyimin yaptıkları benim kararlarımın kaderini her şeyden çok belirledi. Çoğu zaman sevgi tarafından kontrol edildiğimizden çok daha fazla nefret tarafından yönetiliriz."

Tüylerim diken diken oldu. O haklıydı. Kendi kararlarımın çoğu nefretten besleniyordu. Anneme ve onun verdiği kararlara duyduğum nefret. Beni yaşamaya zorladıkları hayat için ailesinden nefret ediyordum. Hiç tanımadığım babamın zihnimi kurcalayan hayallerinden nefret ediyordum.

"Ama senin güçlerin..." Sözümü kestim ve o da dönüp bana baktı.

"Ben güçlüyüm, Adara." Parmaklarını göğsünün hemen üzerine kaldırdı ve büyüünün onlardan düşmesine izin verdi. Sanki canlıymış ve ona dokunmaya can atıyormuş gibi bileğinin etrafına dolandı. "Ama onları yenecek kadar güçlü değilim. Tek başıma değil."

"Ama benimle yeterince güçlüsün?" İçimi korku kaplamıştı ama en çok neden korktuğumu bilmiyordum. Krallıklara karşı verilen bu savaşta kullanılacak olmaktan mı yoksa benden bekledikleri gibi olamayacağımdan mı korkuyordum?

Yaşanan her şeyin buna değmeyeceğini.

"Bu benim yeterince güçlü olmamla ilgili değil." Sonunda bana baktı ve bakışlarında ne olduğunu anlayamadığım bir şey vardı. "Bu birlikte ne olacağımızla ilgili. Eş olarak yapacağımız seçimlerle ilgili."

"Peki ya istediğim bu değilse? Ya dünyanın bana layık gördüğü her şey olmayı seçmezsem?"

"Korkarım bu konuda bir seçeneğiniz yok. İkimizin de yok." Elini kaldırıp parmaklarını yanağıma bastırırken bakışlarını benden ayırmadı. "Ama bir seçeneğim olsaydı, Adara, seni seçerdim."

Onu izlerken başımı salladım çünkü sözlerine inanmak için kendime izin veremezdim. Onlara inanmak beni zayıflatıyor, beni zaten olduğumdan daha fazla incinmeye açık hale getiriyordu.

"Seni her şeye tercih ederim prenses."

Öne doğru eğilip aramızdaki boşluğu kapattı ve ben onu durdurmadım. O ağzını benimkine bastırıp beni kendiminkine çok tanıdık gelen bir çaresizlikle öperken gözlerimin kapanmasına izin verdim.

Öpücüğü bir marka gibi hissettirdi. Sözleriyle asla söyleyemeyeceği bir özür gibi hissettirdi.

Ben de bu hissin peşine düştüm. Ben de aynı sertlikte öptüm ve eli boynumda gezinirken ağzının içinde inledim. Onu istiyordum.

Onun vücudunu, tutkusunu istiyordum. İçinde bulunduğumuz bu an dışında bana her şeyi unutturmasını istiyordum.

Benim Yıldız Kutsanmış olduğumu ve onun da hem kanın hem de büyüünün prensi olduğunu unutmak istedim. Biz dosttuk ve o anda başka hiçbir şey düşünmek istemiyordum.

Ama öpücüğü yavaşlattı ve gerçeklik tekrar içeri girdi. Ağzıma nazik bir öpücük daha kondurmadan önce benden hafifçe uzaklaştı.

Yüzümü inceledi ve kendi yüzünde bana bakan çok fazla kararsızlık vardı.

"Uyumalıyız prenses." Parmaklarını yanaklarımda gezdirdi ve kendisiyle savaştığını görebiliyordum. "Yarın yüzleşmemiz gereken çok şey olacak."

Başım göğsüne yaslanana kadar beni yönlendirirken gözlerimi kapattım.

Sonraki sözlerinin içimde gümbürdediğini hissettim. "Ama onlarla birlikte yüzleşeceğiz."

BÖLÜM 3

Güneşin sıcaklığı çadırın içinden sızıyordu ve tenimi ısıtışının verdiği lezzetle inliyordum. Sonsuza kadar bu anın içinde kalabilirdim.

Gözlerim hala kapalıydı ve sabahın öpücüğü beni karşılıyordu. Orada hiçbir şey bana dokunamazdı. Günün getireceği gerçekler değil. Göğsümde hala uykuda yatan kalp kırıklığı değil.

Sadece ben ve uykumun izin verdiği fanteziler vardı.

Yanıma uzandım, vücudum güneşin bile sağlayabileceğinden daha fazla sıcaklığa hasretti ve elim boşta kaldı. Çadırı dolduran parlaklığa karşı gözlerimi kırptıştırarak açtım ve gerçeklik üzerime çöktü.

Çadırın dışındakiler için hâlâ bir tutsaktım ve yalnızdım.

Dışarıda sesler birbirine emirler yağdırıyordu ama hiçbirisi umurumda değildi. Evren gitmişti.

Dün gece benden istediğinde onunla kaldım ve şimdi uyandığımda gittiği için rahatlamış hissetmem gerektiğini biliyordum ama kendimi aptal gibi hissediyordum.

Üzerimdeki küçük battaniyeyi attım ve yatağımın hâlâ çimlerin üzerinde durduğu çadırın yanına geri döndüm. Botlarımı hızla ayağıma geçirdim ve kısa, sinirli hareketlerle yatağımı topladım.

Evren'in yatağını da topladım çünkü ona daha fazla bakmaya dayanamıyordum. Derin bir nefes alıp saçlarımı yüzümden çekmeden önce ikisini de çadırın kapısına bıraktım.

Çadırdan çıktım ve güvensizliklerimin her bir parçasını arkamda bırakmaya çalıştım. Hançerim olmadan düşmanlarımla dolu bir kamptaydım ve prenslerinin ona güvenmemem için bana her türlü sebebi verdiğini, yine de ona izin vermem gerekenden daha fazlasını verdiğimi görmelerine izin veremezdim. İçlerinden sadece birine bu zevki tattıracak kadar aptaldım ve

Neler yapabileceğini çoktan kanıtlamış olmasına rağmen, ona ne kadar kolay teslim olduğum için göğsüm ağrıyordu.

Ortasında hâlâ koyu kırmızı kömürlerin yandığı küçük ateşe doğru ilerledim ve ellerimi kaldırarak sıcaklığını kovaladım.

"Nasıl uyudun?"

Kraliçe Veda'nın sesiyle başımı yana çevirdim ve yanıma gelişini izledim. Koyu renk saçları ensesinde toplanmıştı ve pantolonu seyahat günlerinden kalma kir ve tozla kaplıydı. Bana doğru bir çeşit kurutulmuş et uzattı ve ben tereddüt ettim.

"Seni zehirlemeyeceğim, Yıldız Kutsanmış." Hafifçe kıkırdadı ve elini bana doğru uzattı. Çenesini kaldırırken gözlerinin altındaki koyu halkaları fark ettim. "Eğer yapsaydım, bunların hepsi boşa giderdi."

"Bana öyle deme." Eti elinden aldım ama yine de ağzıma götürmedim.

"Yıldızsız mı? Sen busun, değil mi?" Konuşurken beni inceliyor, sözlerine vereceğim tepkiyi ölçüyordu.

"Tenimdeki bu izler bir lütuf değil." Başımı salladım ve tekrar ateşe baktım. "Kaderimi lanetlemekten başka bir şey yapmadılar."

"Kaderiniz sadece doğuş şeklinizle lanetlenemez." Bakışları omzuma düşmeden önce yanaklarımda gezindi. "Yıldızların işareti seni lanetlemedi. Bunu yapan insanlardı, Adara. Seni kontrol edebildikleri ve kendi egemenlikleri için silah olarak kullanabildikleri sürece sana zarar vermeyi umursamayan insanlar."

"Senin gibi insanlar mı?" İşaretim omurgamda canlandı ve Evren'in yakınımda olduğunu anladım. Omzumun üzerinden baktım, orada adamlarının ve birkaç atın yanında duruyordu ve doğrudan bana bakmasına rağmen içlerinden birinin söylediği bir şeye başını salladı.

"Bana güvenmeni beklemiyorum, Adara."

Dikkatimi tekrar ona yönelttim. Omuzları düşerken bile elleri yumruk haline gelmişti.

"Bunu körü körüne yapsaydınız akıl sağlığınızı sorgulardım ama Kraliçe Kaida ve ben aynı değiliz."

Sözleri midemi bulandırdı. Haklıydı, ona güvenmiyordum ve güvенеbileceğimi de hiç sanmıyordum. O Kan krallığının kraliçesiydi, eşimin annesiydi, bu kelimenin içimde ne kadar kolay oluştuğunu düşünerek kekeledim.

ve kimse güce susamadan kraliçe olamaz.

"Bu konuda sözünüze güvenmediğim için özür dilerim." Kollarımı kavuşturdum. "Kraliçe Kaida da onun gerçekte olduğu kadar kötü biri olmadığına inanmamı istiyor."

"Bu muhtemelen doğru." Gözlerine ulaşmasa da gülümsedi ve yarım bir omuz silkti. "Ama kadının gerçek, acımasız halinden başka bir şey olduğunu hiç görmedim." Bakışları hâlâ kurutulmuş eti tuttuğum elime kaydı ve başıyla eti işaret etti. "Ye. Birazdan Sidra Sarayı'na doğru yola çıkacağız."

Bana et ve düşüncelerimden başka bir şey bırakmadan arkasını döndü ve ben de Evren'in durduğu yere baktım. Hâlâ beni izliyordu, bakışları sert ve okunaksızdı ama benden uzaklaşan annesine kaydı.

Bana doğru bir adım attığında eti ağzıma attım ve hızla ondan uzaklaştım. Dün gecedен sonra, olanlardan sonra beni öpmesine izin verdikten sonra onunla yüzleşmeye hazır değildim. Onu dudaklarımın ardına dizilmiş büyük bir istekle öpmüştüm ve o bu sabah tek kelime etmeden çadırı terk etti.

"Hazır mısın?"

Sırtımda göğsünün sıcaklığını hissedebiliyordum ama arkamı dönmedim. Sadece sönmekte olan ateşe baktım ve bir kez başımı salladım. Arkamdan beni incelediğini hissedebiliyordum, bakışlarının sıcaklığı önümdeki alevlerden daha güçlüydü ve ağzımı silmeden önce sert eti hızla yuttum.

"Prenses?" Sadece sesini duymak bile midemi ağrıya boğdu.

"Senden bana öyle dememeni istemiştim." Sesim soğuk ve duygusuzdu, tam istediğim gibiydi ama içimde hissettiklerimin tam tersiydi. Onun iyi olduğundan emin olma dürtüsü çok güçlüydü ve sık sık kâbus görüp görmediğini öğrenmek için can atıyordum.

"Tamam." Sesindeki hayal kırıklığını duyar gibiydim. "Hazır mısın, Adara?"

"Evet." Sonunda ona döndüm ve kokusu burnuma çarptığında gözlerim kapanma tehlikesi geçirdi. "Annen birazdan saraya gideceğimizi söyledi."

"Öyleyiz." Beni incelerken kollarını kavuşturdu. Siyah gömleği kir içindeydi ve tekrar gözlerine baktığımda bakışlarında aynı yorgunluğu gördüm. "Adamlar çadırımızı sökecek ve sonra yola çıkacağız."

"Beni uyandırmalıydın." Bunu söylerken çenemi kaldırdım. "Kampın geri kalanı toplanırken benim uyumama izin vermek aptallıktı."

Beni bu kadar güvensiz hissettirirken uyumama izin vermen aptallıktı.

Bunun beni neden bu kadar rahatsız ettiğinden emin değildim. Bu gece onunla kalmamı istemişti ve bu sabah bana hiçbir şey borçlu değildi. Ama göğsüm ağrıyordu ve bu hissi durduramıyordum. Ondan nefret ediyordum ve bu duygu kafamı karıştırıyordu. Birinden hem bu kadar nefret edip hem de onu tüm varlığımla arzulayabilir miydim?

"Uyandığımda çok huzurlu uyuyordun. Dinlenmeye ihtiyacın olduğunu biliyordum." Bakışları ağzıma düştü ve gerçekten söylemek istediğim şeyleri söylememek için dilimi ısırđım.

"Neyse ki artık dinlendim ve sağlıklı düşünebiliyorum. O yüzden yola koyulmalıyız." Yanından geçmek için adım attım ama elini pazıma koyarak beni durdurdu. Yaklaştı, öyle bir yaklaştı ki onunla ilgili her şey beni etkiledi.

O kadar yaklaştı ki her parçam ondan nefret etme kararlılığımdan emin olamadı.

"Bana kızgınsın." "Çok zekisin, prens."

Sözlerim üzerine dudakları sıırttı. "Normalden daha sinirli demek istedim. Seni uyurken bıraktığımda olduğundan daha kızgın."

Omurgam dikleştı ve onun varlığının ağırlığı altında titrememesi için yalvardım.

"Ben iyiyim."

Hâlâ daha yakınıma eğildi. Burnunu çeneme dayadı ve sanki bir ömür boyu boğulduktan sonra aldığı ilk gerçek nefesmişim gibi beni içine çektiğini hissettim. "Dün gece seni üzdüysem özür dilerim."

"Yapmadın." Sesim kırıldı ve bundan nefret ettim. "Dün gece olmamalıydı. Bir daha olmayacak."

İnledi ve nefesi hızla boynuma çarptı. "İkimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyoruz prenses. Aydınlıkta benden istediğın kadar nefret edebilirsin ama bizim gerçeğımız karanlıkta ortaya çıkar. Her zaman da öyle olacak."

Sözleri ve tehdidi midemi bulandırdı ve kalçalarımın arasında bir sızı başladı. Etrafımız diğerleriyle dolu bir kampı çevriliydi, ama görebildiğim tek şey o olana kadar dudaklarından fısıldanan birkaç kelime yetti. Hissedebildiğim her şey oydu.

"O karanlık senin, benim değil."

Yumuşak ve alçak sesle kıkırdadı ama bir santim bile geri çekilmedi. "Bırak da sihrinin bir kısmı ellerinden dökülsün prenses. Kampın geri kalanı senin büyüün benimkinin ikizi olduğunu görsün."

Ellerimi yumruk yaptım ve parmak uçlarımı kirleten koyu lekeleri saklamaya çalıştım çünkü sihrimi görmek istemiyordum. Söylediği sözleri dinlemek istemiyordum.

"Bu büyüye sahip başka bir canlıyla hiç karşılaşmadım prenses. İsteseniz de istemeseniz de bu karanlık *bizim*."

Ne demek istediğini bilmiyordum ama sormadım da. Sihrimizin herhangi bir paralelliği olduğu düşüncesinden hoşlanmadım. Sonunda benden uzaklaştı ve ben de ona bakmaktan kaçındım. Onun yerine Jorah'nın kısırağına tırmandığı yere baktım.

"Henüz sihrini anlamıyorsun ama anlayacaksın. Çok yakında, kendini diğer parçaların kadar hayati hissedeceksin."

Zihnimde onun sözlerinin doğruluğunu inkâr etmeye çalışsam bile, büyüümün sanki damarlarımda dolaşan kan kadar benim için hayati önemdeymiş gibi içimde dolaştığını hissettim.

Bizi atının durduğu yere götürürken arkasından gittim ve beni kendi atımdan mahrum etmeyeceğini umdum.

"Atım nerede?"

"Benimlesin." Bana zar zor baktı. "Kan krallığına gidiyoruz ve seni de yanımda istiyorum."

"Yürümeyi tercih ederim."

Arkamdan biri kıs kıs güldü ama kim olduğunu görmek için arkamı dönmeye cesaret edemedim. "Bu bir seçenek değil. Sen benimlesin."

Kraliçe Veda bizi izliyordu, çoktan kendi atının üzerine tünemişti ve ben içimdeki savaşı bastırmaya çalıştım.

"Adara, bin şu lanet ata."

Kaşları çatılırken bakışlarım onunkilere çarptı ve eyerin kayışını sıkmak için aşağı doğru salladı.

"Jorah'la gideceğim." Ona da güvenmiyordum ama en azından onunlayken savaşçı düşüncelerimle boğuşmayacaktım.

"Böyle bir şey olmayacak." Dişlerini sıktı ve elleri dizginlere dolandı.

"Bir keresinde bana Jorah'ya hayatın pahasına güvenilebileceğini söylediğini hatırlıyorum. Neden benim için ona güvenmiyorsun?"

"Mesele güven değil Adara. Sen benim eşimsin ve evime vardığımızda benden başka hiçbir erkekle yolculuk etmeyeceksin."

Onunla daha fazla dövüşmek istedim. Çılgılık atmak, çırpınmak ve o anda hissettiğim tüm öfke ve acıyı dışarı çıkarmak istedim. Ama yapmadım.

Çünkü bu dövüş buna değmezdi. Ne yaptığımı bilmiyordum. Kan krallığında beni neyin beklediği ya da orada karşılaşacağım mücadele hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Sessizce ona doğru yürüdüm ve parmaklarım eyerin kulpuna dolanana kadar ileri uzandım ve kendimi onun önünde yukarı çektim. Elleri yanlarımda buluşup beni ona yaslamasına yardımcı olurken tahriş tenime yapıştı.

Sonra onu hissedebildim. Onun karanlık büyüü benimkini çağırıyordu. Etrafımı sarmış, gücü ve sahipleniciliğiyle beni kucaklıyordu. Diğer herkes de görebiliyordu, kara büyüü tenimi kaplayan kalın bir duman gibiydi. Havalandığımızda hareket edip beni sardı ve bedenimin tepki vermesine izin vermemeye çalıştım.

Ama Kan krallığına doğru yolculuğumuza başlarken odaklanabildiğim tek şey buydu ve dikkatimi dağıtmaya çalıştım.

Evren atı sertçe iterken, bilmediğim sık ve gür ağaçların arasında dörtnala ilerliyorduk. Atların toynakları nemli zemine çarpıyordu ve ben sese odaklanmaya çalışıyordum.

Ama Evren'in dokunuşu ve olacakları düşünmek beni rahatsız ediyordu. Kan Krallığı benim hakkımda ne düşünürdü? Fae'lerden alındığımı öğrendiklerinde nasıl tepki vereceklerdi?

Bana kucak açacaklar mıydı, yoksa korkmam öğretilen her şey mi olacaklardı?

Yol boyunca bu düşünceler kafamda dönüp durdu ve uzun yolculuk boyunca başka pek az şey düşünebildim.

Ne kadar zamandır at sürdüğümüzü bilmiyordum ama kalçalarım ağrımaya başlamıştı ve sırtım Evren'e yaslanıp biraz rahatlamam için yalvarıyordu. Ama ben öyle bir şey yapmadım.

Aramıza büyüünün izin verdiği kadar mesafe koydum ve gücü dudaklarımın üzerinden geçerken gözlerimi kapattım. Evren

Sihirini o kadar kontrol ediyordu ki, kendini o kadar kontrol ediyordu ki, ben onun önünde atın üzerinde parçalanıyordum.

Babamın kaçınmaya çalıştığı şeyin tam olarak bu olup olmadığını merak ettim. Neye dönüştüğümü gördüğünde bu kadar hayal kırıklığına uğrar mıydı? Benim yapmadığım şekilde savaşır mıydı? Şimdi bile bunu yapacak gücüm yokken?

"Prenses," diye fısıldadı Evren ve tepeyi aştığımızda önümüzde uzanan geniş şehir dikkatimi çekince omurgam dikleşti.

Gözlerim önümdeki krallığı tararken derin bir nefes almaya çalıştım. Her renkten kır çiçekleriyle dolu tepeler, bir dizi taş ev ve yüksek tuğla binaların bulunduğu geniş şehre uzanıyordu. Gökyüzü parlak maviydi ve şimdiye kadar gördüğüm en berrak gökyüzüydü. Hayal edebileceğimden çok daha güzeldi. Eski efsanelerdeki kâbuslara hiç benzemiyordu.

"Kan Mahkemesi'ne hoş geldiniz."

Ona tekrar baktım ve yüzündeki tereddütü görebiliyordum.

"Kan Divanı'na kabul edilmek gibi bir niyetim yok." Bakışlarım onun ağzına kaydı ve kendimi başka tarafa bakmaya zorlayamadım. "Buraya kendi isteğim dışında geldim, prens."

Ağzı nefret ettiğim ama aynı zamanda sevdiğim bir sırtışıla yukarı kıvrıldı ama bu, içinde yatan hayal kırıklığını gizlemeye yetmedi. "Burası benim evim, Adara." Yaklaştıkça kalabalıklaşan şehre doğru başını salladı. "Burası senin de evin olabilir."

Önümüzdeki şehri araştırırken ağzımı kapattım. Vampirlerle dolu bir krallığa, hayatım boyunca korkmam öğretilmiş bir krallığa girmek üzereydim ama bir zamanlar hissettiğim dehşeti toparlayamıyordum.

Atlarımızın toynakları arnavut kaldırımlı sokaklarda ses çıkarırken bile korkudan çok merak hissediyordum ve bunun Evren'in arkama binmesinden kaynaklanmasından nefret ediyordum.

Onun varlığında ya da dokunuşu altında kendimi rahat hissetmemem gerekiyordu ama bunu açıklayamıyordum. Büyüsü beni çevrelerken koruyordu ve ben hâlâ bu korumanın içinde kendimi güvende hissediyordum.

Şehir sesler ve caddelerde koşuşturan vampirlerle canlıydı ama bizim geçtiğimizi fark ettiklerinde hepsi durdu. O kadar normal görünüyorlardı ki, bana korkmam öğretilen hiçbir şeye benzemiyorlardı. Köyümdekilere çok benziyorlardı, bazıları o kadar solgundu ki tenleri neredeyse yarı saydam görünüyor, diğerleri ise siyahın en koyu tonundaydı. Her biri

Diğerinden farklıydı ve onları kendimden ayıracak bir yol bulmaya çalışırken onları inceledim.

Kraliçenin muhafızlarının arkasına geçmemesini ya da kendisini korumalarına izin vermemesini tuhaf buldum, bunun yerine en önde ata bindi ve eski dostlarını görüyormuş gibi müşterilerine gülümsemesini izledim.

Ve ona aynı şekilde baktılar.

Ama Evren'e farklı bakıyorlardı. Gözlerinde parlayan bir dostluk ya da basit bir saygı değildi. Ona hayranlıkla bakıyorlardı.

O geçerken pek çok kişi başını eğdi ya da sadece selam verdi ama herkes ona ve beni tutuş şekline baktı.

Yaptığı şey için ona hayranlık mı duyuyorlardı? Kötü sözleri ve tanrıların kutsanmış elleriyle Yıldız Kutsanmış'ı nişanlısından bu kadar kolay çalabilmesinden etkilenmişler miydi?

Bana hiçbir şey vaat etmeyen bir adama ne kadar kolay aşık olduğumu görebiliyorlar mıydı?

Beni en çok şok eden şey, içlerinden bir tanesinin bile bana zerre kadar aşığılama ya da açlıkla bakmamış olmasıydı. Vampirlerin kana susamışlığı bana anlatılmıştı. Bu, annemin yıllar boyunca kafama defalarca kazıdığı bir gerçektir. Bu susuzluk onları her şeyden üstün tutuyordu ama eğer bu doğruysa, hepsi bunu inanılmaz derecede iyi saklıyordu.

Çünkü prenslerini evlerinde ağırlamaktan mutluluk duyan kadın ve erkeklerden başka bir şeye benzemiyorlardı. Atın üzerinde doğrudum, Evren'in kalçaları hâlâ benimkilere sıkıca bastırıyordu ve yanlarından geçerken onları izledim. O zaman onları diğerlerinden ayıran şeyin doğal olmayan güzellikleri olduğunu fark ettim ve annemin çifte kanlı aylardan birinde bana bu gerçeği anlattığını hatırladım. Sizi içine çeken şey onların güzelliğiydi. Karşı koyamayacağınız bir şekilde sizi kendilerine çekecek olan bakışlarıydı.

Evren bana yaklaşır gibi oldu, göğsünü sırtıma bastırdı, aramızda hava boşluğu kalmadı ama tek kelime etmedi.

Savaşan düşüncelerimi hissedebildiğinden ya da gerçekten bir tehditten korkmam gerektiğinden emin değildim ama her iki durumda da dokunuşunun beni etkilemesine izin vermemeye çalıştım.

Saray görüne kadar sokaklarda hızla ilerledik. Kale, Fae Divanı'ndaki kadar büyüktü ama farklıydı. Taştan dış cephesi yaşlandıkça yıpranmış, yosunlu lekeler ve canlı çiçekler taşıyan sarmaşıklarla kaplanmıştı.

Kaleyi krallığından ayıran büyük bir duvar yoktu. Bunun yerine, caddeden doğrudan avluya çıktık ve genç bir adam

Bir an için kitabından başını kaldırıp asilzadelerine doğru başını salladı, sonra da bankına uzanıp hikâyesini okumaya devam etti.

Burası kraliyet ailesinin eviydi ama geçtiğimiz diğer tüm evlerle çok iyi uyum sağlamış görünüyordu.

Kraliçe kolayca attan indi ve ben de onu takip etmeye çalıştım ama Evren'in büyüğü gitmeme izin vermedi. Ayakları altımızdaki taşlara çarptığı anda ona kızgın bir bakış attım ama o sanki inmeme yardım etmek istemiş gibi ellerini kaldırdı.

"Bana dokunma Evren ve büyüğü kaldır."

"Bırak sana yardım edeyim prenses." Ellerini daha yukarı kaldırdı ve büyüğü sanki gitmeme izin vermeyi geciktiriyormuş gibi etrafımda sıkılaştı.

"Yardıma ihtiyacım yok."

Evren içini çekti ve ellerini iki yanına indirdi ama büyüğü beni daha yavaş terk ediyordu. Benden santim santim uzaklaştı ve izlerimin üzerinden kayarken titredim.

Muhtemelen ona olan ihtiyacımın ne kadar bariz olduğu konusunda beni düzeltmek için konuşmak üzere ağzını açtı ama bir kadın sesi duyulur duyulmaz kapattı.

"Tanrılara şükürler olsun!"

Ses dikkatimi Evren'den uzaklaştırdı, tam o sırada kadının vücudu Evren'in vücuduyla çarpıştı ve kollarını sıkıca Evren'e doladı.

"Evren." Onun adı dudaklarında bir yalvarış, ona sarılırken çaresizliğin lanet bir yalvarışıydı ve izlerim daha önce hiç olmadığı şekilde yandı.

Eşime sarılırken onu izledim. Bu beni iliklerime kadar etkiledi. Kabul etmek istesem de istemesem de o benim eşimdi ve onu tutan kadına bakarken nefesimi zor tutuyordum.

Kıvrımlı vücuduna sıkıca oturan siyah deri bir pantolon ve gece gökyüzüyle savaştık kadar güzel olan koyu tenini vurgulayan krem rengi bir üst giymişti.

Yıldızlarla dolu bir gece gökyüzü.

Yıldız işareti dirseğinden başlıyor ve üstünün altında kaybolana kadar pazısının etrafında hareket ediyordu. *O Yıldızsızdı.* Parmakları adamın omuzlarına saplandı ve ben de adamın gerginliğinin bir kısmının düştüğünü izledim.

Bu kadın onun için önemliydi. *Onun Starblessed'ıydı.*

Ondan uzaklaştı, yukarı bakıp bakışlarını adamın her santimetresinde gezdirirken dağınık buklelerini yüzünden uzaklaştırdı. Kontrol ediyordu

Onu herhangi bir yara olup olmadığına bakarak değerlendirdi ve uzanıp parmaklarını yanağında gezdirdiğinde içim sıkıştı.

Kıskançlık, saldırmak için bekleyen bir canavar gibi içimde dönüp duruyordu ama ön kolundaki yara izlerini fark ettiğimde vahşileşti. Beslendiği yerdeki yara izleri.

Onlara bakarken omurgam kaskatı kesildi.

Evren'in dudaklarından dökülen yalanlardan sadece biriydi. Bana daha önce hiç Yıldızsız'dan beslenmediğini söylemişti. Bana inanmamam gereken pek çok şey söylemişti.

Bir aptal. Tam bir aptaldım.

Evren Thalia'nın ellerini avuçlarının içine aldı ve onu önünde tuttu. "Thalia, seni biriyle tanıştırmak istiyorum."

Sonra bana doğru döndü ama gözlerimi ondan alamadım. Ve sonunda o da bana baktı.

Geniş gözlerindeki şaşkınlığı, aramızda bir ileri bir geri bakarkenki şaşkınlığı görebiliyordum. Dudakları aralandı ama hiç ses çıkmadı.

"Bu benim Adara'm. Adara, bu Thalia."

Attan inerken hemen "Ben onun değilim," diye düzelttim ve bu onun gülümsemesine neden oldu.

"Öyle değil mi?" Beni incelerken başını yana eğdi. "Onun büyüünün kokusunu her yerinden alabiliyorum."

"Onun büyüüne aşına mısın?" Tersledim.

Gülümsemesi tam bir sırtışa dönüştü.

"Ondan hoşlanıyorum." Kıkırdadı ve tekrar Evren'e baktı ama onun dikkati benim üzerimdeydi. İzliyor, değerlendiriyor, görmesini istediğinden çok daha fazlasını görüyordu.

"Thalia benim bu dünyadaki en eski dostlarımdan biridir."

"Gördüğüm kadarıyla." İçimdeki kıskançlığı bastırmaya çalıştım ama açık bir yaradan akan kan gibi içimden akıyordu.

Evren bana yaklaştı ama ben küçük bir adım geri attım.

"Arkadaşımı mı kıskanıyorsun prenses?"

"Tabii ki hayır." Yutkundum ve sözlerimin kendi kulaklarıma bile inandırıcı gelm e s i n i sağlamaya çalıştım. "Ne yaptığın umurumda değil."

"Emin misin?" Ağzı hafifçe sırttı ve midem altüst oldu.

"Neden umurumda olsun ki?"

"Çünkü ben senin lanet olası eşinim," diye homurdandı sadece benim duymam için, ama kız onu duydu. Bakışları benimkilerle buluştu ve ben onu tuttum. Kendim inkâr etmeye çalışırken bile onun sözlerinin gerçekliğini hissetmesine izin verdim.

"Tıpkı kardeşin gibi ben de senin tutsağınım."

Evren sanki ona tokat atmışım gibi geri sıçradı. Ne söyleyeceğini hesaplayarak beni inceledi ve aramızdaki bu oyundan nefret ettim. "Thalia burada, Kan Mahkemesi'nde seninle birlikte olacak ve buradaki hayatına alışmana yardımcı olacak. Sana odanı göstermeme izin ver." Sözleri kesik kesik ve öfke doluydu.

Benden uzaklaşmaya başladı ama benim de öfkem arttı. Ben buradayken sevgilisinin bana ikramda bulunmasını istemiyordum. Kimsenin yanımda olmasını istemiyordum. "Ne oldu? Benimle kendin ilgilenemeyecek kadar meşgul müsün?"

Omuzları sertleşti ve kısa bir nefes aldı. "Önümüzdeki günlerde Fae Sarayı'na dönmeliyim prenses."

BÖLÜM 4

Görüşüm bulanıklaştı ve artık Thalia'yı göremiyordum.

O kelimelerden başka bir şey göremiyor ya da düşünemiyordum. dudaklarının arasından geçti. Geri dönüyordu. Beni buraya, kardeşinden uzağa getirdi ve şimdi geri dönüyordu.

Jorah yürüyüp Thalia'yı kollarına aldığıında ellerim titredi. Onu gördüğüne en az Evren kadar sevinmiş görünüyordu ama bunun bir önemi yoktu.

Gidiyordu.

Evren onlara, "Ben Adara'yı odasına götüreceğim," diye seslendi ama hâlâ bana bakıyordu.

Ve üzüntümün tek bir parçasını bile saklayamadım.

Eliyle dirseğimi kavrayarak öne doğru uzandı ve nefesinin altından bir şeyler söyledi ama ne dediğini anlayamadım. Kalp atışlarım kulaklarımda hızla atıyor, tutunmayı başardığım tüm soğukkanlılığımı yok ediyordu.

Gidiyordu.

Evren beni sarayın önündeki merdivenlerden yukarı çıkardı ve iki muhafız bizim için kapıları açıp içeri girmemize izin verirken ben de sözsüz bir şekilde onun arkasından gittim. İkisi de eşime saygı için başlarını eğdi ve bilip bilmediklerini merak ettim.

Hepsi de prenslerini düşmanlarının eline geri göndereceklerini biliyorlar mıydı?

Onu hiç önemsiyorlar mıydı yoksa sadece onlar için ne yapabileceğini mi önemsiyorlardı? O onların prensiydi ama aynı zamanda casusları ve hainleriydi.

O da benim kadar onların oyununda bir piyon muydu yoksa beni buna mı inandırmak istiyordu karar veremiyordum. O efendi miydi?

herhangi bir parçasının bana ait olduğuna inanmam için beni kandırabileceği düşüncesi. Saraya girerken göğsüm ağrıyordu. Pencereleer, güneş ışığının odada sekmesine neden olan mozaik camdan yapılmıştı ve mobilyalar sıcak, eskimiş ahşaptan yapılmıştı. Saray büyüktü ama yine de bir şekilde ev gibi hissettiriyordu. Geniş bir büyük odaya girdik ve dumanlı ocakların, taze çiçeklerin ve yıllanmış kitapların kokusu beni çarptı. Annemle paylaştığım küçük evin anıları içime doldu.

"Yerleştikten sonra seni gezdireceğim." Evren parmaklarını saçlarının arasında gezdirirken, güneşin pencerelerden içeri süzölüşünü ve içeriinin yakıcı karanlığını ortaya çıkarişını izledim.

Ona cevap vermedim çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Aynı düşünce beni boğuyordu ve dudaklarımdan başka bir şey çıkmayacağından korkuyordum.

Gidiyordu.

Uzun bir koridordan geçtik, sarayın içinde beni aynı eskimiş taş karşıladı, ama çok fazla güneş ışığı vardı. Sidra Sarayı'nı düşündüğümde, kana susamış vampirleri barındıran ürkütücü bir kale hayal etmişim. Annemin ve köyümdekilerin zihnimde çizdiği imaj buydu. Tüm yalanların arasından sıyrılmak zordu. Gerçekler kadar kolaylıkla parmaklarımdan arasından kayıp gidiyorlardı ve ben birini diğeriinden ayırt edemiyordum.

"Burası senin odan." Evren süslü altın kulplu büyük bir ahşap kapının önünde durdu ve tereddütü, olabileceklerimizin hayaleti gibi göğsüme saplandı. Ama başka bir şey söylemedi. Sadece uzanıp kapıyı açtı ve ben de onu içeri kadar takip ettim.

Kapı arkamdan tıkırdayarak kapandı ve ben gitmemesi için ona yalvarmak üzere çaresizce soluğumu tutmaya çalıştım.

"Benim odam koridorun tam karşısında." Yatağa doğru ilerlerken kollarını kavuşturdu. Kat kat beyaz kumaşlarla kaplıydı ve yan tarafındaki masanın üzerinde taze çiçekler vardı ve beni krallığı adına almış olmasına rağmen bana bunları verenin o olduğu aklımdan çıkmıyordu.

Şimdiye kadar sahip olduğum her şeyden daha görkemliydi. Yatak beni çağırdı ve ona bakarken iliklerime kadar hissettiğim yorgunluk beni çarptı.

"Ama sen orada olmayacaksın."

Bu bir soru değildi. Gerçek buydu ve ben kapıya dönüp bakarken göğsümü tırmalıyordu.

"Birkaç günlüğüne olacağım, ama sonra hayır, olmayacağım." Bunu söylerken gözlerini kaçırdı. Sanki beni terk etmesi en büyük ihanetmiş gibi hissettirmiyormuş gibi söyledi.

"Neden?" Başımı salladım ve ona bakarken ellerimi yumruk yaptım.

"Neden gidiyorum?"

"Gidecek olsaydın beni neden buraya getirdin? Neden beni buraya getirdin ki?"

"Seni terk etmemi mi tercih ederdin?" Kelimeleri yüzüme tükürdü ve ihtiyacım olan şey buydu. Onun öfkesiyle başa çıkabilirdim çünkü yutması daha kolaydı. Öfkeliydim, korkmuştum ve hepsi göğsüme çarpıyor, serbest bırakılmak için yalvarıyordu.

"Yalan söylememeni tercih ederim!" Ona doğru bir adım attım ve büyüm kontrolsüz ve vahşi bir şekilde derimin altına sızdı. "Benimle tanıştığından beri ilk kez bana doğruyu söyle."

"Gerçek şu ki prenses, Fae Sarayı'na dönmekten başka seçeneğim yok. Babamın ya da kraliçenin sizi kaçıranın ben olduğumu düşünmelerine izin veremem. Saldırıya uğradığımız gerçeğinden başka bir şey düşünmelerini göze alamayız. Seni Kan Divanı'nın aldığı bilecekler ama benim onların bir sonraki saldırı planlarını etkilemem gerekiyor."

Başımı salladım ama o devam etti.

"Eğer seni kaçıranın ben olduğumu öğrenirlerse, Fae Kraliçesi ben ölene ve sen onların önüne serilene kadar durmayacaktır. Ne bildiklerini, neyden şüphelendiklerini öğrenmeliyim."

"Peki ya gerçeği biliyorlarsa?" Midem bulandı ve tüylerim diken diken oldu.

"O zaman bu sonuçlarla ben ilgileneceğim ve siz de krallığının koruması altında güvende olacaksınız."

"Hayır." Korku beni pençesine aldı ve ellerimi yumruk yaptım, siyah duman dehşetimin buğusuyla etraflarında dönüyordu. "Oraya geri dönmene izin vermeyeceğim. Benim yüzümden ölmeyeceksin."

Evren'in dudaklarında bir gülümseme belirdi ama normal ukalalığı yoktu. Bunun yerine, gözlerini hüzün doldururken kim olduğuna dair bir hayaletle yer değiştirdi.

"Seçme şansım yok prenses. İkimizin de yok. Bu ikimizden de büyük bir mesele."

Bakışları büyümenin büyüdüğü yere kaydı. Aldığım her nefeste ona daha da yaklaşıyordu ve ben bunu durduramıyordum. Onu arıyor, yüksek sesle söylemeye cesaret edemediğim şeyler için ona yalvarıyordu.

"Elbette, bir seçeneğimiz var." Sesim olması gerekenden çok daha yumuşaktı. İnandırıcılıktan yoksundu, kendimi koruduğum öfkeden yoksundu.

Parmaklarını uzattı, büyümlle buluştu ve nefesimin boğazımda düğümlenmesine ve dizlerimin bükülme tehlikesi geçirmesine neden olan nazik bir okşamayla onunla oynadı.

"Seçme şansım olsaydı, asla geri dönmezdim. Seçme şansım olsaydı, seni buraya getirmezdin. Kaçardım." Bana bir adım daha yaklaştı, büyüml onu sarıp sarmaladı ve daha da yakınımaya çekti. "Seni bu dünyada sadece ikimizin olabileceği herhangi bir yere götürürdüm."

"Neden yapmadın?" Sesim zayıftı ve olduğumuzdan başka bir şey olmamıza duyduğum özlemle doluydu. Olduğumuzu sandığım şeyin anısı bir silaha dönüşmüştü ve beni zahmetsizce delip geçiyordu.

"Çünkü bencilliğimin bedelini sen ödeyecektin. Tüm halkımla birlikte sen de acı çekecektin ki ben de ellerimin senin tenine dokunmak için asla ağrımadığından emin olabileyim." Öne doğru uzandı ve hâlâ kendi büyümlle sarılı olan parmakları yanağımlı sıyırdı. "Eşinin içinde kaybolmaktan başka bir şey istemeyen bencil bir prens için herkes bedel öderdi." Durdu ve karanlık bakışları yüzümü aradı. "Ve dünyada senin içinde kaybolmaktan daha çok istediğim bir şey yok prenses."

Ona baktım, nefesim kesilmişti, çünkü ihanetinin tadı dilimde taze olsa da, sonuçlarını düşünmeden dudaklarımdan geçen sonraki kelimeleri durduramadım. "Gitmeni istemiyorum."

"Biliyorum." Alnını benimkine bastırmadan önce başını salladı. Eli başımın arkasına doğru kıvrıldı ve beni kendine doğru çekerken parmaklarını saçlarımda dolaştırdı. "Ama geri döneceğim. Senin için her zaman geri döneceğim prenses."

Sözleri göğsüme çarptı ama derin bir acıdan başka bir şey bırakmadı. Korku, saf ve amansız, içimin derinliklerine yerleşti ve gitmeyi reddetti.

O benim eşimdi ama bu kadar önemsememeliydim. Beni kullanmıştı, bana ihanet etmişti ve ben de gidip kendini öldürtmesine izin vermekten daha fazlasını yapmalıyım. Ama yapmadım. İhaneti gözümün önünde çınılıyordu ama bana öğretmekle lanetlendiği derslerin hiçbirini almamıştım.

Gözlerimi kapattım ve sihrimi tekrar içime çekmeye çalıştım. "Gel," diye zihnimde ona tekrar tekrar emrettim. Tereddütünü, onu bırakma korkusunu hissedebiliyordum ama bu krallıkta hayatta kalacaksam, öfkeme bir can simidi gibi tutunmam gerekiyordu.

Onunla başa çıkabilir, onu tam olarak ihtiyacım olan şekle sokabilirdim ama korkuyla yapamazdım. Korkum beni lanetleyecekti ama öfkem kurtarıcım olacaktı.

Evren'in göğsünü iterek bedenini kendimden uzaklaştırdım ve yeni kararlılığımı gözlerimi kırıştıtararak açtım.

Onu içeri almayın.

Evren'in bakışları benimkileri aradı ve ağzını açtı ama tek bir kelime bile edemeden onu yendim.

"Git." Kapıya doğru başımı salladım.

"Birkaç günlüğüne gitmiyorum, Adara."

"Git," dedim tekrar ve bu sefer kendimi ne kadar boş olmaya zorladığımı duymasını umdum. "Yalnız kalmak istiyorum."

"Prenses, kızgın olduğunuzu biliyorum ama..."

"Git!" Gücüm içimde dalgalandı ve hâlâ ondan uzaklaştırmaya çalıştığım yerde durdu. Sanki sonunda efendisinin emrini tanımış gibi havada asılı duruyor, bekliyordu.

"Yapma bunu, Adara." Evren'in bakışlarındaki kıvılcımı görebiliyordum, öfkesi benimkinin tadıyla tüm gücüyle geri dönüyordu. "Korktuğun için beni kendinden uzaklaştırma."

"Ben değilim." Başımı salladım ve yüksek sesle söylemeden önce yalanımı kendi kafamda sağlamlaştırmaya çalıştım. "Bana ihanet eden adamla gereğinden fazla zaman geçirdim ve sana ayıracak hiçbir şeyim kalmadı. Sadece banyo yapmak ve uyumak istiyorum... yoksa krallığınızdayken bana izin vereceğinizden fazlası mı bu? Senden önce kardeşinin yaptığı gibi beni giydirip süslemeni mi beklemeliyim?"

Öfkesi arttıkça kendi gücünün arttığını, parmaklarının arasından kayıp gittiğini hissedebiliyordum. Olduğu yerde durdu ve sanki kim olduğumu anlamaya çalışıyormuş gibi bana baktı. Ama bu cevabı ona bakarken bulamayacaktı çünkü ben de gerçeği bilmiyordum.

Bir zamanlar kim olduğumu düşündüğüm ve kaderimde kim olmak olduğuna dair bir sisin içinde sıkışıp kalmıştım ve çıkış yolunu bulamıyordum. Bildiğimi sandığım her şey bir yalandı. Tutunduğum her kesinlik, kendimi gerçek hissettiğim her şey. Ellerimde duman haline gelmişti ve ne kadar sıkı tutarsam tutayım parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu.

"Sana biraz zaman vereceğim." Başını nazikçe eğdi ve ben de bu onur gösterisiyle alay ettim.

"Başınızı kaldırın, prens. Dizlerinizin üzerine çöktüğünüzde yalanlarınızı söylemek sizin için daha kolay değilse tabii."

Doğrudan bana bakana kadar başını kaldırdı ve dudaklarında karanlık bir sırıtma oluştu.

"Dizlerimin üzerinde ne istersen yaparım prenses. Kalçalarına karşı sana tüm kötü gerçekleri söylememi mi istiyorsun? Söyleyeceğim. Yalan mı istiyorsun? Dilimle sana taparken, kıvrımlarında açlıktan ölmek üzere olan bir erkek gibi oyalanmadığımı söyleyeceğim. Yalan söyleyeceğim ve yumuşak inlemelerinin geceleri dinlenmeye çalıştığımda bana işkence etmediğini söyleyeceğim. Tenine karşı bir yalan fısıldayacağım ve sana olan arzumun bana karşı kullanılabilecek en tehlikeli silah olmadığını bilmeni sağlayacağım."

Sözleri boğazımda düğümlenirken keskin bir nefes çektim ve bakışları kalbimin hızlı atışıyla göğsümün yükselip alçaldığı yere kaydılar.

"Seni burada bensiz bırakmanın, birinin kalbimi avucunun içine alıp nefes almayı unutana kadar sıkması gibi hissettirmediğini söyleyebilirim. Peki, hangisi prenses? Gerçeklerimi mi yoksa yalanlarımı mı istiyorsun? Benim için kötü olduğunu bilmeme rağmen sana istediğin her şeyi vermeye lanetliyim."

Karnımın derinliklerindeki bir ağrı, onu istememi sağlamasından başka bir şeye tutunmamı zorlaştırıyordu. Bedenim yorgundu, ben yorgundum ama yine de ona uzanmak ve az önce vaat ettiği her şeyi bana vermesi için yalvarmak istiyordum. "Lütfen çık dışarı."

Tekrar ileri uzanıp başparmağını ağızma bastırmadan önce dilini alt dudağının üzerinde gezdirdi. Kendi arzusu bana bağıyor, ona meydan okumam için, bana vaat ettiği şeyi tam olarak vermesini sağlamam için yalvarıyordu.

Dudağıma sıkıca bastırdı, elini yavaşça indirirken aşağı doğru sürükledi ve eli boynuma hafifçe bastırana kadar durmadı. Başparmağı nabzımın istek ve şaşkınlık içinde attığı noktaya sürtündü ve sözsüz bir şekilde hareketi izledi.

Ona uzanmaya, vermek istediği herhangi bir şey için yalvarmaya başlamıştım ki kapı hafifçe vuruldu. Evren'in elini bırakmasını, fae krallığında yaptığı gibi hızlı ve kolay bir şekilde benden uzaklaşmasını bekliyordum ama bunların hiçbirini yapmadı. Eli hafifçe sıkıldı ve

İsteğinin bizi bölen kişiye karşı öfkeye dönüşmesini izlerken kalçalarımın arasına nem doldu.

"Bununla işimiz bitmedi," diye eğilip tenime doğru fısıldadı ve bu söz bende kapıyı kilitleyip başka kimsenin içeri girmesine izin vermeme isteği uyandırdı.

Nabzım parmaklarının altında atarken yavaş ve titrek bir nefes verdim ama Evren elini yavaşça boynumdan çekti ve bakışlarını vücudumda gezdirdi, her yerimi ölçülü bir şekilde okşadı.

Benden uzaklaşıp kapıya yönelmeden önce bir of çekti. Annemden biraz daha yaşlı bir kadın, bir kolunda yemek tepsisi, diğerinde giysi gibi görünen bir şeyle orada duruyordu.

Odanın içine adım attığımda omurgam dikleşti. Vücudum hâlâ Evren'in dokunuşuyla titriyordu ve başka birini görmeye hazır değildim. Yüzünün nazik ve yılların verdiği yaşla yaşlanmış olması önemli değildi, bu krallıktaki herkese bir tehdit olarak davranmak zorundaydım.

"Özür dilerim Evren." Kızardı ama başını eğmedi. "Burada olduğunu fark etmemiştim, yoksa beklerdim."

"Bu bir sorun değil." Bana doğru baktı ve kollarını kavuştururken çenesini sıktı. "Geldiğiniz için teşekkür ederim. Adara yıkanmak ve uyumak istiyor ama önce sıcak bir yemek yemesini istiyorum."

"Elbette." Kadın bana sıcak bir gülümsemeyle baktı.

"Adara, bu Mina. Mina, Adara." Evren omuzları kaskatı ve gardını almış bir şekilde bir ileri bir geri baktı.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Mina."

"Ben de öyle." Gülümsedi ve Evren'in yanından geçmeye başladı ama Evren ondan önce eğildi ve alına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Sonunda eve döndüğün için çok mutluyum." Gözlerini kapattı ve onun dokunuşuna yaslanırken yüzü yumuşadı. "En azından bir süreliğine."

"Evde olmak güzel." Tekrar ayağa kalktı. "Seni özledim." "Biliyorum, sevgili oğlum." Başını salladı. "Ben de seni özledim."

Birbirleriyle çok sevgiyle konuşuyorlardı ve ben onu dikkatle izledim. Bu kadın onun ekibinin bir parçasıydı ama ona kendi annesinden bile daha büyük bir hayranlıkla bakıyordu. Bildiğimi sandığım şey ile önümdeki gerçek arasındaki çelişki kafamı karıştırdı. Adamın yanından geçip odadaki küçük masaya doğru ilerledi ve ben onun her hareketini takip ettim.

Evren kapıda dururken, "Birazdan seni kontrol edeceğim," dedi ama tepsiyi yere bırakmasını izlerken sadece başımı salladım. Sertçe yutkundum ve Mina bana doğru ilerlerken beni canlı canlı yiyen duyguyu görmesine izin vermemeye çalıştım. Kapı yumuşak bir tıkırtıyla kapandı ve yalnız kaldık.

"Sana birkaç kıyafet getirdim." Ellerini kalçalarına bastırmadan önce onları yatağın üzerine bıraktı ve beni tepeden tırnağa değerlendirdi. "Ama Evren haklı. Başka bir şey yapmadan önce yemek yemelisin."

"Onun için uzun zamandır mı çalışıyorsun?" Az önce kucaklaşmaları, ona gösterdiği saygı zihnimde tekrar tekrar canlanıyordu.

"Tüm hayatı boyunca." Çocuğuyla ilgili anılarını hatırlayan bir anne gibi usulca gülümsedi. "O çocuk yıllardır hem başımın belası hem de günümün ışığı oldu."

Güldü ve başıyla masayı işaret etti. "Neden yemiyorsun?"

"Tekrar gideceğini biliyor musun?" Kendimi durduramadan soruyu sordum. Bu haberden etkilenen tek kişinin neden ben olduğumu öğrenmek için yanıp tutuşuyordum.

Yüzünü buruşturdu ve yaşlı yüzü kül rengine döndü. "Biliyorum."

Ondan bir adım uzaklaşıp odayı dolduran ve açlıktan karnımı ağrıtmaya başlayan mis kokulu yiyeceklere doğru ilerlemeden önce başımı salladım.

"Bu konuda mutlu değilim," dedi usulca ve ben de durup ona bakmak için geri döndüm. "Evren'in verdiği her karar bir başkası için yaptığı bir seçim. Bu çocuk kendine zarar verecek kadar özverili."

Sözleri bana sadece gerçeğin taşıyabileceği bir ağırlıkla çarptı, ama öfkem her şeyin yalan gibi gelmesine neden oldu.

"Bazen birini böyle sevmek zordur. Onlar için sürekli korkmak ve sevginizin kendi kalbinizi kırmaması için dua etmek. Sanırım bu konuda bir iki şey biliyorsun?" Başımı eğdi ve sözlerini anlamamı izledi. Hesap yapıyordu, beni ölçüp biçiyordu ama ben onu eksik bırakacaktım.

"Onu sevmiyorum." Başımı salladım ve bakışlarımı ondan kaçırdım.

"Öyle değil mi?" Yanımdan geçip yemeğimle meşgul oldu. "Senin hakkında pek bir şey bilmiyorum Adara. Yıldızlar tarafından kutsanmış ama Evren'in babası tarafından lanetlenmiş olduğunu biliyorum. Ama aynı zamanda o çocuğu sevmenin, eğer bunu yapmayı seçersen, senin için en büyük lütuf olacağını da biliyorum."

BÖLÜM 5

İki gün boyunca kendimi odama kilitlemişim. Odaya girip çıkan tek kişi Mina'ydı ama ona yalnız kalmak istediğimi söylemişim.

Uyku umduğum gibi kafamı boşaltmamıştı. Aksine, kendimi her zamankinden daha kaybolmuş hissediyordum.

Evren'in kapımı çalması, onu içeri almam için bana yalvarması aklımdan çıkmıyordu, oysa ben onu dışarı atmam için kendime bağıırıyordum.

Elimde sıcak bir fincan çay, dizlerimi göğsüme çekmiş, göğsümde derin bir ağrıyla pencereden dışarı bakıyordum. Pencereden mükemmel bir manzara vardı ve pencereyi açtığımda saray duvarlarının hemen ötesindeki canlı şehrin gürültüsünü duyabiliyordum.

Kahkahalar çınladı ve aklıktan midemi bulandıran lezzetli baharatların kokusuyla birlikte beni karşıladı. Pencerede sessizce oturduğumdan habersiz birkaç insanın geçip gitmesini izledim ve her şeyin ne kadar normal görüldüğüne çok şaşırdım.

Kan Mahkemesi'ndeydim, zalimlik ve korkudan başka bir şeyle tanınmayan bir mahkeme, ama burada bunların hiçbirini görmedim. En azından saray duvarlarının dışında. Geçen kadın ve erkekler bana evimi hatırlatıyordu. Çalışan ve yaşayan insanları ve hiç bilmediğim bir yeri özlüyordum.

Vatan hasreti çekmiyordum çünkü evimi hiç sevmemişim. Ama umutsuzca arzuladığım bir duyguya özlem duyuyordum. O duyguyu, o nostaljiyi özlüyordum.

Ama gelmedi.

Kapım hafifçe çalındı ve Mina'nın dışarıda mırıldandığını duydum, buraya geldiğimden beri onu bulduğum gibi geziniyordu. Bilmiyordum.

Kendi annelik içgüdülerinden mi kaynaklanıyordu yoksa Evren mi ondan bunu yapmasını istemişti, çünkü ona bu görevi vermeyi reddetmişim.

Ben söylemeden içeri girdi ve elinde bir tepsi daha yemekle geldi. Sadece iki gündür buradaydım ama şimdiden uzun zamandır yemediğim kadar çok yemiştım.

"Kesim için beni şişmanlatmaya çalıştığını düşünmeye başlıyorum." Pencereden dışarı bakmadan önce güldüm.

"Şu anda pek de lezzetli sayılmazsın. Bir deri bir kemikten başka bir şey değilsin."

Mina tepsimi küçük masanın üzerine koyduktan sonra yanımdaki pencereden dışarı bakmaya başladı. "Neden bu odadan çıkıp dışarı çıkmıyorsun? Bu tozlu pencereden nasıl olacağını hayal etmeye çalışmak yerine."

"Ben iyiyim." Başımı salladım. Odadan çıkmak istemiyordum çünkü bu dört duvarı terk etmek dışarıda olanlarla yüzleşmem gerektiği anlamına geliyordu. Evren'in istesem de istemesem de gideceği gerçeğiyle yüzleşmek zorundaydım.

Onun yapmaması için çaresizlikten kemiklerimin ağrıdığı gerçeğiyle yüzleşmek zorundaydım.

"Evren yine uğradı. Seni görmek istiyor."

"Onu görmek istemiyorum." Tanrım, onu görmek, onu hissetmek için yanıp tutuşuyordum. "Ona böyle söyledim ama onu daha fazla uzak tutabileceğimi sanmıyorum.

daha uzun. Bu çocuk da en az senin kadar inatçı."

"Ben inatçı değilim." Bakışlarımı pencereden çekip ona baktım ve çayımdan uzun bir yudum aldım.

"Ve göğüslerim göbek deliğime değmiyor."

Çayım ağızımdan püskürdü ve sözlerine tükürdüm.

Sadece sırtıttı. "İkimiz de kendimize yalan söyleyebiliriz ama bu gerçeği daha az gerçek yapmaz."

"Peki." Çayımı çenemden sildim ve bardağımı pervaza bıraktım. "İnatçıyım ama yine de onu görmek istemiyorum. Prensini sevdiğini biliyorum ama o beni kullandı. Beni kandırdı ve kullandı..."

"Ve eğer şans verilirse muhtemelen bunu tekrar yapacağını söyleyebilirim."

Tepsime geri dönüp yemeğimi ortaya çıkarırken ağızımı kapattım.

"Yaptığı şey seni Fae Mahkemesi'nden çıkarmaktı. Sanırım orada sana ne yapacaklarını biliyorsun. Geldiğinde Thalia'ya baktın mı? Daha kötü olurdun. Çok daha kötü."

Tek kelime etmedim çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Evren odamdan çıktığından beri aklımı Thalia'yla ilgili düşünceler doldurmuştu. Kıskanç, acımasız düşünceler.

Mina'nın sözleri kafamı karıştırdı. Elbette Evren'in beni Gavril'in elinden kurtarması konusunda haklıydı ama Thalia hakkında söyledikleri? Bunu aklım almıyordu.

"Thalia hakkında ne demek istiyorsun? Ona ne oldu?"

Mina ellerini önlüğüne sildi. "Bunu Evren ya da Thalia'ya sormalısın." Kapıya doğru baktı ve bana söylemediği bir şey olmasından nefret ettim. Ama onun sadakati bana değildi.

"Bana banyo yaptırmak ister misin?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve pencereden dışarı baktım. "Kafamı boşaltmak istiyorum."

"Elbette." Mina başını salladı ve bakışları beni sıkarken elini ağzına bastırdı.

Arkasını dönüp uzaklaştı ve banyo odasında su akmaya başladığında onun büyüsunü hissedebildim. Getirdiği haşlanmış et ve ekmeğe baktım ve önüne oturup kendimi yemeye zorladım.

Yemekler geldiğimden beri olduğu kadar lezzetliydi ve Mina'nın söylediği sözler zihnimde yuvarlanırken lokmaları ağzıma tıktırdım.

Mina'nın banyoya döktüğü yağların kokusu odamı kapladı ve neredeyse anında rahatladım.

Beni buraya Evren getirmişti. Olmadığımız bir şey olduğumuzu düşünmem için beni kandırmıştı ama uzun zamandır ilk kez kendimi yıllardır hissetmediğim kadar güvende hissettiğim gerçeğini inkâr edemezdin.

Hayatım boyunca korkmam gerektiği öğretilen bir yerde olmam gerekiyordu ama yine de kendimi güvende hissediyordum.

"Senin için hazır." Mina saçlarını yüzünden çekmeden önce ellerini krem rengi uzun eteklerine sildi.

"Teşekkür ederim, yemek için de teşekkürler." Boş tabağıma doğru başımı salladım. "Çok lezzetliydi."

"Rica ederim çocuğum. Şimdi ilgilenmem gereken başka şeyler var, o yüzden banyoya gir ve kafanı boşalt."

Sert ve talepkâr ses tonuna rağmen gülümsedim. Mina'yı severdim. Hem de çok. Kendi annemin nazik ve şefkatli olmasını dilediğim her şeye sahipti.

Annemin olmadığı o kadar çok şey vardı ki.

"Evet, hanımefendi." Yanından geçerken elimde kalan son ekmek lokmasını da ağzıma attım ve o da kapıyı arkamdan kapattı.

Pantolonumu yavaşça indirmeden önce gömleğimi başımın üzerinden çektim ve odanın köşesinde duran uzun, yaldızlı aynada kendime baktım. Buhar yüzeyine yapışmıştı ama vücudumdaki yara izlerini hâlâ görebiliyordum.

Onları bana kimin verdiğine dair anılarla dolup taşarken öfke beni tüketti. Zehirleri, kötülükleri ve güce olan susuzlukları bedenime dikkatsizce kazınmıştı.

Şimdi Evren'in büyüyle işaretlenmiş olan yaralar. Beni fiziksel olarak damgalamaktan çok daha fazlasını yapmıştı ve onların tenimdeki izlerini kendi izleriyle kapatmasının nasıl bir his olduğunu hatırlarken parmaklarımı uyluğumda gezdirdim.

Bedenim kendi dokunuşuma tepki veriyordu ama hiçbir şey onun anısının uyandırdığı gibi değildi. Bana her dokunduğunda, onun olduğu her şey beni içine çekiyordu. Beni bunaltıyordu. Beni çaresizliğe sürükledi.

Beni, bana vermek istediği her şey için ona yalvaracak bir kadına indirgedi.

Parmaklarımı yarama bastırdım, onun kara büyü ve kendi yıldız ışığım tenime karıştı ve gözlerimi kapatırken titreyen bir nefes aldım. Benimkinin yumuşak olduğu yerde onun dokunuşu sertti, elleri her zaman çok emin ve becerikliydi.

Benimkilerin onunkiler olduğunu hayal ettim. Söyleyeceği şeyleri, ben onun dokunuşu altında parçalanırken fısıldayacağı kelimeleri hayal ettim.

Evren'in ölümüne sebep olmak için parmağını bile oynatmasına gerek yoktu. Beni öldürecek olan onun hınzır diliydi.

Sadece birkaç gün önce odamdan çıkmadan önce söylediği şeyler aklımdan çıkmıyordu, o zamandan beri bana işkence eden sözler. Gözlerimi zorla açtım, kendime ve ellerimin yavaşça kalçalarımın yukarı kıvrılışına baktım.

Evren'in bana baktığında ne gördüğünü hayal etmeye çalıştım. Şimdi burada olsaydı, ne yapardı? Benden ne talep ederdi?

Kalbim göğsümde küt küt atmaya başladı ve içimde bir sızı başlarken elimi uyluklarımın tepesine bastırdım.

Uzun bir süre gözlerimin içine baktım, iki renk de zihnimden geçen düşünceler kadar birbiriyle savaş halindeydi. Hareket ettim

Aynadan uzaklaştım ve parmaklarımı büyük küvetin kenarına bastırdım. Bakır, içinde bekleyen sudan dolayı ılıktı ve tamamen batmadan önce ayak parmaklarımı yavaşça daldırdım.

Suyun sıcaklığı tenimi okşuyor, dostumun da aynı şeyi yaptığına dair anılarımın alay ediyordu ve ben de başımı küvetin kenarına yasladım. Bir şeyler düşünmeye çalıştım. Annemi, Kraliçe Kaida'nın ne yapacağını, geleceğimin ne getireceğini... Ama her düşünce zahmetsizce ona geri dönüyordu

Bu yüzden suyun derinliklerine daldım ve kendime başka hiçbir şey düşünmeme izin verdim.

Parmaklarım tenimde ve karnımda gezinirken içimi utanç kapladı. Gözlerimi kapattım ve şimdi bana dokunan sihir lekeli parmakların benim değil de onun olduğunu hayal etmeye kendimi bıraktım.

Parmaklarım titreyerek onları aşağı doğru ittim ve iki parmağımı cinsel organıma doğru kaydurdım. Ağrıyan küçük yumruma dokunduğum anda karnım zevkle sıkıştı ve dudaklarımdan bir inilti geçti.

Evren bu sesi ağzıyla yutardı. Ona daha fazlasını vermemi talep ederdi, istediğim şey için ona yalvarırdım ve biliyordum ki ona verirdim.

Şimdi karşımda olsaydı, onu düşündüğümde içimde sürekli yaşayan bu acıyı yok etmesi için ona istediği her şeyi verirdim.

Parmaklarımı yavaşça yumruğumun üzerinde gezdirdim ve içimde yükselen zevki hissedebiliyordum. O kadar gergindim ki uzun sürmedi. İhtiyacım olan tek şey parmaklarımın birkaç darbesi ve sürekli Evren'i düşünmekti ve başımı geriye doğru bastırıp alt dudağımı ısırırken kendimi diğer elimle küvetin kenarını kavrarken buldum.

Onu düşündüm ve başka hiçbir şey düşünmedim ve bir an için sanki onun büyüünün tenimde süzüldüğünü, beni okşadığını ve bedenimden zevk almamı sağladığını hissettim. Bu duyguya odaklandım ve kendi parmaklarımla seksime doğru kovaladım ve onun adını haykırırken kendimi durduramadım.

Zevkim sadece ve sadece onun olmuştu ve bedenim bunu, o emretmek için orada olmasa bile biliyordu.

Serbest bırakılmam beni vurdu ve çok fazla olduğu için bacaklarımı elimin etrafında kenetledim.

Gözlerimi açtım ve odayı dolduran kara büyü karşısında nefesim kesildi. *Benim sihrim.* Yüzeye çıkmasına izin verdiğimi bile fark etmemiştim.

Kendi gücümü fark edemeyecek kadar eşimin düşüncelerini kovalamakla meşgul olan parmaklarımın arasından tek başına kayıp gitti.

Etrafımdaki büyüünün hareketini izlerken parmaklarım titredi ve derin bir nefes alıp suyun altına daldım. Yavaşça saydım ama yüzeyin altında ne kadar kalmayı başardığımın bir önemi yoktu. Utanç içime işledi ve aldığım zevkin artçı şoklarını kovaladı.

BÖLÜM 6

Kalın havluyu vücuduma sardım ve saçlarımı sıkmak için elimden geleni yaptım. Bedenim bitkin düşmüştü, zihnim de öyle ve hiçbir şey istemiyordum.

yatağıma tırmanıp öğleden sonrayı uyuyarak geçirmekten daha fazlasını istiyordum.

Az önce yaptığım şeyle ilgili düşüncelerimin vebasından kurtulmak için uyumak istedim.

Tuvaletin kapısını açtım, buhar benimle birlikte dışarı çıktı ve Evren bana bakmak için başını kaldırdığında kısa bir süre durdum.

Dirseklerini dizlerine dayamış ve başını ellerinin arasına almış bir şekilde yatağımda oturuyordu. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı, yorgunluğu kendini belli ediyordu ama onun için duyduğum endişenin içimi kemirmesine izin vermemeye çalıştım. Kendime onun kim olduğunu, ne olduğunu ve hayatımda oynadığı rolün sonuçlarını hatırlattım. Kendimi korumanın, kalbimi korumanın tek yolu buydu. Onu, her şeyden çok korkmam gereken bu adamı düşünürken kendi parmaklarımı kullanarak kapının diğer tarafındayken onu burada, odamda otururken hayal ettiğimde öfkeme ve korkuma tutundum.

Aman Tanrım. Beni duymuş muydu?

"Burada ne yapıyorsun?" Kapıya dönüp baktım ama kapı tamamen kapanmış, ikimizi diğer herkesten ayırmıştı.

"Ne yapmamı isterdin?" Ellerini saçlarında gezdirdikten sonra kalçalarının arasına bıraktı.

"Ne?" Havlumu daha sıkı tuttum.

"Bu odadan çıkmayacaksın. Mina kimsenin içeri girmesine izin vermediğini söylüyor. Tanrı biliyor ki beni burada istemiyorsun." Hayal kırıklığı içinde bana ters ters baktı.

"Ne. Ne. Sen. Yapardın. Bana. Yaptırırdın?" Her kelime açık bir cevap talebiydi.

"Bırakın gideyim."

"Burada tutsak değilsiniz prenses, ama size tekrar sahip olmalarına izin vermeyi reddediyorum. Kardeşimin, isteğiniz dışında sizden bir şeyler almasını izlemeye dayanamam."

"Senin gibi mi?" Tersledim.

"Bana yalvardın."

"İşte o zaman düşündüm-"

"Neyi düşündün prenses?" diye sözümü kesti ben daha düşüncelerimi oluşturmamadan. "Eş olduğumuzu mu? Şu anda benden nefret ediyor olabilirsin ama bu senin benim eşim olduğun gerçeğini değiştirmez."

"Ya Thalia?" Bastırmaya çalışsam da kıskançlığım dışarı taşıtı. "Peki ya o?"

"Peki ya Thalia?" Soruyu sıkılmış dişlerinin arasından sordu.

"O sadece senin sevgilin mi, yoksa gücünü almak için mi ondan içiyorsun? Bana daha önce hiç başka bir Yıldız Kutsanmış'tan beslenmediğini söylemiştin ama sanırım aramızdaki her şey bir yalandı."

İki krallık arasında bölünmüş bir prensti. Tabii ki yalan söyledi.

Yüzünün üzerinden karanlık bir gölge geçti ve söylediklerimin yanlışlığını bana bakarak görebiliyordum. "Thalia, Gavril onunla işinin bittiğine karar verdiğinden beri benimle. Ondan alabileceğini düşündüğü her gücü aldı, sonra da ellerini yıkadı. Onu buraya onun haberi olmadan getirdim."

Onun sözleri, bu gerçek, ciğerlerimdeki nefesi kesti. "Onun Yıldızsız'ı mıydı?"

"Senin reşit olmanı beklerken onun oyuncağıydı."

Suçluluk duygusu içime işledi ve midemi kemirdi. Bu kadın, Thalia, hayal bile edemeyeceğim şekillerde kullanılmıştı. Gavril benden bir kez almıştı ama Thalia'nın kollarındaki yara izleri...

"Onu kurtardın mı?"

"Thalia kendini kurtardı. Gavril'le her adımda savaştı ve ben sadece onun çıkış yoluydum." Çenesi sıkılırken alçak sesle konuştu. "Ondan çok şey öğrenebilirsin. İçinden geçen güçte ustalaştı, böylece bir daha asla bir başkasının onun zayıflığını kendisine karşı kullanmasına izin vermeyecek. Ben yokken Thalia'nın sana çok yardımcı olabileceğini düşünüyorum."

Sözlerini düşünürken ona bakakaldım. Benim için istediği şey gerçekten bu muydu? Kendisinin bile beni zorlayamayacağı bir şekilde kullanılamaz hale gelmemi mi? Sadece benim kullanabileceğim bir silaha dönüşmemi mi?

"Thalia benim en yakın arkadaşlarımdan biridir. İkinizin de aynı olmasını istiyorum. Onunla birlikte çalışın."

"Hayır." Başımı salladım. Ne söylediğinin bir önemi yoktu. Aramızdaki benzerliklere dikkat çekmesi de önemli değildi. O da bu mahkemenin bir parçasıydı ve bu ona güvenemeyeceğim anlamına geliyordu.

"O zaman evlen benimle."

O kadar sert bir şekilde geri sıçradım ki neredeyse havlumu düşürecektim. Evren'in gözleri bir avcı hassasiyetiyle hareketlerimi takip etti.

"Ne?" Kafamı sallarken onu temizlemeye çalıştım. "Seninle asla evlenmeyeceğim Evren."

Olabilecekleri düşündüm ama o bir zamanlar düşündüğüm adam değildi. O kan prensiydi, hâlâ korktuğum bu krallığın tek varisiydi.

Sırıttı ama boş gözleriyle buluşmadı. "Senden beni sevmeni istemiyorum prenses. Eş olduğumuzu kabul etmene bile ihtiyacım yok. Ama evliliğimiz dünyamızı koruyacak."

Dudaklarından çıkan tek bir kelimeye bile inanmadım. Bu başka bir manipölasyondur, oyunundaki başka bir oyundu.

"Nasıl? Seninle evlenmem nasıl senin intikamından başka bir şey olabilir?" "Kandan doğan bir prens," diye söze başladı ve bakışlarım onunkilerle buluştu.

"Başka bir güç. Biri yenilecek. Biri sinecek. Yıldızların öfkesi teninde yanıyordu. Onun kaderi olmadan hükümdarlığı başlayamaz."

Kafamın içinde yankılanan bu sözleri dinlerken ona sözsüzce baktım. Ama onlara bir anlam veremiyordum.

"Bu kehanet çocukluğumdan beri beynime kazındı. Eğer Gavril seninle evlenirse, babamın yönetiminin zalimliği çocuk oyuncağı gibi görünecek."

Daha önce hiç bilmediğim bir korku omurgamdan yukarı süzüldü ve kök saldı. "Peki ya kehanet senden bahsediyorsa? Ya dikkatli olmam gereken kişi sensen?"

"İkimiz de öyle olmadığını biliyoruz."

"Ben hiçbir şey bilmiyorum." Onu dikkatle izlerken tükürdüm. "İkinize de güvenemeyeceğim gerçeği dışında."

"Kehanetin benimle ilgili olduğunu nereden bileceğiz? Bu dünyada düzinelerce başka Yıldız Kutsanmış var. Thalia şu anda bu sarayda." Kapıyı işaret ettim. "Evlen onunla."

Bu sözleri söylerken göğsüm sıkıştı. Onların oyununda bir piyon olarak kullanılmak istemiyordum. Krallıklar arasındaki bir oyun tehlikeliydi ve ben sadece güçlü oldukları kadar ölümcül de olan iki prensin arasında sallanıyordum.

"Sensin prenses." Bana baktı ve tenimdeki izler onun inancıyla canlandı. "Babamın ve Kraliçe Kaida'nın kehaneti gizli tutmaya çalışmasının sebebi sensin. Seninle tanıştığım anda kehanetin bahsettiği kişinin sen olduğunu anladım. Dünyamızı değiştirecek olan sensin."

"Senin dünyanı değiştirmek istemiyorum." Başımı salladım ve ıslak saçlarım omuzlarımın üzerinden kaydı. Evren ayağa kalkıp ellerini pantolonunun önünde gezdirmeden önce hareketi izledi. Ne istediğimi bilmiyordum ama bu değildi. Evren ve benim kaçıp gittiğimizi, geleceğimizi belirleyecek bu dünyanın politikaları olmadan yalnız kaldığımızı düşündüm. Ama bu aptalca bir hayaldi.

Ben derisi lekeli bir kızıdan başka bir şey değildim ve o hükmetmek için doğmuştu.

"Kaderimizi seçemeyiz Adara, ama kaderimizde nasıl bir rol oynayacağımıza karar verebiliriz. Sen kaçınılmaz olarak aileme bağlısın ve onunla benim aramda bir seçim yapman gerekiyor. Ya benim elimi isteyerek tutarsın ya da kardeşim seni zorlar." Sözleri sertti ve beni izlerken çenesini sıkıttı.

"İkisini de seçmek istemiyorum." Her iki seçenek de görmezden gelemeyeceğim bir korku uyandırıyordu.

Karanlık bakışları daraldı ve sonraki kelimeleri söylerken gözümü ondan kaçırdım. "Sadece gitmek istiyorum."

"Bu imkânsız." Sesi fısıltıya dönüşürken bana bir adım daha yaklaştı ve bir nefeslik mesafede durdu. Parmaklarını kaldırdı ve teni köprücük kemiğime değince gerildim. Orta parmağını daldırdı, saçımdan düşen bir damla suyun üzerinde gezdirdi ve omzumun uzunluğu boyunca gezdirdi.

"Burada benimle olmaktan nefret ediyor olabilirsin Adara, ama gitmene izin vermek onun kollarına geri dönmene izin vermek anlamına gelir. Eğer gidersen, Gavril seni bulur. Eğer

Onu seçerseniz, buna saygı duymaktan başka çarem kalmaz, ama seçmemeniz için de canla başla mücadele ederim."

"Tüm zaman boyunca." Kolumdan aşağı kayan parmağına baktım. "Başından beri bunu mu planlıyordun?"

"Başka seçeneğim yoktu prenses." Eli durdu ve dirseğimin arkasını kavradı. "Kardeşimin neler yapabileceğini gördüm." Eli tenimde ürperdi. "Ama seni buraya getiren seçimlerimden bir an bile pişman olduğumu düşünüyorsan yanıyorsun. Karşımda durman için her şeyi tekrar yapardım."

"Bana yine böyle isteyerek ihanet mi edeceksin?"

"Dünyayı parçalara ayırırdım prenses. Bu, onunla birlikte olmadığından emin olmak için sana zarar vermek anlamına gelse bile. Güvende olduğundan emin olmak için benden yeniden nefret etmeni sağlardım."

"Burada benimle olduğundan emin olmak için." Parmakları tenimde geziniyor, her santimimi titiz bir hassasiyetle izliyordu. "Sana tekrar dokunabileceğimden emin olmak için."

"İstediğim bu değil." Sesim titriyordu çünkü az önce söylediklerim hem gerçek hem de yalandı. Onu istiyordum ama aynı zamanda ondan korkuyordum da.

"Öyle değil mi?" Ağzı kulağıma dayanana kadar yaklaştı. Tekrar konuşmasını beklerken ona karşı titredim. "Vücudun bunun için bana adeta yalvarıyor. Tek ihtiyacım olan senin sözlerin prenses."

Uyluklarımın arasında nem birikirken başımı salladım. Tanrım, vaat ettiği şeye ihtiyacım vardı. İstiyordum ama yapmamam gerektiğini biliyordum.

Gücünün ondan ayrıldığını hissettiğimde omurgamdan bir ürperti geçti ve gözümü kırpmaya fırsat bulamadan kara büyüğü etrafımda dönmeye başladı.

"Sadece karanlıkta fısılda, Adara." Sözleri tenimde yankılandı ve dudakları nazik bir sıyrıkla onları takip etti. "Sen benim eşimsin ama eğer istediğin buysa ben de senin gizli günahın olabilirim. Sana tekrar dokunabilmek için ne gerekiyorsa yaparım."

Büyüğü dudaklarımın üzerinden süzülmeden önce boynumda dans etti ve ciğerlerimden nefesimi çaldı.

"İ..." Tereddüt ettim ve parmaklarım onunla beni ayıran tek kumaş parçası olan havluma gömüldü. "Lütfen."

"Bundan daha iyisini yapmalısın." Dişleri acı dolu bir ısırıkla boynumu sıyırdı ve dudaklarımdan yumuşak bir inilti döküldü. "Beni istediğini söyle. Benim senin dokunuşun için can attığım kadar sen de benim dokunuşum için can attığını söyle."

"Ben... seni istiyorum." Karanlığı gözlerimin üzerine çökerken sesim titriyordu. Hâlâ karşımda durduğunu görebiliyordum ama sanki büyü buyu biliyordu. Büyüsünün tenime dokunuşu, ikimizin de içinde yatan karanlığı hatırlatması, tam da ihtiyacım olan şeydi. Çünkü her ne kadar onun için ölüyor olsam da, bu şekilde hissetmek istemiyordum. Benim için bu kadar kötü olan birini arzulamak için kendime izin vermek istemiyordum. "Lütfen, Evren. Seni istiyorum."

Elleri kalçalarımın arkasına dolanıp beni kendisine doğru kaldırdığında kelimeler dudaklarımdan henüz geçmişti. O ileri doğru ilerlerken bacaklarımı ona dolamakta tereddüt etmedim ve bedenlerimiz arkamdaki duvara çarptı.

Sözlerim onu ele geçirmişti. Benim arzularım onun kileri yönlendiriyordu.

Ağzı benimkine doğru geldi, sert ve talepkârdı ve ben onu durdurmam. Ben de onu aynı sertlikte öptüm ve ona bu kadar umutsuzca sarılmaktan nefret ettim.

Elleri sert ve çılgıncaydı, tenimin ulaşabildikleri her yerine dokunuyorlardı. Kalçalarını benimkilere bastırdı ve yan tarafındaki hançerin etime saplandığını hissedebiliyordum. Bu, onun önümüzde duran her türlü tehdide karşı her zaman hazır olduğunu hatırlatıyordu. Göğsüme saplanan bir hatırlatmaydı bu, çünkü gidecekti.

Dudaklarına karşı inledim ve duvarı itip kapıya doğru yönelmeden önce inledi.

"Ne yapıyorsun?" Paniğe kapıldım ve havlunun kumaşına yapışıp onu üzerime sarmaya çalıştım ama Evren'in kolları beni tamamen hapsetmişti.

"Burada olmaz." Koridorda ilerlemeden önce bana baktı. Kimseyi görmedim ama bu beni daha iyi hissettirmedi. Sidra Sarayı'nın salonunun ortasında, bir havlu ve prenslerinden başka bir şeye sarınmamış haldeydim.

"Seni yatağında istiyorum."

Gücü içinden fışkırdı ve biz son adımı atmadan kapısı açıldı. Karanlık, güç dolu eli kalktı, çeneme bastırdı ve ona bakmaktan başka çarem kalmayana kadar başımı çevirdi.

Ağzı tekrar benimkiyle buluştu, ezici, yalvaran, yalvaran ve ben ona istediği her şeyi vermek istedim. O anda, bu adamı neden istememem gerektiğini hatırlayamıyordum. Neden teklifini kabul etmek istemediğimi.

Sadece ben, o ve bedenimde dolaşan ve ondan daha fazlasını istemem için bana yalvaran gücüm vardı.

Olaakları düşünemiyordum. Bu çalınmış anlar sahip olduğumuz tek şeydi ve sahip olduğum her şeyle ona tutunurken parmaklarım tenine gömüldü.

Evren kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı ama bana odasını incelemem için zaman vermedi. Beni yatağına yatırmadan önce boşluğu itti ve ona bakarken koyu yeşil nevresim takımını ellerimle kavradım.

Havlumu altına sererek beni tamamen ona açıkta bıraktı ve bakarken elini çenesinde gezdirdi. Şehvet ve hayranlık. Gözlerinde görebildiğim tek şey buydu ve bu kafamı karıştırdı.

"Çok güzelsin amına koyayım." Omuzlarının arkasına uzanıp gömleğini başının üzerinden çekmeden önce gömleğini belinden çıkardı. "Bunu hak etmiyorum."

Önümde diz çökmeden önce gömleğini yere fırlattı. İstedüğimin bu olup olmadığını sorgulayacak vaktim yoktu. Evren ellerini hızla kalçalarım doladı ve beni yatağın kenarına çekip önünde açtı.

"Sana göstereyim prenses." Sağ dizimin iç kısmına yumuşak bir öpücük kondurdu ve ben onun dokunuşuyla sarsıldım. İslanmışım, çok ıslanmışım ve onu ne kadar çok istediğimi görebildiğini biliyordum. "Sana ihtiyacımın derinliğini göstermeme izin ver. Sana tapınmak ve ihanetimin her izini silmek için ne kadar çaresiz olduğumu."

Sözlerine karşı gözlerimi kapattım. İstedğim her şey buydu. Onu benden almasını, içimdeki bu acıyı yok etmesini istiyordum ama aynı zamanda ona tutunmam gerektiğini de biliyordum. Bana bu kadar zevk verebilen bu adamın aynı zamanda bu kadar acıya neden olmaktan da sorumlu olduğunu hatırlamam gerekiyordu. Ve çok daha fazlasına neden olabilirdi.

Eğer unutmama izin verirsem, kendimi tamamen kaybedeceğimden korkuyordum. Benim istediğim gelecek ile kaderin önümüze koyduğu gelecek birbirinden çok farklıydı. Hayal dünyasında kaybolmama ve kaderimin gerçeğini unutmama izin veremezdim.

Ağzı diğer dizime doğru hareket etti, dudakları tenime karşı ancak bir fısıltı kadar yakındı ve içimde bir şehvet dalgası dolaşırken kalçalarımı kapatmaya çalıştım.

"Hayır prenses." Evren başını kalçama doğru salladı ve ben de gözlerimi açıp ona baktım. "Burada saklanmak diye bir şey yok. Bu odada, orada

Olmadığımız biri gibi davranmak yok. Ben senin eşinim ve seni yiyip bitireceğim. Şimdi iyi bir kız gibi bacaklarını aç ve benim olanı almama izin ver."

Onun sözlerinden tahrik olmamalıydım. Kaslarımı gevşetmemeli ve dış uyluklarımın yatağa baskı yapmasına izin vermemeliydim ama yaptım. Başını eğip seksimin üst kısmına nazik bir öpücük kondurmasını izlerken her ikisini de yaptım.

"Gözlerini benden ayırma, Adara. Ağzıma boşalırken seni izlemek istiyorum."

Beni derin derin içine çekerken ya da karanlık, sihir lekeli parmağını yarığımdan aşağıya doğru gezdirirken dudaklarını yalarken ona itaat etmemek imkânsızdı. Onu izlemek işkence gibiydi ve yalvarmamak için dilimi ısırarak zorunda kalıyordum.

Bu adam eşit derecede fae ve vampirdi, nefret ettiğim iki krallığın da eşit derecede parçasıydı ve yine de yalvarmaya hazırdım.

Evren geri çekildi ve sağ kalçamı avucunun içine alıp içini öptükten sonra omzunun üzerine koydu. "Bunu bütün gün yapabilirim." Bacağıma sokulurken parmakları etime battı ve nefesi seksime doğru hızla çıktı.

"Bana işkence mi ediyorsun?" Aceleci ve çaresiz bir sesle sordum.

"Kendimi senin zevkine adıyorum." Öne doğru eğildi ve yumrumu hınzır ağzına çekmeden önce dilini seksimde gezdirdi.

Sırtım yataktan aşağı doğru eğilirken haykırdım. Bu adam bana daha yeni dokunmuştu ve şimdiden parçalanıyormuşum gibi hissediyordum.

O zaman beni yuttu, artık bana alaycı dokunuşlar yapmıyor ya da vaatler fısıldamıyordu. Açlıktan ölmek üzere olan bir adamdı ve açlığının tüm acısını bedenimden çıkardı.

"Evren," diye ismini haykırdım. "Aman Tanrım, lütfen."

Kolları altımdan kayarak kalçalarımı yataktan kaldırdı ve bizi ters çevirip göğsüne oturana kadar ne olduğunu anlayacak zamanım olmadı. Ellerimi omuzlarına bastırdım, hâlâ arzuyla yanıp tutuşuyordum ve değişimden dolayı dengesizdim.

"Yüzüme otur prenses. Ağzımdan aldığın zevki sikerken seni izlemek istiyorum."

Tereddüt ettiğimde, kararsızlığımı benden aldı. Elleri kalçalarımı öne doğru çekti ve ağzını seksime bastırarak inleyene kadar durmadı.

Ona bakarken titreyen parmaklarımı siyah saçlarında gezdirdim. Bu adam nasıl oluyordu da beni zevk ve acının eşit parçalarıyla bu kadar harap hissettirebiliyordu. O istediğim ve aynı anda kaçmam gerektiğini bildiğim her şeydi.

"Tanrım, tadın çok tatlı." Yumruğumu ağzına aldı ve ben de düşmemek için elimi başucuna vurdum.

Bununla ilgili her şey çok fazlaydı, yine de daha fazlası için çaresizdim.

Bana bakıyordu ve eğer bakarsam kendimi çok fazla kalp kırıklığından kurtaracak olmama rağmen kafamı çeviremiyordum. Büyüm içimde öfkeleniyor, serbest bırakılmam için yalvarıyordu ve daha ne kadarını kaldırabileceğimden emin değildim.

"Sür beni prenses." Evren popomu elleriyle kavradı ve ben onun ağzına sürtünene kadar kalçalarımı hareket ettirmeye başladı. Güvensizlik ve kararsız düşünceler aklımdan geçerken o bunları yok etti. "Aynen böyle. Beni ne kadar çok istediğini göster bana."

Elleri hareket etmeyi bırakıp etime gömüldü ve tıpkı bana söylediği gibi ona bindim. Bir elim hâlâ saçlarını kavırıyor, diğer elim yatak başlığını kaldıraç olarak kullanıyordu, o etimi emerken, yalarken ve ısırırken ağzına doğru bastırdım.

"Aman Tanrım." Ona karşı daha sert hareket ederken gözlerimi kapattım. Çok yaklaştım. Çok yaklaştım. Serbest bırakılmamın, çarpmak için çaresiz bir tsunami gibi içimde yükseldiğini hissedebiliyordum. Sadece biraz daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Benim eşim olduğunu söyle, Adara." Gözlerim uçarak açıldı ve tekrar onunkilere çarptı. "Sadece o lanet kelimeleri fısılda ve sana ne istersen vereyim."

Elim saçlarında sıkılaşıırken başımı salladım. Bunların gerçekliğini kendi içimde biliyor olmamın bir önemi yoktu. Bunları ona yüksek sesle söylemek tamamen farklı bir şeydi. Ona sahip olmasını istemediğim bir güç vermiş olacaktım.

Bana karşı kullanacağından korktuğum bir güç. Geleceğimi gücüm belirleyecekken onun zayıflığına olmasına izin veremezdim. İçimden bir nehir akıyor, beni akıntıyla birlikte sürüklüyordu ama ben sadece burada onunla kalmak istiyordum. Çaresizlik içinde ona sarıldım, çünkü biliyordum
ki

Ağzımı açtığım an boğulacaktım.

Ciğerlerimi dolduracak, beni boğacak ve hiçbir kontrolüm olmayacaktı. Ya onun içinde boğulacaktım ya da sonsuza dek sürüklenirken kaybolacaktım.

Ama bu korku bile beni ona istediğini vermekten, ona gerçeği

söylemekten alıkoyamadı.

"Sen benim eşimsin." Kelimeler dudaklarımdan döküldü ve Evren yumrumu tekrar ağzına almadan önce bana karşı hırladı. Elleri popomu sertçe kavradı, benimle ağzı arasında bir santim bile boşluk bırakmadı ve vücudum ona karşı sarsılana ve zevk çılgınlıklarım odada yankılanana kadar bırakmadı.

Parmak uçlarımda etrafında dönen sihrimi izlerken zevk hâlâ vücudumu sarıyordu. Kontrol edilemez. Evren altımdan kayarken tam olarak böyle hissettim ve arkama yerleşip parmaklarını omurgamda gezdirirken küftüm.

Tamamen kontrolden çıkmıştım.

İçimde şok edici bir istek dalgası yükseldi ve aramıza bir santim bile mesafe koymaya çalışırken iki elimle yatak başlığını kavradım.

Arkamda pantolonunu çıkardığını duyabiliyordum ve sert parmakları cinsel organıma bastırıldığında tekrar öne doğru sarsıldım. Oradaki nemi topladı, mememden altına kadar kaplanana kadar ileri geri ovaladı.

"Bu benim için, dostum." Hırladı ve sesi neredeyse tanınmaz haldeydi. Beni içine almasını izlerken omzumun üzerinden ona baktım. "Benim için damlıyorsun amına koyayım." Elini kaldırdı ve kara parmaklarını ağzına götürdü. Parmaklarını yavaşça dudaklarının arasından geçirirken gözlerimin içine baktı ve sanki daha önce hiçbir şeyi tatmak istememiş gibi tenindeki arzularımı yuttu.

Diğer eliyle sikini kavırıyor, bana bakarken ileri geri sürüyordu. "Şu yatak başlığına sıkıca tutun." Bana yaklaştı ve uzun aletini cinsel organımda gezdirdi. "Söz konusu sen olduğunda kontrolüm yok."

Parmaklarım koyu renkli ahşaba saplandı, tam o sırada kendini hizaladı ve içime girdi. Nefesim kesildi ve büyüm arttı.

"Tanrım, seni böyle görmeye bayılıyorum." Yavaşça içimden çıktı ve sonra inerken tekrar tekrar içeri itti. "İşte bu. Beni çok iyi alıyorsun."

Arzu ve zevk dalgaları içimden geçerken seksim onun etrafında kenetlendi.

İçime girerken elini yavaşça omurgamda gezdirdi ve ben hiçbir şey yapmadan büyümün elini ve kolunu sardığını hissedebiliyordum. Onun için en az benim kadar çaresizdi.

Elini boğazımın ön tarafına bastırana kadar durmadı ve ellerimi yatak başlığından çekip sırtımı göğsüne bastırmak zorunda kalana kadar sıkı.

Bu şekilde kendimi çok daha dolgun hissediyordum, daha fazlasını kaldıramayacağımdan emin değildim.

Başparmağını kaldırıp çeneme bastırdı ve ağzı benimkiyle buluşana kadar başımı çevirdi. İçime girmeye devam ederken beni yavaşça ve umutsuzca öpmeden önce dudaklarımı ısırdı.

Diğer eli göğsümün üzerinde kayarak meme ucumu parmaklarının arasında yuvarladı ve göğsümü eline daha sert bastırırken ağzına doğru ağıladım.

"Çok mükemmel," diye mırıldandı dudaklarıma karşı, sonra elini yavaşça karnımdan aşağıya, birleştiğimiz noktaya kadar sürükledi. Parmaklarını içime doğru kaydırды, ama itmeyi hiç bırakmadı. Neye konsantre olacağımı bilemiyordum. Hangi hissin peşinden koşmak istediğimi çözemişyordum.

"Seni mükemmel bir şekilde dolduruyorum prenses." Parmakları mememin üzerinde kayıyordu ve vücudum titrerken alt dudağını ısırdım. "Bana ihtiyacın mı var? İçindeki beni hatırlamadan hareket edemeyecek hale gelene kadar seni becermeme mi ihtiyacın var?"

"Evet," diye haykırdım ve kolumu boynunun arkasına doladım. Etrafımı sarıyor, beni tamamen dolduruyordu ama yine de daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Onu kemiklerimde bir ateş gibi hissetmek, beni her şeyiyle canlı canlı yakmasını istiyordum.

"Aferin kızıma," diye fısıldadı ağzıma, tam da eli seksimden çekilip sertçe geri inerken. Seksime attığı tokat vücudumda sekti ve artık kendimi tutamadım.

Adını bir çaresizlik duası gibi haykırdım ve bana tekrar tekrar çarparken beni kendine çekti. Zevkim acının sınırlarında dolaşıyordu ama bu hayatımın sonuna kadar peşinden koşacağım türden bir acıydı. Elleri etimi kavrarken son bir kez içime daldı ve alçak hırıltısı odada yankılandı.

Uzun bir süre öyle oturduk. Kalçalarımız birbirine bastırılmıştı, kolları hâlâ beni tutuyordu ve nefes alış verişlerimiz düzensiz ve umursamazdı.

Zevkim yerine geldikçe kalp atışlarım hızlandı. Onunla ilgili her şey beni korkutuyordu ve ona çok fazla şey vermeye istekliydim. Ona izin vermem gerekenden fazlasını vermiştim.

O anda, dünyamızın sonuna kadar onu takip edeceğimi ve onun yanında kalmak için dünyamızı yok edeceğimi hissettim.

Ve hiçbir şey beni bu kadar korkutamazdı. Bu gerçek içimde dolaştı, büyüm gücünün her kıvılcımıyla gerçeği hissetti ve göğsüm ağrıdı. O bana yalan söylerken ben onun için her şeyi yapmaya hazırdım.

"Odama geri dönmem gerekiyor." Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama kolları beni sıkıca kavradı ve alnı enseme bastırdı.

"Lütfen bunu yapmayın."

Panik, öfkelenmek isteyen kafesteki bir hayvan gibi göğsümü tırmalıyordu ve gitmem gerektiğini biliyordum.

"Bırak beni Evren. Odama dönmek istiyorum."

Elleri tenimde titriyordu ama sonunda yanlarıma düşmelerine izin vermeden önce bana karşı sert bir nefes verdi. Ondan uzaklaşmaya çalıştım ve az önce yaptığımız şeyin kanıtının kalçalarımın altına damladığını hissedebiliyordum.

Hemen gömleğini yere atılmış olduğu yerden aldım ve başımın üzerine çektim. Korunmaya ihtiyacım vardı, aramıza mesafe koyacak herhangi bir şeye.

Evren hâlâ önümdeki yatakta diz çökmüştü ve ben pişmanlık duymadan ona bakamıyordum. Beni ıstırapla dolduran az önce yaptığımız şey değildi. Neden burada olduğumuza dair pişmanlıklardı. Kaderin bizi zorladığı şeye duyduğum pişmanlıktı. Her parçam ona dönmem için yalvarırken, kendimi ağır bir adım daha atmaya zorladığım için pişmanlık duyuyordum.

"Kal." Bana doğru uzandı ama ben aceleyle bir adım daha geri attım.

"Hayır." Şüphe ve korku içimi kemirirken başımı salladım ve kollarımı kendime sardım. "En başta beni buraya getirmene izin vermemeliydim."

Sözlerim karşısında irkilirken sertçe yutkundum. "Bunu istemediğini düşünerek kendini kandırma." Ellerini saçlarında gezdirdi ama vücuduna bakmaktan kendimi alıkoyamadım. Her bir parçası yılların emeği ve özverisiyle yontulmuştu. Kelimenin tam anlamıyla bir savaşçıydı ve bunu görmek çok ustacaydı.

Bu da onun kim olduğunu hatırlamam için gereken bir hatırlatmaydı. O önce bir prens, sonra bir savaşçıydı ve hiç de benim değildi.

"Gitmem gerekiyor." Tekrar yüzüne baktım; hâlâ önümde diz çökmüş, karanlık ve güzel görünüyordu. "Bu bir daha olamaz."

"İkimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz." O yataktan kalktı, ben de aramızda daha fazla mesafe açmak için geri çekildim. "İkimiz de ikimizin de diğerinden uzak kalamayacağını biliyoruz."

"Bunu bilmiyorum." Kendimle birlikte onu da ikna etmeye çalıştım.

"Pek çok şeyde çok iyisin prenses, ama yalan söylemek bunlardan biri değil." Başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi ve ona doğru gidip dudağını ağzıma almak için çaresiz hissettim. "Benim seni arzuladığım kadar senin vücudun da beni arzuluyordu."

"Arzulayacak başka birini bulurum."

Bana doğru ilerlerken durdu ve gözlerinde dönen büyüü görebiliyordum. Kirli, karanlık, güzel bir sihir.

"Bana böyle şeyler söyleme Adara." Elleri iki yanında yumruk olmuştu. "Benim olana dokunmayı aklından bile geçiren herkesi yok ederim."

"Ben senin değilim."

"Sen değilsin amına koyayım," diye hırladı. "İhtiyacın olan buysa kendine bunu söylemeye devam etmene izin vereceğim, ama sadece birkaç dakika önce bana ne haykırdığını hatırla. Unutma ki ben senin lanet olası eşinim ve sana benim verebileceğim şeyleri verebilecek başka kimse yok."

Tek kelime etmeden onu izledim. Göğsüm sertçe inip kalkıyor, içimdeki savaşı duygular birazdan çarpışacakmış gibi hissediyordum.

"Senden nefret ediyorum."

"Yine de beni becerme şeklin aksini söylüyor." Elini kaldırdı ve parmağının ucunu dilinin üzerinde gezdirdi. "Nefret ve aşk arasında ince bir çizgi vardır prenses ve parmaklarımdaki zevkinin tadı bana az önce olanların her saniyesini sevdiğini söylüyor."

Karnım sıkıştı ve arkamdaki kapı koluna uzandım. Eğer bu odadan çıkmazsam, beni dizlerimin üzerine çöktürüp daha fazlası için yalvartacaktı.

Gürültülü bir iniltiyle açıldı ve Evren'in bakışları elime yöneldi. "Odana geri koş." Elini sikinde gezdirdi ve onu izlemekten kendimi alamadım. "Seni nerede bulacağımı biliyorum."

BÖLÜM 7

Birkaç saat önce Evren'in odasından çıktığımdan beri odamdan

çıkamamıştım. Ondan da bir ses duymamıştım.

Kendime bunun iyi bir şey olduğunu söyledim. Kafamı toparlayamıyordum. O etraftayken tek bir mantıklı düşünce bile oluşturmıyordum. Sanki onun büyüğü, onun olduğu her şey gerçekliğimi çarpıttıyordu ve benim için neden iyi olmadığını hatırlamak zordu. İhanetinin anısı parmaklarımın arasından zahmetsizce kayıp gidiyordu.

Ama yalnızken tek düşünebildiğim buydu. Teninin tenime verdiği hissi, onun gerçekte kim olduğunu öğrendiğimde kalbimin içimde parçalanıyormuş gibi hissetmesini. Bu düşünceler içimde durmadan savaşıyordu, arzum ve nefretim.

Beni çıldırtıyorlardı ve artık buna dayanamıyordum.

Kapımı gıcırdatarak açıp dışarıya baktığımda saray sessizdi. Evren'in kapısı sıkıca kapatılmıştı ve akşam karanlığı koridoru karartmıştı. Ama korku göğsümü sıkarken bile midem gurulduyordu. Akşam yemeğinde Mina'yı geri çevirmiştim çünkü onunla yüzleşmeye ve tenimde onun izlerini görebileceğini bilmeye hazır değildim.

Aynada kendime zar zor bakabiliyordum.

Mutfakları aramak için koridordan aşağı kaymadan önce kapıyı yavaşça arkamdan kapattım.

Bilmediğim odaların kapılarından geçtim ve bu sarayı çok az gördüğümü fark ettim. Burada geçirdiğim neredeyse her an odamda kilitli kalmıştım. Ama mutfak genellikle evin kalbiydi ve bunun kraliyet ailesi için farklı bir anlam ifade etmediğini varsayıyordum.

Evren'in iki muhafızının kapının yanında durduğunu gördüğüm ana girişe doğru geri döndüm. İkisi de beni fark etmedi, ben de sırtımı duvara yasladım ve görüş alanlarından tamamen çıkana kadar yavaşça sola doğru kaydım.

İhtiyacım olan son şey, onlardan birinin Evren'e burada olduğumu haber vermesiydi. Beni koridorda bulmasına ihtiyacım yoktu, özellikle de kalçalarımın arası hâlâ onun anılarıyla ağrırken.

Göğsüm sıkışırken köşeden geriye baktım. Evren'i ve onun bedenime bu kadar kolay hükmetmesine izin verdiğimi düşündükçe midem düğümleniyordu ama kalenin içinde ilerledikçe daha da huzursuz oluyordum. Bu hissetmem gerektiğini bildiğim pişmanlıktan daha fazlasıydı. Doğru olmayan bir şeyler vardı.

Bunu açıklayamıyordum ama içimde bir şeyler korkuyla çalkalanıyordu. Beni uykumdan etmişti ve ilk başta bunun sadece her şeyin belirsizliğinden kaynaklandığını düşünmüştüm ama odamdan uzaklaştıkça panik beni daha çok içine çekiyordu.

Büyüm içimde sinsice dolaşıyordu. Sanki o da benim kadar endişeliymiş gibi hissedebiliyordum ve her nefes alışımında göğsüm sertçe inip kalkıyordu.

Bir şeyler ters gidiyordu.

Sadece o şeyin ne olduğunu bilmiyordum.

Yağ lambalarının altında yürümeye devam ederken ellerimi duvarların kaba taşlarında gezdirdim ve ekmek kokusu beni ağır bir çift kapının yanında durdurdu.

Kapılar ahşaptı ve özenle oyulmuştu; aceleyle içeri iterken titreyen ellerimi kapılardan birine bastırdım.

Fırının yanındaki yanan mum dışında mutfak karanlıktı ve yanımda mum getirmediğim için içimden lanet ettim. Işık olmadan burada bir şey bulmamın imkânı yoktu.

Oturduğu yerden şamdanı almak için odanın diğer ucuna doğru ilerledim ve birinin boğazını temizleme sesi beni hazırlıksız yakalayınca sıçradım.

"Kahretsin, özür dilerim." Sırtım arkamdaki tezgâha çarparken erkek güldü. "Seni korkutmak istememiştin."

"Kimsin sen?" Ondan bir adım daha uzaklaştım ve o da sırtıttı. Karşımdaki tezgâhın üstünde oturuyordu ve yanında bol miktarda et, peynir ve ekmek vardı.

"Kalemizdeki yabancı sen olduğun için bunu sana benim sormam gerekir." Başını yana eğdi ve uzun saçları omzunun üzerinden kayd. Kahverengi saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdıktan sonra sanki beni burada görmekten hiç rahatsız olmamış gibi peynirinden bir ısırık aldı.

"Ben bir yabancı değilim. Ben bir tutsağım." Muma ulaşana kadar birkaç adım daha attım. Sıcak balmumu elime damladı ve irkildim ama düşürmeye cesaret edemedim.

Onu daha iyi görebilmek için önümdeki yabancıya yaklaştırdım. Kalbim göğsümde güm güm atıyordu ve midemdeki o derin kemirmeyi durduramıyordum.

"Bir mahkûm mu?" Güldü ve ellerinin üzerine uzandı. "Mahkûmlarımız gecenin bir yarısı bir şeyler atıştırmak için mutfağa gizlice girme ayrıcalığına sahip değiller."

"Ama çok fazla mahkûmunuz var? Mahkumlar yani."

"Birkaç tane var." Beni izliyordu ve neredeyse her hareketimi hesapladığını hissedebiliyordum.

Ben de aynısını ona yapmaya çalıştım. Evren'e çok benzer şekilde simsiyah giyinmişti ama gömleğinin düğmeleri sadece göğsünün yarısına kadar iliklenmişti, sanki görevin geri kalanını tamamlamaya zahmet edememiş gibiydi. Gövdesine kılıçlar bağlanmıştı ve gecenin bir yarısı bu kadar çok kılıca neden ihtiyaç duyduğunu merak ettim.

"Ve inan bana Adara, hiçbirine senin gibi davranılmıyor." Adımın dudaklarından döküldüğünü duymak beni gerdi.

"Demek kim olduğumu biliyorsun."

"Tabii ki biliyorum." Kıkırdadı ve elini dolgun dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Prensimizin seni buraya geri getirebileceğini ve tüm krallığın bundan haberi olmayacağını mı düşünüyorsun gerçekten?"

"Kehanet yüzünden mi?"

Gözleri büyüdü, ama yüz hatlarını düzeltmeden önce sadece bir anlığına.

"Feda ettiği her şey için."

"Kimsin sen?" Mumu daha yükseğe tuttum ve yüzünün yakışıklı hatlarını bir gamze gölgeledi.

"Sorin." Elini bana doğru uzattı. "Ben Kan ordusunun kaptanıyım ve Evren'in en iyi arkadaşlarından biriyim."

Gözlerimi ona diktim. "Yani sen Kan ordusunun kaptanısın ve Evren de Fae'lerin sahte kaptanı mı?"

O sadece daha sert sırttı.

"Sanırım teknik olarak Prens Gavril'in şatosunun etrafında dolanıp onu korumaktan başka bir şey yapmayan adamlarından bahsediyorsak öyle. O zaman evet, o onların kaptanı."

"Peki adamlarınız ne yapıyor?"

Sonra ayıldı ve yüzündeki gülümseme kayboldu. "Bu krallığı ve prensimizin hizmet ettiği herkesi koruyoruz."

Verdiği cevap beni öfkелendirdi, içimde dizginleyemediğim bir nefreti körükledi. "Ormanda bize saldıranlar sizin adamlarınız mıydı? O zaman tam olarak neyi korumaya çalışıyordunuz Yüzbaşı?" Ormanda benim için gelen, beni Evren'in elinden almaya çalışan adamların Sorin'in ordusunun üniformasını giydiklerini unutamıyordum.

"O adamlar bana ait değildi." Öne doğru eğildi ve elleriyle tezgâhın kenarını kavradı. "Onlar kraliçenin muhafızları."

"Ve sen kraliçene hizmet etmiyor musun?" Sesimde bir ısırık vardı ve bunu duyabilmesini umuyordum.

"Prensimin bana söylediği herkese hizmet ederim ama Evren hazır olmadan önce sizi buraya getirmek için yapılan saldırıyı ben yapmadım."

"Hiçbirinize güvenmiyorum." Başımı salladım ve mumu daha sıkı kavradım.

"Bu akıllıca. Prens dışında kimseye güvenmemelisin."

"En az ona güveniyorum."

O gülümseme dudaklarını bir kez daha lanetledi, bir öncekinden daha derin ve daha gerçek. "Aç mısın, Adara?" Yanındaki yiyecekleri işaret etti ve midem inledi. "Mutfaklara sadece çapkın ve yakışıklı kaptanın orada

takıldığını duyduğun için gelmediğini biliyorum." Kendimi kaldırıp yemeğin diğer tarafına oturmadan önce mumu tezgahın üzerine, onun

yanına bıraktım. Bir parça ekmek aldım ve

harika kokuyordu.

"Bu çok garip." Başımı eğdim ve ona baktım. "Senden başka kimse seni bu şekilde tarif etmedi."

Boğuk bir kahkaha attı ve ben de ona onun hakkında kimseyle konuşmadığımı söylemeye cesaret edemedim. Bu erkek hakkında kibirli olduğu kadar yakışıklı olduğu gerçeği dışında hiçbir şey bilmiyordum.

"Eğer Mina yaptıysa, bu hiç adil değil. Evren'in odasını yanlışlıkla ateşe verdiğim için hala kin tutuyor."

"Ne?" O gülerken bakışlarım onunkilere çarptı.

"Bana öyle bakma." Ellerini savunmak için havaya kaldırdı. "Evren az önce yatak odama bir domuz salmıştı ama yangın çıktığında herkes bu küçük ayrıntıyı unutmuş gibiydi."

Aramızda garip bir sessizlik oldu ve ben daha genç bir Evren hayal etmeye çalışırken tezgâha yaslandım.

"Sen..." Düşünmeden soruma başladım ama kendimi durdurdum ve ağzıma bir lokma attım.

"Ben ne miyim?" Bakışları yüzümde gezindi ve onun incelemesi altında kendimi mahcup hissettim.

Elimi ağzıma silmeden önce yutkundum. "Sen tam kanlı bir vampir misin?"

Sorin öncekinden daha sert sırttı ve mum ışığında dişleri parladı. "Öyleyim." Başını salladı. "Bu krallıkta karşılaşacağın insanların çoğu öyle."

"Ama beni ısırarak istemiyorsun, değil mi?" Sorum kendi kulaklarıma bile aptalca geliyordu ama Sorin elini karnına bastırarak kadar gülmeye başladığında hâlâ utanıyordum.

"Bizim hakkımızda gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Etrafta dolaşarak karşılaştığımız her insanın kanını emdiğimiz mi?"

Bu diyarın vampirleri hakkında okuduğum ve öğrendiğim her şeyi düşündüm ve düşündüğüm şey tam olarak buydu. Evren'le tanışana kadar bildiğim tek şey buydu.

Sorin yüzümdeki gerçeği görmüş olmalı ki ben cevap vermeden devam etti. "Bizim hakkımızdaki geçmişiniz yanlış. Kana susamışlığımız bir silaha dönüştü ama sizi tatmak için yanıp tutuşan çılgın canavarlar gibi ortalıkta dolaşmıyoruz."

Parmaklarının arasından bir parça et çıkardı. "Çoğumuz ihtiyaç duyulduğunda hayvanlardan içeriz. Bazılarımız ise böyle bir şeye izin vermeye fazlasıyla istekli olan insanlardan içeriz."

"Ne?" Şok içinde geri sıçradım.

"Evren senden beslendiğinde nasıldı?" Bakışları ciddiydi, araştırıyordu.

Sorusu karşısında sırtım dikleşti. "Benden beslendiğini nereden biliyorsun?"

"Bildiğim pek çok yol var." Başını eğdi ve dilini alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Ama en baskın olanı Evren'in bana söylemiş olması. Yakın arkadaşlık, hatırladın mı?"

"Benden beslendiğinde..." Allığının yanaklarımı ısıttığını hissedebiliyordum.

"Sana zevk verdi, değil mi?"

"Benden beslenmesine izin vermemi sağlamak için bana söylediği tüm yalanları sana anlattı mı?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

Sorin bakışları yavaşça üzerimde gezinmeden önce uzun bir süre sessiz kaldı. "İkinizin arkadaş olması çok yazık. Bu olmasaydı, seni ondan çalmak için bir şansım olabilirdi." Ses tonu alaycıydı ve beni kızdırmaya çalıştığına dair bir his vardı içimde.

"Biz eş değiliz," diye dişlerimin arasından homurdandım. Haklı olması önemli değildi. Herkesin gerçeği bu kadar kolay bilmesinden nefret ediyordum, oysa ben bunu daha yeni kabullenmişim.

"Bu sözleri ne kadar inanarak söylediğinin bir önemi yok Adara. Sırf sen öyle istiyorsun diye eşinin kim olduğunu değiştiremezsin."

Tek kelime etmedim. Söylediklerini düşünürken sadece ona baktım.

"Onun kokusunu alabiliyorum, büyüsünün teninden yayıldığını hissedebiliyorum." Bakışları yüzümde gezindi. "Bunu saklaman için tek bir şansın bile yok."

Midem sertleşti ve duygularımı bastırmaya çalıştım. "Nerede o?"

Bakışları karardı ve bana verdiği bu histen nefret ettim.

"Odasında mı?"

"Sana söylemedi mi?" Beni dikkatle, çok dikkatle izledi.

"Bana ne söyleyeceksin?" Kalbim göğsümde küt küt atıyordu ve titremelerini engellemek için parmaklarımı kalçalarımın altına bastırdım. "Neyi bilmiyorum?"

"Bu gece karanlığın örtüsü altında ayrıldı. O ve Jorah babasının krallığına geri dönüyorlar."

Ona bakarken ve sözlerini anlamaya çalışırken her şey durdu. Nefesimi tutamıyordum ve göğsüm ağrıdan duracak gibi oluyordu.

"Geri mi döndü?"

"Sanki başka seçeneği varmış gibi konuşuyorsun." Sorin'in sesinde bir öfke vardı. "Prensimiz hakkında düşündüğünüz pek çok şey olabilir ama o halkı için fedakârlıklarla dolu bir hayat yaşadı."

Nefes nefese kaldığımda sözlerindeki gerçeği duyabiliyordum. Elimi göğsüme bastırarak oradaki gerginliği hafifletmeye çalıştım.

Beni buraya getirdi ve sonra terk etti. Beni terk etti ve veda etmeye cesaret edemedi. Kalbim öfkeyle çarpıyordu ama aynı zamanda çok da pişmanlık duyuyordum. Odasından hışımla çıkmak yerine onunla konuşmalıydım. Ona kendimi koruma ihtiyacı ve onun yanında olma ihtiyacı arasında nasıl kaldığımı anlatmalıydım.

"Beni terk etti."

"Halkımızı korumak için ne gerekiyorsa yapacaktır. Tüm hayatını babası ve kardeşinin yönetimi altında yok edilmememiz için harcadı."

Sorin tezgahı kayarak önüne geçti. Sanki dudaklarından dökülen bir sonraki sözler için tüm dikkatimi bana vermesi gerekiyormuş gibi bana baktı. "Bu krallığın insanları Evren nereye gitmelerini isterse körü körüne onu takip edecekler. Bizden istediği her şeyi yapacağız ve bunu yapmaya istekli değiliz çünkü o da kardeşi gibi. O, kardeşinin olmadığı her şeydir."

"Peki ya yanıyorsan?" Sesimdeki korkuyu duyabiliyordum, Evren hakkında söylediklerinin doğru olduğuna inanmak için çaresizliğimi ama doğru olmadığına dair korkumu.

"Eğer buna inanıyorsan" -kapıya doğru yürümeye başlarken başını usulca salladı- "o zaman eşini hiç tanımıyorsun demektir."

BÖLÜM 8

Evren gideli iki gün olmuştu. Dayanılmaz endişe ve korkuyla geçen iki gün.

Kendime defalarca hatırlatmama rağmen içimi kemiren duygular

Kim olduğunu ve ne yaptığını. Ama nasıl hissettiğim konusunda başka seçeneğim yoktu.

Bu bir seçim değildi ve Kraliçe Kaida onun ihanetini öğrenirse ona ne olacağından korkuyordum. Kralının oğlu olmasının bir önemi olmazdı. Her şeyden önce bir hain olacaktı.

Hepsi beni kaçırdığı içindi.

Kapım yüksek sesle çalındı ve pencereden başka bir tarafa bakmama neden oldu. Kapı tekrar çalındı, sert, gürültülü, sabırsız ve içim daraldı.

Kalbim boğazımda düğümlendi. Ya Evren'se? Bu

kadar çabuk dönebilir miydi?

Kapıya doğru koştum ve sarsarak açtım. Saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım ve kapının diğer tarafındakinin o olduğuna dair çaresizliğimi gizleyemedim.

Kim olduğuna dair korkuma rağmen, o olması için her şeyimi verirdim.

Ama kapımın pervazına yaslanmış Thalia ile yüz yüze geldiğimde olduğum yerde durdum. Giysileri kolunun kıvrımından sarkıyordu ve beni çok hesaplı ama bir o kadar da umursamaz bir şekilde izliyordu. O bir Yıldız Kutsanmış'tı ama bu aramızda hiçbir benzerlik olmadığı anlamına gelmiyordu. O da bu Kan Mahkemesi'nin bir üyesiydi ve ben de herkes gibi ona karşı temkinliydim.

"Yardımcı olabilir miyim?" Mina'nın bu sabah benim için bıraktığı sade elbiseyi düzelttim ve Thalia hareketlerimi takip ederek gergin tiklerimi tam olarak ne olduklarını anladı.

"Başka birini mi bekliyordun?" Karanlık bakışları benimkilerin üzerine düştü ve hızla başımı salladım.

"Öğle yemeğinde olmanı umuyordum."

"Bunun beklemesi gerekecek." Benden birkaç santim daha uzun olan tam boyuna doğru doğruldu ve giysileri bana doğru fırlattı. Onları yakalamak zorunda kaldım ve sanki deliymiş gibi ona bakarken göğsüme doğru çektim. "Giyin hadi."

"Giyindim." Yere baktım ama onun alaycı sesiyle durdum.

"Şu saçma elbiseyi değiştir. Onunla antrenman yapamazsın. Seni koridorda bekleyeceğim."

Antrenman. "Evren'e seninle antrenman yapmakla ilgilenmediğimi söyledim."

"Peki." Bana tekrar baktı ve gözlerinde beni hem korkutan hem de ateşleyen bir şey görebiliyordum. "Farkında olup olmadığından emin değilim ama eşin burada değil." Sadece omuzlarını silkti. "Ve eğer bu odada daha fazla oyalanmana izin verirsem lanetleneceğim. Şimdi giyin."

Cevabımı beklemedi. Sadece geri çekildi ve beni yalnız bırakmak için kapıyı arkasından kapattı.

Uzun bir süre orada durdum, az önce bulunduğu kapıya baktım ve öfkemin yükseldiğini hissedebiliyordum. Ona, Evren'e, her şeye olan öfkem.

Yatağıma doğru ilerledim ve elbisemi başımdan geçirip işe yaramaz terliklerimi ayağımdan çıkardım. Thalia'nın getirdiği siyah deri pantolonu çektim ve sanki benim için yapılmış gibi üzerime oturdu. Yatağımın ucundaki küçük sandıktan eski botlarımı çıkardım ve oturup onları giydim.

Şimdiden kendimi daha iyi hissediyordum. Beni besleyen bir güç hissettim.

Siyah gömleğimi başımdan geçirip pantolonumun içine sokmadan önce hançerimi botumun içine soktum. Biraz boldu ve yakası göğüslerimin üstüne düşüyordu.

Ama az önce yırttığım elbiseden çok daha fazla benimdi.

Bir yanım onu reddetmek istese de ayağa kalktım ve kapıya doğru ilerledim. Çok daha büyük bir parçam Thalia hakkında bilgi edinmek istiyordu. Neler yaşadığını, Evren için kim olduğunu bilmek istiyordum ve bunları öğrenmek için onunla eğitim almak gerekiyorsa, bunu yapardım.

Çünkü içten içe sihrimi kontrol etmeyi öğrenmezsem bu dünyada hayatta kalamayacağımı biliyordum. Evren'in yanında ya da gidersem hayatta kalamazdım.

Kapıyı iter itmez Thalia koridorda yürümeye başlamadan önce bana bir kez baktı. Onu takip ederken sessizdi, sadece ayak seslerimiz ve benim hızlı nefes alışım bizi karşılıyordu.

"Nerede eğitim göreceğiz?" Onu takip ederken saçımı omzumun üzerinden çektim ve hızla örmeye çalıştım.

"Arka avlu," diye cevap verdi bana hiç bakmadan. "Orada bolca yerimiz olacak."

"Tamam." Mutfaklara açılan kapıların önünden geçtik ve geçerken bizi izleyen aşçılardan birine başımla selam verdim. "Peki tam olarak ne eğitimi alacağız?"

"Seni nasıl zayıflıktan kurtarabilirim?" Thalia durdu ve kapıyı benim için açık tuttu, ben de gözlerimi kısıtım.

"Ben zayıf değilim," diye neredeyse hırslayarak söyledim ve bu onun dudaklarında bir gülümseme yarattı.

"Kanıtlarla." Bana dışarı çıkmamı işaret etti ve ben de çenemi kaldırdım.

Avlu, her renkten çiçeklerle çevrili geniş, açık bir alandı. Çiçekler yabani olarak büyüyordu, Fae krallığının izin verdiğinden çok daha az bakımlıydı ve kalenin kenarlarına doğru sürünen ve sarı tomurcuklarıyla kaplayan sarmaşıklara gülümsedim.

Nefes kesiciydi.

"Devam edin ve silahınızı kenara koyun."

Döndüm ve kollarını sıvamış olan Thalia'yla yüzleştim. Çiçeklere zerre kadar dikkat etmiyordu, onunki tamamen bana odaklanmıştı.

"Ne silahı?"

Bana kaşlarını çattı ama aptal olmadığını biliyordum. "Botunda sakladığın. Bugün ona ihtiyacın olmayacak. Hançerlerle başka bir gün çalışırız."

Kalp atışlarım hızlanınca tereddüt ettim. Hançerimi düşürmek istemiyordum. Tam da ait olduğu yerdeydi ve yanımda olmadığı düşüncesiyle içimi saran korkudan nefret ediyordum.

"Bırak onu prenses."

"Bana öyle deme." Kollarımı kavuşturdum ve Thalia sırtıttı.

"Neden olmasın? Arkadaşın sana böyle seslenmiyor mu? Gavril sana ne diyordu? Kıymetlisi mi? Aşkım mı? Fae krallığında kaç tane evcil hayvan adın vardı?"

Öfkem içimde yükseldi ve gücümün de onunla birlikte yükseldiğini hissedebiliyordum. "Gavril benden Yıldız Kutsanmış olarak bahsetti."

"Tabii ki yaptı." Dudaklarından küçük, sert bir kahkaha dökülürken başını salladı. "O pislikten daha azını beklemezdim."

"Anladığım kadarıyla Gavril'i sevmiyorsun?" Onu dikkatle izledim. Evren'in onun hakkında söylediklerinin doğru olduğunu içten içe biliyordum ama bir yanım bunu ondan duymaya ihtiyaç duyuyordu.

"Onu öldürecek kişi ben olacağım." Bana baktı ve içinden dökülen gerçeği görebiliyordum. "Evren'in krallığımızın güvenliğini sağlamak için ne yapması gerekiyorsa yapmasına izin vereceğim ama bu yapıldıktan sonra Gavril'in hükümdarlığına son verecek olan benim kılıcım olacak."

İçimde dolaşan endişe onun sözleriyle gevşedi. Ondan en az benim kadar, benim nefret edebileceğimden çok daha fazla nefret ediyordu ve bu kıza her şeyden daha fazla güvenmemi sağlıyordu.

"Tamam." Başımı salladım ve titreyen parmaklarımla çizmemden hançerimi çıkardım. Dikkatlice kenara koydum ve o da her hareketimi izledi.

"Size nasıl hitap etmemi istersiniz?"

"Adara." Doğrudum ve terleyen ellerimi bana verdiği pantolonun üzerinde gezdirdim.

"Tamam, Adara." Başını hafifçe eğdi. "O hançeri kullanmayı nasıl öğrendin?"

"Deneme ve yanılma." Kelimeler dudaklarımdan döküldü ve Thalia güldü. "Babama aitti ve Achlys ailesinin ona ne yaptığını, onu öldürdüklerini öğrendikten sonra, onu kullanmayı, tutmayı öğreneceğime dair kendime söz verdim."

Babama ne yaptıklarını öğrenecek kadar büyüdüğümde, kaderimi öğrendiğimde gece gündüz kılıçla pratik yapmıştım. Kabuslar beni rahatsız ediyordu, onun gerçek olduğundan emin olmadığım anıları ve elimdeki hançeri onları uzak tutan tek şeydi.

Anlamış gibi başını salladı ve ben de bu kızın ne tür dehşetler yaşadığını merak ettim. O da ailesini kaybetmiş miydi?

"Yani, resmi bir eğitim yok mu?"

"Hayır." Başımı salladım. "Bildiklerimi kendi pratiğimden ve köyümdeki bazı erkekleri gizlice izlediğimden biliyorum."

Thalia başıyla onayladıktan sonra beni ileriye doğru salladı. Onunla buluştum ve beni değerlendirmesini, hesaplamasını izlerken dizlerimin üzerine çöktüm. "Öğrenmen gereken ilk şey göğüs göğüse dövüş. Karşılaştığımız erkeklerin çoğu bizim işe yaramaz kadınlardan başka bir şey olmadığımızı düşünüyor. Yanıldıklarını kanıtla."

"Tamam." Başımı salladım ve bacağına sallanıp baldırlarımın arkasına çarpışını kaçırdım. Beni tamamen hazırlıksız yakaladı ve yüksek sesli bir huff ile kıcımın üstüne düştüm.

Düştüğüm için kalçam ağrırken, gücüm damarlarımda homurdanıyor, serbest bırakılmak için yalvarıyordu.

"Ayağa kalk." Thalia ayağa kalkmamı işaret etti. Bunu yapmamı emretti.

Reddetmek, ona karşı savaşmak istedim ama bunun bana bir faydası olmayacağını biliyordum. Bu yüzden onu ittim. Ayağa kalkıp pantolonumun tozunu alırken gücümü öfkemde boğmaya çalıştım.

"Hazır değildim," diye dişlerimin arasından kelimeleri gıcırdatarak söyledim.

"Her şeye hazırlıklı ol Adara. Bu insanlar sana saldırmak için pozisyon alana kadar beklemeyeceklerdir." Elini ensesine doğru ovuşturdu. "Temel bilgilerle başlamalıyız."

"Sanırım temel bilgileri biliyorum."

"Bence duruşun zayıf." Thalia'nın bakışları gövdemde gezindi ve onun değerlendirmesiyle gerildim. "Başka bir şey yapmadan önce bunun üzerinde çalışmalı ve güçlenmeliyiz."

"Kavga edeceğimizi sanıyordum." Ellerimi kalçalarımın altına bastırdım ve etrafıma bakındım. "Evren bana gücümü kullanmam için beni eğiteceğini söylemişti."

Thalia ayaklarının üzerinde zıplayarak benimkileri değerlendirdi. "Şu anda güçlerimizle ya da güçlerimiz olmadan savaşırsak, sonunda sana zarar veririm ve bunu prensime açıklamak zorunda kalmak istemiyorum."

Prensi. İstememesem de kıskançlık çirkin yüzünü gösterdi. "Ona hiçbir şey açıklamak zorunda değilim."

Thalia güldü ve kalçalarımın altına hafifçe vurdu. "Duruşunu biraz genişlet. Dengeni bul."

Dediğini yaptım ve o da muzaffer bir edayla sırtıttı.

"Evren'le aranızda ne var?" Etrafımda dolaştı ve elini omurgama bastırdı. Bunu bir tahta gibi kullanıp diğer elini omzuma doladı ve ben dik durana kadar omzumu geriye doğru itti. "İkinizin birlikte olduğu gerçeğini inkâr ederek onunla dalga mı geçmeye çalışıyorsunuz?"

arkadaşlar? Yargılamak yok." Güldü ve tekrar önüme geçerken ellerini havaya kaldırdı.

"Hayır." Başımı salladım. "Onunla yatmayacağım. Onun eşi olmak istemiyorum."

Bana baktı ve gözlerindeki ışık söndü. "Bunun bir seçim olmadığının farkındasın, değil mi? Bu ikiniz için de bir seçim değil."

"Biliyorum." Gözlerimi hızla ondan kaçırdım. "Ama bu harekete geçmem gerektiği anlamına gelmiyor. Buna izin vermek zorundayım."

"Duyduğuma göre, kesinlikle bu konuda harekete *geçmiyorsunuz*."

Sertleştım ve bakışlarım tekrar onunkilere çarptı. "Peki bunu nereden duydun?"

Öne doğru uzandı ve parmaklarıyla boynuma dokundu. "Şuradaki küçük iz kendiliğinden oluşmadı, tabii şatoda başka birini bulmadıysan."

Elimi boynuma bastırırken kızarıklığımın göğsümden yüzüme doğru süzüldüğünü hissedebiliyordum. "Bu bir hataydı."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "O senin eşin. Neden sen daha ağzını açıp söylemeden herkesin bu gerçeği bildiğini biliyor musun?"

Tartışmak için ağzımı açtım ama o haklıydı. İkimizden biri daha tek kelime etmeden önce pek çok kişi dost olduğumuzu biliyordu.

"Bugünlerde eşler nadir bulunuyor." Elim kendi eliyle kavradı ve yumruk haline getirdi. Konuşurken her parmağını mükemmel olana kadar düzeltti. "Bir vampirle bir Yıldızsız arasında çiftleşme daha da nadirdir. Böyle bir eşleşmeyi hiç duymadım."

"Birlikte olmamamız gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Ne?" Elini dirseğime bastırdı ve kolumu tam istediği yere gelene kadar kaldırdı. "Söylediğim şey bu değil. İkinizin birlikte olmamak için her türlü nedeni var, sizi ayırmaya çalışan her türlü güç var ama yine de o senin eşin."

"Kim olduğu konusunda bana yalan söyledi." Elim titredi.

"Ve o seni kurtardı." Başını kaldırıp bana baktı ve yüzünde bana bakan çok fazla acı vardı. "Sen gitmeden önce Gavril'in senden aldığını söyledi."

Yüzümü buruşturdum ama o hâlâ elimi sıkıca kendi elinin içinde tutuyordu.

"Ne kadar korkunç olduğunu, onun ne kadar korkunç olduğunu söylememe gerek yok ama çok daha kötüsünü yapabilir." Bakışları yüzümde geziniyordu ve

anıları içinde öfkeleniyordu. "Çok daha kötü olabilirdi, Adara."

"O tek..." Yaralı kollarına baktım ve ondan ne kadar çok şey almak zorunda kaldığını düşünürken sertçe yutkundum.

"Evet." Başını salladı ve daha dik durdu. "Vücudumdaki her yara izi taç giymiş fae prensinden geliyor ve bir daha benden bir şey almasına asla izin vermeyeceğim. Evren, kardeşinin bunu bir daha asla yapamayacağından emin olmama yardım etti."

Sözleri beni derinden etkiledi çünkü doğru söylüyordu. Bu kadın benim tahmin edebileceğimden çok daha fazlasına katlanmıştı ve hâlâ Evren'in yanında duruyordu.

"Ve Evren'e tamamen güveniyorsun?"

"Hayatım pahasına." Küçük bir adım geri çekilmeden önce bir kez başını salladı. "Prensimizi korumak için hayatımı veririm ve onun eşi olarak senin için de aynısını yapacağım." Eli aşağı inip karnımı okşadı ve ben de onun bu açıklaması ve eli nedeniyle sert bir nefes aldım. "Şimdi nefes alış verişin üzerinde çalışmamız gerekiyor."

"Gayet iyi nefes alıyorum," diye dişlerimi sıktım.

"Hayır, değilsin." Derin bir nefes aldı ve ben de göğsünün inip kalkmasını izledim. "Eğer bir silah olmak istiyorsan, içinde bu dünyayı parçalamak için gerekli olan şeyleri kontrol edebilmelisin." Kalçama hafifçe vurdu. "Dengen ve nefes alıp vermek en önemli iki şey. Bunlar olmadan başka hiçbir şeyin önemi yoktur."

"Tamam." Başımı salladım ve söylediklerine odaklanmaya çalıştım. Evren'in o anda nerede olduğunu ya da kendini nasıl bir tehlikeye attığını düşünmemeye çalıştım.

Neden önemsediyimi düşünmemek için kendimi zorladım.

Bunun yerine Thalia'ya odaklandım ve antrenman seansımızın sonunda ona lanet okuyordum. Koridordan odama doğru ilerlerken sırtımdan ter akıyordu ve bacaklarım zonkluyordu.

Thalia bana doğru koşmadan önce "Bekle," diye seslendi. Duvara yaslandım çünkü onsuz düşeceğimden emindim.

"Bugün daha fazla dayanamayacağım." Kolumla alnımı sildim. "Bana istediğin kadar zayıf de, ama uzun, sıcak bir banyoya ihtiyacım var."

Thalia bir kitabı bana doğru itmeden önce homurdandı. "Bu senin için."

Kitap, kenarları yıpranmış kahverengi bir deri ile ciltlenmişti ve cildinde herhangi bir yazı yoktu. "Nedir bu?" Sayfaları hızla çevirdim ve bir Yıldız Kutsanmış çizimi gördüğümde durdum.

"Tarihimizden çok şey var." Omuz silkti. "Evren senin bir okuyucu olduğunu söyledi, ben de ilgilenirsin diye sana bunu vermek istedim."

Daha iyi düşünmeden duvarı ittim ve kollarımı ona doladım. "Teşekkür ederim." Gücüm içimde kıvranıyordu ve kitap elimde yanıyordu. Thalia'yı çok az tanıyordum ama şimdiden Kan Mahkemesi'nin bir üyesinden daha fazlası gibi hissettiriyordu. Kendimi müttefikim gibi hissediyordum ve bana verdiği bu kitap, kim olduğuma dair bu bilgi, sanırım onun fark edebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyordu.

"Bir şey değil." Hızla geri çekildi ve saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Şimdi biraz dinlen. Yarın erkenden tekrar başlayacağız."

"Tamam." Başımı salladım ve beni orada bırakırken kitabı göğsüme yakın tuttum. Tutulmuş bacaklarımı hareket etmeye zorladım ve odama doğru yöneldim. Kitabı tekrar açtım, eski kâğıt kokusu çarpan kalbimi sakinleştirdi ve gülümsedim.

Kapıma kadar geldim ama gücüm içime çekilince duraksadım. Omzumun üzerinden geriye baktım ve Evren'in kapısına bakarken içim burkuldu. *Orada değil.* Kelimeleri kafamda tekrarlardım ve gücümün anlamasını sağlamak için deli gibi çabalardım.

Ama ona ihtiyaç duyan sadece benim gücüm değildi, endişeden delirmek üzereydim. Thalia dikkatimi dağıtmıştı ama artık korkumun beni yok etmesini engelleyecek kimse yoktu.

Koridoru ittim ve elimi kapısının üzerinde gezdirdim. Eskitilmiş ahşap parmaklarımın altında pürüzsüzdü ve kendimi titreyen parmaklarımla kapı koluna uzanırken buldum.

Odama geri dönmeliydim ama kapının kolunu çevirdim ve hiç direnç göstermeden açılınca şok oldum. Hızla içeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Odası, Mina'nın onun için yakmış olması gereken küçük bir ateşle loş bir şekilde aydınlanıyordu ve yatağı hâlâ bıraktığı gibi buruş buruştu.

Dikkatli ve titreyerek ona doğru ilerledim. Yatağın kenarına oturup parmaklarımın çarşafı kavramasına izin verdiğimde onun kokusu çok baskındı.

Derin bir nefes aldım, onun anısını içime çektim ve içimde derinlerde bir şey duruldu. Burası onun o d a s ı y d ı, onun eviydi ve ben

orada bulundum.

Ama bu beni botlarımı tekmelemekten ya da terli kıyafetlerimi çıkarmaktan alıkoymadı. Gerçekten bir banyoya ihtiyacım vardı ama kendimi onun odasından çıkmaya zorlayamıyordum.

Onun yerine, sandalyesinin üzerine gelişigüzel atılmış siyah bir gömleği kaptım ve başıma geçirdim. Anında onun kokusu beni içine çekti ve yakasını kaldırıp burnuma bastırdım.

Sadece birkaç dakika. Tek ihtiyacım olan buydu. Birkaç dakika sonra sanki orada hiç bulunmamışım gibi odasından kaybolacaktım.

Yatağına tırmanıp koyu renkli yorganını omuzlarıma kadar çekerken kendime böyle söyledim. Yatağında birkaç dakika yalnız kaldığımda, onun yokluğundan duyduğum acı kaybolmaya başlayacaktı.

BÖLÜM 9

Gürültü devam ederken başımı battaniyemle kapattım. Uyanmaya ya da diğer tarafta beni bekleyen her kimse onunla yüzleşmeye hazır değildim. o kapı.

İnledim ve yastığımı yüzüme bastırarak onları engellemeye çalıştım. Evren gibi kokan yastığım.

Evren, şu anda odasını işgal ettiğim kişi.

"Kahretsin." Ayağa fırlayıp etrafıma bakarken yastığı yatağın ucuna fırlattım. Güneş pencereden içeri giriyordu ve bu bana bütün geceyi Evren'in yatağında geçirmemiş gibi davranma şansı vermiyordu.

"Uyan, Adara!" Thalia'nın sesi koridorda çınladı ve yataktan fırlarken bir kez daha lanet ettim.

Kaslarım hâlâ sert ve ağrıyordu ama şu anda bununla uğraşacak zamanım yoktu. Onun yerine kapıya koştum ve Thalia tüm şatoya kaybolduğumu haber vermeden önce kapıyı açtım.

"Uyandım."

Thalia kollarında yeni bir kıyafetle bana doğru döndü ve Evren'in kapısında beni görür görmez yüzündeki kızgın ifade kayboldu.

"Ne yapıyorsun?"

"Uyuyor." Kollarımı kavuşturdum ve bunu büyütmemesi için dua ettim.

"Tamam." Başını salladı ve kıyafetleri bana vermek için koridorda ilerledi. Bakışları mizahla dans etti ve dudaklarında bir sırıtış belirdi. "Giyin, sonra da kahvaltı edelim. Yapacak eğitimlerimiz var."

"Tamam." Kapıyı kapatıp derin bir nefes alırken kıyafetleri göğsüme çektim. Aceleyle Evren'in banyosuna gittim ve kendimi güne hazırladım.

Bacaklarımı pantolonun içine sokarken ellerim titriyordu. Bugünkü eğitimimiz için heyecanlıydım, gücümün kontrolünü daha fazla hissedeceğim için heyecanlıydım. Ama aynı zamanda beni Evren'in odasında bulmuş olması, en başta buraya gelme ihtiyacı hissetmiş olmam beni telaşlandırmıştı.

Thalia bir gün öncekiyle neredeyse aynı görünen bir kıyafet getirmişti. Gömleğimi pantolonumun içine sokarken aynada kendime baktım ve ne yaptığım hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Hâlâ onun gibi kokuyordum, saçlarım, tenim. Onun anısı her santimimde yüzüyordu ve bunun beni ne kadar rahatlattığını itiraf etmekten nefret ediyordum.

Ne istediğime, ne yapacağıma dair bir planım yoktu ama Thalia'nın bana vermeye istekli olduğu her eğitim parçasını içime çekmemek aptallık olurdu. Onun yardımını çok değerliydi. Saçlarımı yüzümden geriye doğru çektim ve hançerimi tekrar botumun içine soktum.

Tam odadan çıkmak üzereydim ki küçük masasının önünden geçerken güneş ışığında parlayan bir şey gördüm. Durdum, elim ileriye uzanıp ne olduğunu öğrenmek için ağrıyordu.

Birkaç parşömen yaprağını kenara ittim ve narin altın zincire baktım. Zarar vermemeye dikkat ederek parmaklarımın arasında kaldırdım ve zincirden sarkan küçük hilale baktım.

Üzerinde küçük bir etiket vardı ve ismim keskin, erkeksi harflerle yazılmıştı. Başka bir şey yoktu. Nereden geldiğine dair hiçbir belirti yoktu.

Evren'in ya da bir başkasının olabilirdi ama onu bunu takarken hiç görmemiştim. Ama metalin açıklayamadığım bir tanıdıklığı vardı. Altın parmaklarıma baskı yaparken bunu hissedebiliyordum.

Kolye beni çağırdı ve onu bulduğum yere geri koymayı düşünürken parmaklarımla kavradım. Ama içimdeki çalkantı durmak bilmiyordu.

Daha iyi düşünemedim künyeyi çıkarıp altın zinciri başımın üzerinden geçirdim ve hilali göğüslerimin arasına sıkıştırdım. Metal tenimde uğulduyordu ama Evren'in odasından çıkıp kapıyı arkamdan kapatırken bunu duymazdan gelmeye çalıştım.

"Yeterince uzun sürdü." Thalia kapımın yanında yaslandığı duvarı itti. "İçeri girip seni kurtarmak zorunda kalacağımı düşünmüştüm.

Ama orada neler olduğunu tam olarak bilmiyordum." Sırıttı ve ben de onun esprisinin sırtımdan yuvarlanmasına izin verdim.

Koridordan aşağı, bir gün önce antrenman yaptığımız avluya doğru yürümeye başladım ve o da bana yetişmek için koştu.

"Kitap hakkında ne düşünüyorsun?"

Kahretsin. Kitabı tamamen unutmuşum. Hâlâ Evren'in yatak takımının dağınıklığı içinde bir yerlerde durduğundan emindim.

"Ona ulaşamadım." Elimi yüzümde ve boynumda gezdirdim. Altın hâlâ tenimde vızıldıyordu ve parmaklarımın boynumda gezinmesine izin verdim.

"Başımı yastığa koyar koymaz uyuyakalmışım."

"Gerçekten rahat olmalısın." Thalia omzunu omzuma çarptı ve utançtan kızarmış bir yüzün göğsümden yukarı doğru süzüldüğünü hissettim.

"Bunu kimseye anlatacak mısın?" Nedenini bilmiyordum ama Sorin'in ya da bir başkasının, zavallı küçük Yıldız Kutsanmış'ın gecenin bir yarısı prensleri yokken onun odasına gizlice girdiğini öğrenmesi düşüncesi içime sinmemişti.

Kendimi olduğumdan daha zayıf hissetmeme neden oldu.

"Sırların sadece ve sadece sana aittir." Bana içtenlikle baktı ve ben de onun sözüne güvendim. "Ama personel hakkında düşünmek isteyebilirsin. Mina dün akşam yemeğinde kapını açmadığın için çoktan çılgına dönmüştü."

"Kahretsin. Bunu hiç düşünmemiştim."

"Önemli bir şey değil." Thalia yüzünü bana dönene kadar döndü ve geriye doğru avluya doğru yürüdü. "Mina meraklıdır ama kimseye söylemez. İstedğin buysa Evren'in odasında uyuyacağını söyle yeter."

Az önce söylediği şeyi düşündükçe göğsüm ağrıyordu ve ona bir soru sormak için ağzımı açtım. "Peki dün gece onun odasında uyumam hakkında ne düşünüyorsun? Aptalca davrandığımı mı?"

"Sanırım kafan karışmış." Bana sempatiyle baktı ve ben bundan nefret ettim. "Ve eşin seni buraya, bilmediğin bir krallığa getirdi ve sonra kendini bir kez daha riske attı. Ona kızgın olman, hissettiğin buysa bile ondan nefret etmen normal, ama onun için endişelenmen de normal. Onu özlemen. Onu arzulaman."

Ona bakarken adımlarım duraksadı. "Onu arzulamıyorum."

"Dediğim gibi, sırların sadece sana ait." Bana göz kırptı ve artık kızardığını kesinlikle görebildiğini biliyordum.

Avluya çıktık ve o sormadan önce hançerimi kenara bıraktım. "Bugün ne üzerinde çalışıyoruz?"

"Aynısından daha fazlası." Ayak parmaklarının üzerinde zıpladı. "Başka bir yere varmak istiyorsan dengeni ve gücünü geliştirmeye odaklanmalısınız, sonra sihrin üzerinde çalışacağız."

Sözleri beni hazırlıksız yakaladı. Konuya bu kadar çabuk gireceğimizi düşünmemiştim. "Benim sihrim mi?"

"Evet." Daha önce sihrimi kullandığım için hâlâ siyah lekeli olan ellerimi işaret etti. Evren'in gücünü kullandıktan sonraki ellerine benziyorlardı ama ne bu krallıkta ne de ötesinde aynı işaretlere sahip başka kimseyi görmemiştim. Sadece o ve ben. "Senin büyüün benimkinden farklı. Ne kadar farklı olduğundan tam olarak emin değilim ama Evren'inkine benimkinden çok daha fazla benziyor."

"Tüm Yıldız Kutsanmışların büyüü var mı?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Ve çoğu kişi beslenene kadar içlerindeki büyüünün farkına varmaz. Gavril benden alıp götürene kadar benim hiçbir fikrim yoktu." Konuşurken bakışları karardı. "O zamanlar içimde kıpırdadığını hissedebiliyordum ama onu nasıl kontrol edeceğimi bilmiyordum. Buraya gelene kadar, Evren eğitmeme yardım edene kadar, ne kadar büyük bir güce sahip olduğumu fark etmedim."

Önümdeki bu kadın için göğsüm ağrıyordu. Katlandığı ve hayatta kaldığı her şey için. Onu ilk gördüğümde ondan nefret etmiş, yaptığını düşündüğüm şeyler için onu kıskanmışım ama bunların her biri eriyip gitmiş ve yerini yeni bir şeye bırakmıştı.

"Tamam." Başımı salladım ve tıpkı bir gün önce bana gösterdiği gibi duruşumu genişlettim. "Benden ne yapmamı istediğini söyle."

Antrenmanın ilk bölümünü bitirdiğimizde terliyordum, nefes nefese kalmışım ve sabah birkaç morlukla uyanacağımdan emindim. Thalia bir gün önce bana fazla yüklenmemişti ve o bile zor gelmişti. Ama bugün? Bugün bana neler yapabileceğini gösterdi.

Yere uzandım ve güneşi gözlerime siper ettim.

"Derin nefes al ve suyunu iç." Zorlukla nefes alıyordu. "Büyü eğitimine başladığımızda bu hiçbir şey gibi görünmeyecek."

"Ne?" Ona baktım ve sırttığında inledim. Dirseklerini dizlerine dayamıştı ve elinde bir bardak soğuk su vardı, Mina sağ olsun. Neyse ki Mina bana önceki gece hakkında hiçbir şey söylememişti.

"Az önce yaptığımız şey fiziksel olarak yorucu." Yarattığımız küçük halkayı işaret etti. "Ama büyü sizi içinizden tüketir. Çok fazla konsantrasyon ve beceri gerektiriyor ve sizi daha önce hiç deneyimlemediğiniz bir şekilde tüketecek."

"İyi sattın, Thalia." Sorin'in sesiyle ikimizin de kafası yukarı kalktı. Avluyu çevreleyen alçak bir taş çıkıntının üzerinde oturuyordu ve ikimiz de onun varlığını fark etmemiştik. "Bahse girerim kız başlamak için sabırsızlanıyordur."

"Olman gereken daha iyi bir yer yok mu Sorin?" Thalia ona gözlerini devirdi. "Birinin kafasına falan mı vuruyorsun?"

Aralarında bir ileri bir geri baktım ve kafam çok karışmıştı. İkisi de Evren'in yakın arkadaşı olduğunu iddia ediyordu ama birbirlerine sanki birbirlerini öldürmek istiyormuş gibi bakıyorlardı.

"Peki bunu özledin mi?" Sorin öne doğru eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamıştı. Saçları ensesinde toplanmıştı ve her nasılsa onunla tanıştığım gecedenden daha yakışıklı görünüyordu. "Buna cesaret edemem."

Thalia alçak sesle ve sadece benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle homurdandı ama Sorin'in yakışıklı yüzü ne yaptığını çok iyi bildiğini gösteren bir sırıtışla aydınlandı.

"Siz ikiniz arkadaş mısınız?" Aralarında bir ileri bir geri hareket ettim ve Sorin güldü.

"En iyi arkadaşlar." "Thalia bunu itiraf etmekten hoşlanmıyor."

"Arkadaş olduğumuzu asla inkâr etmedim." Thalia yerden kalktı ve durdu. "Ben hâlâ senin bir hayvandan başka bir şey olmadığını düşünürken sen benim arkadaşım olabilirsin."

Sorin onu değerlendirdi, yüzünde kocaman bir sırıtışla ayağa kalkmadan önce bakışları vücudunun her santimetresinde gezindi. Pantolonunun tozunu kayıtsızca aldı ama kalçasına bağladığı hançeri ve sırtında çapraz duran daha büyük iki hançeri fark ettim. "Eğer sana bir şans verseydim, sana tam olarak nasıl bir vahşi olabileceğimi gösterebilirdim."

Yüzüm kızardı ve titreyen yorgun kollarımı yukarı iterek hızla karnımın üzerine yuvarlandım.

"Buna dikkat et Adara. Ona izin verdiğin her fırsatta pantolonuna girmeye çalışacaktır."

Sorin başını yana eğip onu inceledi ama sırtışı yüzünden hiç eksilmedi. "Bunun sen ve ben arasında bir şey olduğunun farkındasın, değil mi?" Elini aralarında ileri geri hareket ettirdi. "Bunca yıldır özlemini çektiğim tek kişi sensin."

Thalia'nın yanında durdum, çok inatçı görünmeye çalışıyordu ama dudaklarının yanlara doğru seğirmesini ya da omuzlarının gevşemesini gizleyemiyordu. Sorin'den rahatsız olmuş olabilirdi ama onun yanında rahattı. Acaba ikisi de itiraf etmek istediklerinden çok daha fazlasını mı yapmışlardı?

"Sakıncası var mı, Sorin? Geri dönmemiz gereken bir eğitim var."

"Elbette." Sorin elini kalbinin üzerine koyarak şakacı bir şekilde eğildi. "Sadece prensimizle ilgili bazı haberleri iletmeye geldim."

O anda her şey durdu. Kalbimin göğsümde hızla çarptığını hissedebiliyordum. Evren'den haberi vardı. Vermek için şimdiye kadar beklediği haberler mi?

"Evren ne olacak?" Ellerimi yumruk yaptım ve kıpırdanmamak için kendimi zor tuttum.

Sorin'in bakışları cevap vermeden önce benimkilerle buluştu. "Fae krallığına geri dönmeyi başardı. Jorah'nın bildirdiğine göre ortalık gergin ama kraliçe sınır yakınlarında saldırıya uğradıklarına inanıyor." Sözlerini duydum ama beni sakinleştirmede. Kraliçe aptal değildi. Gerçeği biliyor olmalıydı.

Evren bana beni geri alana kadar hiçbir şeyden vazgeçmeyeceğini söylemişti ve ben bu hiçbir şeyin nelere yol açabileceğinden korkuyordum. Eğer öğrenirse Evren'e ne yapacaktı? Eğer şüphelenirse? Hain olduğuna inandığı kocasının, kralının oğlunu öldürecek miydi?

Cevabı içimin derinliklerinde biliyordum ve büyüm içimde dönüp duruyor, dışarı çıkmam, onun peşinden gitmem, eşimi kurtarmam için yalvarıyordu. Ama nefesimi kontrol etmeye çalışırken onu santim santim aşağı ittim.

"Ne zaman dönecek?"

"Bilmiyorum." Sorin başını salladı ve ben de gözlerinin altındaki koyu halkaları fark ettim.

"Bizim için bir haber var mı?" Thalia önündeki kaptanı incelerken kollarını kavuşturdu.

"Yerde kal. Sessiz ol." Sorin sanki bu onu çıldırtmamış gibi omuzlarını silkti ama konuşmasını yaparken elini kaşlarının üzerinde gezdirdi

Evren'in emri. "Evren, kraliçeye neler olduğu konusunda ipucu verebilecek hiçbir hareket istemiyor."

"Neler oluyor?" İkinin arasında bir ileri bir geri baktım. Kendimi çok kaybolmuş, dışarıdan bakan biri gibi hissediyordum.

"Kraliçe öğrenirse, Evren'in sadece sizi değil, kehaneti de bildiğini öğrenirse, hepimizi öldürür."

"Kraliçe Evren'in kehaneti bildiğini bilmiyor mu?" Sorumu duyar duymaz birbirlerine baktılar ve Thalia kaşlarını çatı.

"Hayır." Sorin başını salladı ve ben de elinin hançerine akılsızca vuruşunu izledim. "Kraliçe bunun en iyi sakladığı sır olduğunu düşünüyor. Eğer Evren'in bildiğinden haberi olsaydı, daha Evren kendini savunmak için ağzını bile açmadan onu yok ederdi. Kralının oğlunun canı cehenneme. İkiniz kehanetin anahtarısınız. Kraliçenin ya sizin elinize ya da Evren'in kellesine ihtiyacı var."

Daha önce hiç hissetmediğim bir korku içimde dolaşıyordu ve büyüm öfkelenerek dışarı çıkmam için yalvarıyordu. Kontrol edilemez, kızgın, korkmuş. "O zaman neden oraya geri dönsün ki? Bunu neden yapsın?"

"Çünkü halkını kurtarmaya çalışıyor. Seni kurtarmak için." Sorin beni dikkatle izledi ve içimde kıvranan büyüyü görüp göremediğini merak ettim. "Eskiden nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Kral en büyük tahtta oturuyor olabilir ama yöneten Kraliçe Kaida'dır. Eğer onlara izin verirsek kraliçe ve o lanet oğlu tüm dünyayı mahvedecek."

"Sihri şimdi hissedebiliyor musun?"

Thalia'ya döndüğümde ellerime bakıyordu. Bakışlarını takip ettim ve siyah duman damlalarının parmaklarımı terk edişini izledim.

"Kontrol edemiyorum." Kendi sesimdeki kızgınlığı ve korkuyu duyabiliyordum. "Duyguların yüksek olduğunda kontrol etmek daha zordur." İçeri girdi

Önüne geçip ellerini ellerime koydu. "Öfkelendiğinde, korktuğunda ve hatta tahrik olduğunda, büyün içinde alevlenecektir. Bunu kullanıp kullanmamak sana kalmış."

Sorin bize yaklaştı ama ben ellerimi Thalia'dan çekmedim. "Ben sizi yalnız bırakayım." Kendini beğenmişliği gitmişti. ve öfkem sadece büyümü teşvik etti. Eğer Evren'in muhafızlarının bu yüzbaşı prensi, arkadaşı için bu kadar korkuyorsa, neden onu durdurmamıştı? Neden arkadaşına bunun yanlış bir şey olduğunu söylemedi?

Ama bu soruların hiçbirini yüksek sesle söylemedim. Onları içimde tuttum ve büyümle içimde dönmelerine izin verdim.

Sorin öne doğru eğilerek Thalia'nın alnına nazik bir öpücük kondurdu ve gözleri dalgalanarak kapandı, sonra tekrar açılarak bana baktı. İkimiz de onun avludan çıkışını izlemedik. Sadece ortadan kayboldu, ama ben içimdeki sürüyle savaşmakla o kadar meşguldüm ki umursamadım.

Sadakatini, prenslerinin yapmasına izin verdikleri şeyi sorgulamak, içimdeki büyüü ya da korkuyu yatıştırmama yardımcı olmayacaktı.

"Öğrenmen gereken ilk şey, gücünü kontrol etmek için duygularını nasıl kullanacağını." Thalia elini kaldırdı ve avucunu benimkine bastırdı. Onun gücünün benimkiyle karıştığını hissettiğimde irkildim. Aramıza baktım ve mavinin en güzel tonu kara büyümü okşarcasına sardı.

"Neden senin... neden senin sihrin mavi?"

Thalia büyüüne bakarken başını eğdi ve söyleyeceklerini dikkatle düşündüğünü anladım. "Herkesin büyüünün bir aurası vardır ama çoğu insanın büyüü kendi içinde kalır. Birinin büyüünün seninki, Evren'inki ve hatta benimki gibi onlardan kaçması nadirdir." Parmaklarını kaldırdı ve aramızdaki dumanda gezdirdi. "Sihrimi bu şekilde dışarı atmak benim için çaba gerektiriyor. Bu bir zorlama. Ama senden çok doğal bir şekilde geliyor gibi görünüyor."

"Sihrimi sadece birkaç kez kullandım." Ellerimi yumruk yaptım ve dumanımı tekrar kendime çekmeye çalıştım ama dinlemedi. "Her seferinde korktuğumda ya da öfkelendiğimde kullandım. Başka türlü büyümün nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Evren'in büyüü de benzer." Thalia bir adım geri çekildi ve elini nazik bir hareketle kaldırıp beni kış üstü yere düşürmeden önce mavi dumanı içine çekti.

Yere düştüğümde nefesim ciğerlerime kaçtı ve ona aklını kaçırmış gibi baktım. "Bu ne içindi?"

"Büyüm buradan kontrol ediliyor." Elini karnına bastırdı. "İçimin derinliklerine ulaşıyorum ve istediğim büyüü çekebiliyorum. Onu kontrol ediyorum, ona hükmediyorum ama Evren'inki farklı."

"Ne demek istiyorsun?"

Doğrulup ona bakarken ellerimin tozunu aldım.

"Evren'in büyüü daha değişken. Güçlü, daha önce hiç görmediğim kadar güçlü ve bazen kontrol etmesi zor. Evren'in büyüüne karşı temkinli.

onun içinde, ve haklı olarak. Senin büyüün de bana aynı şeyi hissettiriyor. Yapabileceğin en iyi şey onu kontrol etmeyi öğrenmek."

Büyüm sanki onu izliyormuş, söylediği sözleri değerlendiriormuş gibi içimde durdu ve ne kadar haklı olduğundan nefret ettim. Daha önce hiç böyle bir büyü deneyimi yaşamamıştım ama büyümlle ilgili her şey kontrol edilemez geliyordu.

O da benim kadar
kızgındı. "Bana nasıl
olduğunu göster."

BÖLÜM 10

"Bu kötü bir fikir." Thalia'nın Evren'in odasına getirdiği yepyeni çizimleri giydim ve parmaklarımı esnek derinin üzerinde gezdirdim.

"Sadece bir gece." Thalia giyinmemi izlerken duvara yaslandı. "Çok sıkı çalışıyorsun. Biraz ara vermek güzel olacak."

O haklıydı. Kaslarım pes edecekmiş gibi hissedecek kadar antrenman yapıyorduk ve çoğu gece uyumaktan başka bir şey yapmak istemiyordum. Ama bu gece uzanıp bana verdiği kitabı okumayı planlamıştım. Beni çok meşgul ettiği için henüz bir sayfasını bile çevirmediğim bir kitap.

Ama hem fiziksel olarak hem de büyülerimle kendimi daha güçlü hissettiğimi inkâr edemezdim. Şu anda burada durup Thalia'yla konuşurken bile büyümü daha iyi kontrol ettiğimi hissediyordum. Thalia her ne yapıyorsa işe yarıyordu ve onun için minnettardım çünkü Evren'in gittiği her dakika zaman akıp gidiyor gibiydi. O da bunu biliyordu ve beni meşgul etmek için elinden geleni yapıyordu.

Ama o kendi hayatını riske atarken herkes kendi hayatına devam ettiği için suçluluk duygusu beni hâlâ rahatsız ediyordu.

"İyi. Bir gece." Parmağımı ona doğru kaldırdım. "Bir içki, sonra odama döneceğim."

"Evren'in odası." Thalia sırttı.

Gözlerimi devirdim ve Evren'in siyah gömleğini başımın üzerinden çekip pantolonumun içine soktum. Ona ait olduğunu biliyordu ama bu konuda benimle dalga geçmiyordu. Acaba Evren'le aramdaki bu küçük bağa ne kadar çok ihtiyacım olduğunu biliyor muydu? Hilal kolyeyi göğüslerime sıkıştırırken ve saçlarımı silkelerken ondan uzaklaştım.

"Tamam. Hadi şu işi bitirelim."

Thalia kapıyı açtı ve bana el salladı. "Eğlencemizi mahvetme. Sorin bizimle olacak ve söz veriyorum iyi vakit geçireceğiz."

"Sorin'le aranızda tam olarak neler oluyor?" Ona doğru baktım ve yüzünü kısmen kapatana kadar saçlarıyla oynadı. "Siz ikiniz seks mi yapıyorsunuz?"

Thalia koluma vurdu ve beni susturdu.

"Ow!" Gözleri irileşirken ben de güldüm.

"Sessiz olur musunuz?" Thalia koridorda bir aşağı bir yukarı baktı ama etrafımızda kimse yoktu. "Hayır. Kaptanı becermeyeceğim."

"Ne olmuş yani?" Az önce vurduğu yeri ovaladım. "Bana tüm bunların ikiniz arasında birikmiş bir gerilim olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

Thalia bir kahkaha attı. "Onun gibi bir şey."

Sonunda girişe doğru ilerlerken sııttım. Sorin kapının yanında durmuş birkaç muhafızıyla konuşuyordu ama biz görünür görünmez bakışları Thalia'ya takıldı. Normal pantolonunu ve gömleğini giyyordu ama bunlar vücuduna ikinci bir deri gibi oturmuştu. Eğer bu kız bir silah taşıyorsa, onu nereye sakladığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Aramızda gidip gelirken Sorin'in yüzünde hınzır bir gülümseme belirdi. "Siz ikiniz hazır mısınız?"

"Neye hazır olmam gerektiğinden tam olarak emin değilim," dedim bakışlarıyla karşılaşmadan.

Adamlarını küçük bir baş hareketiyle göndermeden önce güldü. "Neredeyse bir haftadır Kan Krallığı'ndasınız ve eğitim ya da yemek dışında odanızdan çıkmadınız. Eğer bu krallığın bir parçası olacaksanız, onu gerçekten deneyimlemeniz gerekir."

Bağırsaklarım sertleşti ve büyüm içimde alevlendi, ama kendimi sakinleştirmeye odaklanmaya çalıştım, Thalia'nın bana öğrettiği gibi onu göğsümün merkezine geri çektim. Bu krallığın bir parçası olmam hakkında çok kolay konuştu. "Bu krallığın bir parçası olmak istediğimden emin değilim."

Gerçek buydu. Ne yaptığımı bilmiyordum. Ne istediğime bir anlam veremiyordum. Gitme düşüncesi aklımdan geçmemişti çünkü Evren'in iyi olup olmadığını bilmediğim bir dünyada hayatta kalmayı hayal edemiyordum.

Sözlerim onu bir an için ayılttığında Sorin'in gülümsemesi düştü ama hemen toparlandı.

"Bu krallığın sunduğu tek şeyin Evren olmadığını biliyorsun." Kolunu benimkine doladı ve beni kapıya doğru çekti. "Sadece olağanüstü yakışıklı kaptanlarımız yok, aynı zamanda harika şaraplar da yapıyoruz."

"Kendini çok beğeniyorsun, değil mi?"

Thalia diğer tarafımdan homurdandı ama Sorin sadece sırıttı.

"Bu, gerçek olduğunda kendini beğenmiş olmamaktır." Kapıdan çıkarken bana göz kırptı.

Güneş çoktan batmaya başlamıştı ve alacakaranlık onun ışığının yerini alıyordu.

"Haydi." Sorin, ona ayak uydurmaktan başka çarem kalmayana kadar beni ileri doğru çekti. "Önce neyi görmek istersin?"

Her şeyi. Cevap dilimin ucundaydı. Bu krallığın sunduğu her şeyi görmek istiyordum. Ama aynı zamanda Evren'le birlikte görmek istiyordum. Öfkeme rağmen bu krallığın onun dünyası olduğunu biliyordum. Onun için özeldi ve yanımda o olmadan her şeyi göreceğim için kendimi suçlu hissediyordum.

"Bilmiyorum." Başımı salladım. "Siz ikiniz karar verin."

Thalia ve Sorin öne doğru eğilip birbirlerine baktılar ve ikisi de aynı anda sırıttı. Bu beni endişelendirmeliydi, ama içimdeki küçük heyecanı atamadım.

"The Olde Vine," dediler ikisi de aynı anda ve usulca güldüler. The Olde Vine'in ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ikisinin de burayı bu kadar sevdiğine göre, muhtemelen krallıktaki en saygılı yer olmadığını hissediyordum.

Sorin beni caddede gezdirmeye devam etti ve ben de arnavut kaldırımını yolda koşturan insanlara gülümsedim. Kan Krallığı sokak satıcıları, göstericiler ve barlara girip çıkan insanlarla canlıydı. Sokaklara taşan bir kahkaha, gizlenemeyen bir canlılık vardı ve tüm bunları içime çekerken izlerim derimin altında uğulduyordu. Yürürken herkes bizi izliyordu ve ben güvensizliğimi gizlemek için gömleğimle oynuyordum.

"Benim kim olduğumu biliyorlar mı?" Sorin'e usulca söyledim ve o da bana gülümsedi.

Ben.

"Tabii ki var."

Tam o sırada yaşlı bir adam yolumuzu kesti ve bakışları benimkiyle birleşince bir an duraksadı. İçim döndü, endişem arttı ama adam sanki bana saygı gösteriyormuş gibi başını eğdi.

Sadece bir vampir olduğunu tahmin edebildiğim bu adam, hak etmediği halde Yıldız Kutsanmış kıza saygı gösteriyordu.

"Merhaba Rhion." Thalia bir adım öne çıkarak kollarını adama doladı ve adam küçük bir kıkırdama çıkardı.

"Thalia, kızım. O kaleden çıkmaya asla izin vermeyeceklerini sanıyordum." Yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Beni tanıyorsun." Bir kol boyu geriye çekilip adamın yaşlanan yüzüne bakmadan önce ona sırtıttı. "Çalışırım, çalışırım, çalışırım, sonra oynarım."

Yaşlı adam güldü, kıkırdaması yaşlı ve ruh doluydu. "Keşke iki yüz yaş daha genç olsaydım." Elleri kızın kollarını sıktı ve gözlerinde parlayan eğlenceyi görebiliyordum. "Seni oradaki kaptanın elinden alırdım."

"Bunun için kaptanın beni bizzat karaya çıkarmayı başarması gerekir."

Yaşlı adam içten ve dolu dolu güldü ve ben de ona katılmadan edemedim. Sorin sırtıtmamak için kendini zor tutsa da alay etti. "Şunu bilmeni isterim ki Rhion, bu krallıktaki en çekici adam benim. Thalia'yı kırmak çok zor."

Thalia gözlerini devirdi ve yaşlı adam onu daha sıkı sıktı. "Belki de düşündüğün kadar çekici değildir." Adam ona göz kırptı ve Thalia küçük bir kahkaha attı. "Onu senden daha çok etkiliyor gibiyim ve ben yaşlı bir adamdan başka bir şey değilim."

"Bunu doğru anladın." Thalia öne doğru eğilip adamın yanağına yumuşak bir öpücük kondurdu ve adam gururla gülümsedi.

"The Olde Vine'a gidiyoruz. Bize katılmak ister misin?" Thalia onun elini sıkarken sesi yumuşaktı ve her zamanki o sert dış görünüşü biraz olsun kırıldı.

Bu adamın, bu vampirin Thalia'yla böylesine özgürce etkileşime girmesini deneyimlemek çok tuhaf bir duyguydu. Bunu kalenin içindekilerde zaten görmüştüm ama bu farklıydı. Bu vampir bana korkmam öğretilmiş olan şeyin ta kendisiydi ama ona bakarken zerre kadar huzursuzluk hissetmedim.

"Hayır. Hayır." Adam gülerek ellerini havaya kaldırdı. "Hepiniz gidin ve eğlenin. Bu yaşlı adamın biraz uyumaya ihtiyacı var. Ayrıca, ben etrafta olursam oradaki yakışıklının hiç şansı olmaz."

Vedalaşıp yola devam etmeden önce Thalia onun yanağına bir öpücük daha kondururken güldü.

"Kaç yaşında?" Thalia'ya sordum, o da kaşlarını kırıştırdı.

"Birkaç yüz yıl. Tam olarak bilmiyorum."

Kollarımda tüylerim diken diken oldu. Vampirlerin ölümsüz olduğu bana hep söylenirdi ama o ana kadar bu konu üzerinde pek düşünmemiştim. "Peki Evren kaç yaşında?"

Sertçe yutkundu ve sonunda bana cevap vermeden önce tereddüt etti. "Bir asırdan biraz fazla."

"Aman Tanrım." Elimi göğsüme bastırdım. Evren'in benden büyük olduğunu biliyordum ama bu kadar büyük olduğunu düşünmemiştim. Bunu asla anlayamazdım.

"Korkma." Elimi tuttu ve beni kendine doğru çekti. "Yıldız Kutsanmışlar normal insanlardan çok daha uzun yaşarlar."

"Ne?" Göğsüm sıkıştı ama aynı zamanda bir rahatlama da hissettim. Ona hiç değer vermemem gerekirken neden eşime kıyasla ne kadar yaşayacağımı önemsiyordum ki?

"Sana verdiğim kitapların hiçbirini okumadın mı?" Gözlerini devirdi.

"Evet, ama o kısma gelmemiştim." Kollarımı kavuşturdum ve yüzünü inceledim. "Bekle, kaç yaşındasın?"

"Senden çok daha yaşlı." Güldü ve elini elimde sıktı.

İnsanlar bizi izliyordu. Gittiğimiz her yerde gözleri bize doğru kayıyordu ama hiçbiri yargılayıcı, hesapçı ya da acımasız değildi. Sorin ve Thalia'ya bakan herkes bunu hayranlıkla, bana bakanlar ise saygıyla ya da belki merakla yapıyordu. Başlarını kısa süreliğine eğdiler ama gözleri beni hiç bırakmadı.

"Bu insanlar"-Sorin etrafımızı saran insanlara başıyla işaret etti

- "Prenslerini severler. Ve onun eşi olarak seni de sevecekler." "Onun eşi olduğumu biliyorlar mı?"

"Vampirler hakkında ne kadar bilgin var bilmiyorum Adara. Ama keskin bir koku alma duyumuz var ve oğlum Evren seni buraya bırakmadan önce mümkün olan her şekilde işaretlediğinden emin oldu."

Kızarmanın boynumdan yüzüme doğru süzülmesine engel olamadım. *Aman Tanrım.*

"Biriyle seks yapmak onu eşiniz yapmaz."

Sorin homurdandı ve sözlerim karşısında gözleri büyüdü. "Kastettiğim bu değildi." Beni bir aşağı bir yukarı süzdü ve yüzümün kızarması daha da kötüleşti. "Onun kokusu seni sarmış. Onun büyü. Aranızdaki çiftleşme bağı güçlü, saf ve kusursuz. O gitmeden önce ikinizin sevişmiş olması benim için yeni bir şey Adara."

Bakışlarım Thalia'ya kaydı ve o da ellerini kaldırdı. "Sana sırlarının sana ait olduğunu söylemiştim. Onları herkese anlatacağının farkında değildim."

"Hadi gelin." Sorin güldü ve bizi ileriye doğru salladı. "İşte geldik."

Burası sarmaşıklar ve antik taşlarla kaplı küçük bir meyhaneydi. Kapı kavisliydi ve güzelce oyulmuştu ama beni içeri çeken içeriden gelen şamatalı kahkahalardı.

Bara girdik ve herkes Sorin'i görünce tezahürat yaptı. "Buraya sık gelir misin?"

Thalia soruma güldü. "Cazibesi pantolonumun içine girmeyi başaramadığında tüm ıstırabını boğmak için bir yere gelmek zorunda."

Ben güldüm, Sorin de sırttı. Ne söylerlerse söylesinler ya da nasıl davranırlarsa davransınlar, birbirlerine sık sık bakıyorlardı ve yüzlerindeki gülümseme her zaman gözlerine ulaşıyordu.

"Konuşma tarzına bakılırsa, benden nefret ediyor sanırsın. Gerçekte, sadece düzgün bir şekilde kur yapmayı bekliyor."

"Rüyada görürsün." Thalia küçük bir masaya bir sandalye çekti ve üçümüz oturduk. Barmen, güzel kıvrıkcık saçlı ve hayatımda gördüğüm en koyu renk gözlere sahip genç bir kız, hemen masamıza geldi ve iki arkadaşşıma sırttı. "Nasılsınız?"

"İyiydin, Lis. Sen nasılsın?"

"Meşgul." Kız güldü ve tam o sırada etrafımızda bir kahkaha tufanı daha koptu. Bar ağzına kadar kadın ve erkeklerle doluydu ve her biri orada olmaktan mutlu görünüyordu.

"Bunu görebiliyorum." Bir adam yanından geçerken Sorin gülümsedi ve omzuna vurdu. "Sence üç kadeh şarap alabilir miyiz?"

"Elbette." Başını salladı ve ellerini krem rengi önlüğüne sildi. "Bunu kimin hesabına yazıyoruz? Senin mi yoksa Thalia'nın mı?" Aralarında bir ileri bir geri bakarken sırttı, ama onlar yüzlerinde sırıtışlarla birbirlerine bakmakla o kadar meşguldüler ki fark etmediler.

"Evren'in." Sorin kolunu bana doladı ve sandalyemi kendisine yaklaştırdı, tahtanın yere sürtünme sesi barda çınılıyordu. "Arkadaşıyla dışarıdayız. Parasını da ödeyebilir. Sence de öyle değil mi?"

Şok içinde ağzımı açtım ama Lis sanki bu şimdiye kadar duyduğu en iyi fikirmiş gibi sadece güldü. "Elbette, seninle tanıştığıma memnun oldum, Yıldız Kutsanmış. Senin hakkında çok şey duydum zaten."

Onun tarafından hazırlıksız yakalandım ama hemen toparlandım. "Sizinle tanıştığım da memnun oldum ama lütfen bana Adara deyin ve lütfen bu ikisinin sizinle paylaştığı vahşi fikirlerden herhangi bir bilgi edinmeyin." Başparmaklarımı iki arkadaşımın doğru kaldırdım ve ikisi de kahkahalarla gülmeye başladı.

"Merak etme, Adara." Başını iki yana salladı. "Bu ikisine yıllardır güvenmiyorum."

Ondan hemen hoşlandım. Masadan kalkıp şarabımızı almak için bara doğru yürümeden önce son bir kez gülümsedi.

"Bunu yaptığının inanmıyorum."

"Neden olmasın?" Thalia başını salladı ve parmaklarını masaya vurdu. "Prensin bana borcu var."

İkisi de gülümsedi ve ben Evren burada olsaydı aynı şekilde davranırmıydı diye merak ettim. Onu böyle görmek, arkadaşlarıyla kaygısız görmek, hayatı yaşadığını görmek istiyordum.

Tek düşünebildiğim buydu. Onun burada olması, hayatta olduğunu ve tehlikede olmadığını görmek için duyduğum çaresizlik. Güvenliğini bu kadar derinden önemseydiğim birinden nasıl nefret edebilirdim? Onlar benim güvenliğimi önemseydikleri için bu kadar çok şeyi riske atmaya istekliyen?

"Buyurun." Lis şarabı önümüze koydu ve ben de hemen bir bardak almak için uzandım.

Koyu kehribar rengi sıvıyı ağzıma götürdüm ve tadına bakınca dudaklarımdan küçük bir inilti çıktı. "Aman Tanrım. Bu ilahi bir şey."

"Sana söylemiştim." Sorin kendi içkisini kaldırdı ve dudaklarına götürdü.

Etrafımızdaki insanları izledim. Her biri gülüyor, şarkı söylüyor ve gecenin tadını çıkarıyordu. Onları izlerken yavaşça şarabımı yudumladım ve bu krallıktan ne kadar korktuğumu düşündüm. Bana anlatılan tüm hikâyeleri ve bunların hiçbirinin doğru olmadığını düşündüm. Bu yüzleşmesi zor bir gerçektir. Bildiğimi sandığım her şey yanlış.

Annemin bana söylediği her şey yalan mıydı?

Hâlâ bu düşünceyi ve kendimi ne kadar aptal hissettiğimi düşünüyordum ki iri yarı bir adam masamıza yanaştı. Sakalları dolgun, gülümsemesi daha da dolgundu ve gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

"Gel bakalım sen." Beni masadan kaldırdı. "Bu iki sıkıcıyla burada böylece kalamazsın. Seni yerde döndürmeme izin ver."

Sorin güldü, ben de dudaklarımda bir gülümseme oluşurken onların arasında bir ileri bir geri baktım.

"Ne zamandan beri dans etmeyi öğreniyorsun? Son baktığımda iki sol ayağından başka bir şeyin yoktu." Sorin arkasına yaslandı ve kolunu sandalyemin arkasına dayadı.

Adam bana göz kırpmadan önce gözlerini devirdi. Gülümsemesinde bir yumuşaklık vardı, bu yüzden sandalyemden kalktım ve Sorin'in bakışları bana yöneldiğinde ona bakmaktan kaçındım. Onun yerine elimi adamın uzattığı elin üzerine koydum. "Hadi onun yanıldığını kanıtlayalım."

Adam kıkırdadı ve beni kendine çekti, tutuşu güçlüydü ve ben güldüm ve neredeyse kendi ayaklarıma takılıyordum. Ama beni dans pistine doğru çekti ve fazla düşünmeyi bırakıp sadece bu adamla dans etmenin tadını çıkarmaktan başka seçeneğim kalmayana kadar beni hızla döndürdü.

"İki sol ayak." Alay etti. "Bu çocuğun neden bahsettiğine dair en ufak bir fikri bile yok." Elimi tuttu ve beni hızla geri döndürmeden önce vücudundan ayırdı. Başım dönüyordu ve gülümsemem doluydu; göğsüm onun göğsüne çarparken kahkahayı patlattım. İyi bir dansçı değildi. Sorin bu konuda haklıydı ama çok eğlenceliydi.

"Oldukça dolu görünüyor." Güldüm.

"Öyle derdim ama o surat ve o saçlar onda var." Elini Sorin'e doğru salladı. "Bu onu çok fazla şeyden kurtarıyor."

"Prens Evren'le ortak yönleri olduğunu söyleyebilirim."

Kıkırdadı ve neredeyse ayak parmaklarıma basıyordu. "Zavallı prensimiz. Seninle çok uğraşacak."

"Prensin benimle başa çıkamayacağını mı düşünüyorsun?"

Adam beni tekrar döndürdü ve şaraptan mı yoksa dans etmekten mi başımın döndüğünü anlayamadım.

"Oh, eminim seninle gayet iyi başa çıkacaktır. Ama içimden bir ses onu her adımda test etmeni izlemenin eğlenceli olacağını söylüyor."

Gülümstedim ama bu aptalcaydı. Bu insanlarla sanki krallıklarındaki varlığım kalıcıymış gibi konuşmak. Sanki ben Evren'e aitmişim, sanki başka hiç kimseye değil de ona aitmişim gibi konuşuyordu.

Bu aptalcaydı.

Geleceğimle ilgili bir seçim yapma baskısı her zamankinden daha ağırdı. Ne yapacaktım? Gavril'e asla geri dönmeyeceğimi biliyordum. Ne yaparlarsa yapsınlar ya da neyle tehdit ederlerse etsinler. Asla Fae Krallığı'na geri dönmeyecektim ama Evren'in bir parçası olmayı bu kadar isteyecek miydim?

Geldiğimizden beri Kraliçe Veda'yı neredeyse hiç görmemiştim ama ona güvenmiyordum.

Bana yapmamam için her türlü sebebi vermişti.

Adamları ormanda bize saldırdığında ona güvenme şansımı kaybetmiştim ve Evren'in annesi tarafından ne kadar kontrol edildiğini bilmiyordum. Onun Gavril'e hiç benzemediğini biliyordum, bunu içten içe hissediyordum ama onun oyununda mükemmel bir piyon olmasaydım beni seçeceğine körü körüne inanmak aptallık olurdu. Evren bana ihanet edebileceğini çoktan kanıtlamıştı ve bunu hatırlamayacak kadar aptal olamazdım.

"Oh hayır." Adam beni tekrar kendine çekti ve iri elini sırtıma doladı. "Özür dilerim. Seni üzmemiştum."

"Yapmadın." Başımı hızla salladım ve onu rahatlatmayı umdum. "Sadece düşünüyordum."

"Eğer yardımı olacaksa, prensimizin sana bakabileceğini bilmeni isterim çünkü o bunun için doğdu. O senin eşin ve bizim kurtarıcımız. Çocuğu hafife almayın."

Sözlerinin içime işlemesine, beni duymam gereken her şeyle doldurmasına izin verdim ve durdurmak istediğim rahatsız edici düşünceleri bastırmaya çalışırken sııttım.

Bu gece için endişelenmeme gerek yoktu. Karar vermek için. Tek yapabileceğim bu insanlarla eğlenmek ve Evren'e duyduğum korkuyu içime atıp bastırmaktı. O benim eşimdi ve bu gerçeğin hayatımı ne kadar sert etkileyeceğini bilmiyordum.

"Pekâlâ. Araya girme sırası bende."

Ben gülerken adam beni tekrar kendine doğru çekti ve göğsüne yasladı. Sorin elini uzattı ama fark etmemiş gibiydi.

"Kızla benim eğlendiğimizi görmüyor musun?" Bana göz kırptı ve kendimi gülmekten alıkoyamadım.

"Oraya gidip karına dans teklif etmek zorunda kalmadan önce sırayla yap."

Adam güldü ve ben de karısının kim olduğunu anlamaya çalışarak etrafıma bakındım. Her kimse, hayatının sevgi ve kahkahalarla dolu olduğunu hayal ettim ve küçük bir an için onu kıskandım.

"Peki." Elimi onunkine doğru uzattı ve beni Sorin'e doğru yönlendirdi. "Şimdilik hepsi senin."

Ellerimin Sorin'in ellerine kaymasına izin verdim ve müzik barın etrafında çınlarken beni kendine çekti.

"Doldurman gereken büyük ayakkabıların var." Adamın uzaklaşmasını izlerken güldüm. "Dans ederken hiç bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyorum."

"Çünkü daha önce benimle dans etmedin." Sorin sırttı ve çok yakışıklıydı. Kahverengi saçları yüzünden geriye doğru itilmiş ve küçük bir deri kayışla başının arkasından bağlanmıştı. Bu barın ortasında bile, yüzündeki o sırıtışla beni kollarında tutarken, hala olduğu gibi bir savaşçı gibi görünüyordu.

Sorin bizi hızla pistte dolaştırdı, müzikle birlikte bedenlerimizi döndürdü ve başım o kadar dönmüştü ki düşeceğimi sandığımda güldüm.

"Keşke Evren de burada olsaydı." Kelimeler dudaklarımdan döküldü ve gülümsemem sekteye uğradı.

Sorin bizi çok az yavaşlattı ama elini kaldırdı ve dağınık saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. "Ben de." Gözlerine tam olarak ulaşmayan yumuşak bir gülümsemeyle beni inceledi. "Ne kadar çok olduğunu tahmin bile edemezsin."

Beni tekrar döndürdü ve ben bunu düşünmemeye çalıştım. Evren'in beni yerde nasıl döndürdüğünü düşündüm. Sadece parmaklarının basit bir dokunuşuyla beni arzudan nasıl çıldırtacağını. Ama bunu yapmamak imkânsızdı. Kilometrelerce uzaktan bile her yerimi istila ediyordu.

"Geri gelecektir." Sözleri yumuşaktı ve sadece benim içindi. Ama içimde çınıladılar, kemiklerimin derinliklerine işlediler ve büyüm beni bu vaatle hayata döndürdü. Gerçekleşmesi için çaresizce çırpındığım bir vaat.

Ve bu çaresizlik beni her zamankinden daha savunmasız hissettirdi. Çünkü o anda tek istediğimin o olduğunu inkar edemezdim.

Çünkü bu krallıkta yalnızdım ve bundan önce de krallıkta yalnızdım ve sahip olduğum tek şey Evren'di. Farkına varmadan önce bile, hep oydu. İhanetine rağmen, hep oydu.

"Siz ikiniz bana bütün bu şarabı tek başıma mı içireceksiniz?" Thalia elinde bir şişe şarap tutarken bize seslendi. Güldüm ve masaya geri dönerken kendimi Sorin'den uzaklaştırdım. Şarap tam da ihtiyacım olan şeydi. Düşüncelerimi ve beni istila eden duygularımı bastırmak için ona ihtiyacım vardı.

"Bir bardak daha alacağım."

Thalia mantarı patlatıp bardağımy ağzına kadar doldurmadan önce gülümsedi. "Bu gece eğleneceğiz. Sonra yarın çalışacağız."

BÖLÜM 11

Dün geceki içkinin boş midemde çalkalandığını hissedebiliyordum.

"Tekrar!" Thalia seslendi ve sesi kafamın içinde yankılandı.

"Bir molaya ihtiyacım var."

Thalia homurdandı ve yüzüne bile bakmadan bana olan kızgınlığını hissedebiliyordum. "İçkiyle başa çıkamayacağını bilseydim, sana asla bu kadar şarap vermezdim."

"Artık biliyorsun." Yorgun bir nefes aldım ve başımın ağrılaması için dua ettim.

"Önemli değil." Ellerini kaldırdı ve duruşuma geri dönmemi bekledi. "Eğer saldırıya uğrarsan, işi bitirmeden önce içki ve dans dolu bir geceden sonra iyileştiğinden emin olmayacaklar."

Haklıydı. Tabii ki haklıydı ama bunun bir önemi yoktu. Tek düşünebildiğim Evren'in odasına dönüp uzun bir uyku çekmeyi ne kadar çok istediğimdi.

Ama Thalia'nın bunun olmasına izin verme ihtimali yoktu.

"Tamam." Duruşumu genişlettim ve bana doğru hamle yapmasını beklerken nefesime odaklanmaya çalıştım. Bu sefer bunu bekliyordum. Sola doğru hamle yaptım ve sadece hareketlerinin rüzgârını hissettim. Tek bir dokunuş bile yapmadı.

"Daha iyi." Ben alnımdaki teri silerken o başını salladı. "Yine."

Bunu tekrar tekrar yaptık, o her seferinde hareketlerini değiştiriyordu ve ben de onun ne yapacağını tahmin etmeye çalışıyordum. Vuruşlarının en az yüzde doksanını isabet ettirdi ve her yerim ağrıyordu.

Ben kusana kadar durmayacağından korkuyordum ve Sorin avluya fırladığında rahat bir nefes aldım. Onun ukala şakalarını dört gözle bekliyordum, çünkü en azından nefesimi tutabilirdim.

Ellerimi dizlerime bastırdım ve nefes üstüne nefes yutarken belimi büküm. Ama Thalia'nın endişeli sesiyle başımı kaldırdım.

"Sorun nedir?"

Sorin'e baktım, kısa ve sık nefesler alıyordu ve gözleri panikle açılmıştı.

"Ben Evren." Elini sıkıca hançerine dayamıştı. "Az önce Jorah'dan Kraliçe Kaide'nın onun ihanetinden haberdar olduğu haberini aldık."

Her şey durdu. Öfkeli paniğim dışında her şey. "Bu ne anlama geliyor?" Büyüm içimde dönüyordu ve onu kontrol etmek için eğitim almış olsam da şu anda bunu yapamayacağımdan korkuyordum.

Sorin sadece başını salladı ve bu beni öfkeliendirdi. Beni körükledi. "Bu ne anlama geliyor?" Hırladım ve bakışları bana kaydı. "Bilmiyorum." Sesi saklamaya çalıştığı duygularla titriyordu.

Ona kızmamalıydım, ama içimdeki öfkeyi durduramıyordum. Öfke ve korku. Her şeyi ele geçiriyordu ve Sorin bunu kasıtlı olarak yapmasa da içimde ortaya çıkaran kişiydi.

Hiç kontrolüm yoktu.

"Eşim nerede?" Mürekkep gibi kara büyü parmaklarımdan süzülürken, Sorin'in yere bakıp her şeyi içine almasını izledim. Ama onu geri çekme yeteneğimi kaybettim. Gücümü kontrol edemediğimi hissettiğimde kalbim hızla çarpmaya başladı. Evren'in başı dertteydi ve ben burada öylece durup sihrimi kontrol etmeye çalışırken nefes almaya çalışamazdım. Ona ulaşmaktan başka bir şey yapmama gerek yoktu.

"O kayıp." Sorin bu cümleyi sanki tüm ruhumu delip geçmemiş ve tüm varlığımı sarımsamış gibi söyledi.

O kayıptı. Arkadaşım kayıptı ve bu sadece şu anlama gelebilirdi.

Korkumu üzerimden atmaya çalışırken başımı salladım. Oraya gidemezdim. Bunun ne anlama gelebileceğini kavramaya başlamama izin veremezdim.

"Peşinden gidiyorum," diye hırladım sıkılmış dişlerimin arasından.

Avlunun kenarına doğru ilerledim ve ikisi de beni durdurmadan hançerimi kaptım. Sorin'in nefesinin altından küfrettiğini duydum, ama ben

beni yavaşlatmasına izin vermedim. Evren'e ulaşmam gerekiyordu ve kimse yoluma çıkmayacaktı.

Kapıdan hızla geçip şatoya geri döndüm ve ellerim titredi. Ne yapacağımı bilmiyordum ama burada öylece oturamayacağımı biliyordum. O onların prensiydi, ama benim de eşimdi ve ona ne olduğunu sadece tanrılar bilirken burada oturmamıza izin veremezdim.

Koridorda ilerledim ama Kraliçe Veda yoluma çıkınca durdum. Koyu renk saçları sanki parmaklarını gezdiriyormuş gibi dağınıktı ve iki muhafızı arkasında hazır olda bekliyordu.

"Sanırım Evren'le ilgili haberleri duymuşsunuzdur." Sesi çok kontrollü, çok sakindi ve bundan nefret ediyordum.

"Yaptım." Yanından geçmek için hamle yaptım ama yanımdan geçip beni engelledi. "Onun peşinden gidemezsin."

Bakışlarıyla karşılaştım ve uzun süre öyle kaldım. O benim kraliçem değildi. Ona hükmedecek kişi ben değildim.

"Öyleyim." Sesimde inanç vardı ve her parçamda titreşen gücümün tadını alıp almadığını merak ediyordum. "Beni durduramazsın."

"Sen kehanette bulunulan Yıldız Kutsanmış'sın Adara. Seni korumayarak kardeşinin eline düşmene izin verirsem Evren beni öldürür."

"Ve eğer yolumdan çekilmezsen seni öldürürüm." O anda arkamda birinin olduğunu hissettim ve beni durdurmalarını beklediğim için öfkem yükseldi. Ama Thalia böyle bir şey yapmadı. Sadece arkamda durdu, göğsünü sırtıma bastırdı ve sessiz kaldı.

"Ben senin düşmanın değilim, Adara." Kraliçe bana baktı ve kaşları çatıldı. "Ama eğer beni zorlarsan, o bulunana kadar seni kilit altında tutarım." Thalia bana daha da yaklaştı, göğsü tamamen sırtıma bastırdı ve beni tanıdığından çok daha uzun süredir bu krallığın bir parçası olduğunu bilmeme rağmen, her parçam onun beni seçeceğini biliyordu Kraliçe onu zorlarsa.

Kraliçe ya da ben söz konusu olsaydı, Thalia beni seçerdi.

"Buna gerek kalmayacak." Sorin yanıma geldi ve kraliçeye gülümsedi. "Ben ve adamlarım prensimizi aramak için bir saat içinde yola çıkıyoruz, Adara ve Thalia da herhangi bir haber olması ihtimaline karşı geride kalacaklar."

Bakışlarım ona yöneldi ve ona deli olduğunu söylemek istedim. Beni de yanında götürmesini talep etmek istedim ama gözleri büyüdü ve çenesi titredi. Bu bir emir değildi. Dinlemem için sessiz bir yalvarıştı.

Kraliçeye dönüp baktım ama çenemi kapalı tuttum.

Dudaklarını ince bir çizgi halinde birbirine bastırarak dikkatle beni izledi. "Her şeyi dikkatle ele almalısın, Sorin." Sonunda gözlerini benden kaçırdı. "Kraliçe Kaida'nın tüm bildiklerini bilmiyoruz."

"Elbette, Majesteleri." Thalia elimi tutarken Sorin başını hafifçe eğdi. "Ve ikiniz de saraydan ayrılmayacaksınız."

Avucumun içinde Thalia'nın büyüünün benimkine karşı parladığını hissedebiliyordum. Beni yanında tutarken çenesi sıkıldı ve duruşu sertleşti. Cevap verirken kraliçeye bakmadı. Onun yerine bakışları Sorin'inkilerle sabit kaldı. Yüzü soldu ve eli benim elimde titredi. "İhtiyacın olan her şey için burada olacağız."

"Anlaştık o zaman." Kraliçe üçümüzün arasına baktı, sonra Thalia elini benim elimde sıktı. "Sorin, oğlumu geri getir."

Sorin bir kez daha eğilmeden önce başını salladı ve ben de Thalia'yı öne, kraliçeden uzağı çektim. Evren'in ona güvendiğini biliyordum. Annesiydi ama ben aynı duyguyu zorlayamıyordum. Ona olan güvenim hâlâ eksikti.

Ama şu anda ikimiz de aynı şeyi istiyorduk. Evren'in sağ salim eve dönmesini istiyorduk ve ben buna engel olacak aptalca bir şey yapamazdım.

BÖLÜM 12

Genelde akşam yemeğini Evren'in odasında tek başıma yedim ama Thalia, Evren'in haberi geldiğinden beri beni tek başıma bırakmayı reddediyordu.

Benim için endişelendiği için mi yoksa yapacaklarımdan korktuğu için mi böyle davrandığını bilmiyordum ama her iki durumda da yanımdan ayrılmamıştı.

Thalia, Evren'in küçük masasında karşımda oturuyordu ve odasına çektiği sandalyeyi nereden bulduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

"Ana tavuk gibisin." Bir parça ekmek kopardım ve Mina'nın getirdiği yahniye batırdım.

Thalia omuz silkti ve bakışlarını benimkilere dikti. "Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum. "

"Ben iyiyim." Bu bir yalandı ve onun varlığı bu sözüme inanmadığını gösteriyordu. Evren kaybolalı iki gün olmuştu. Jorah ya da Sorin'den neler olduğuna dair herhangi bir haber almayalı iki gün olmuştu ve içimdeki her şey krallıkta kalmam yönündeki taleplerini dinlememem için bana yalvarıyordu.

Ama Evren'i kaybetmekten, onların gazabına uğramaktan çok daha fazla korkuyordum.

Gideli çok uzun zaman olmuştu ve daha ne kadar dayanabileceğimden emin değildim.

"Hayır, değilsin." Başını salladı ve şarabından bir yudum aldı. "Nasıl olabilirsin ki?" İyi olduklarını bilmiyoruz. Ne Evren, ne Jorah, ne de Sorin."

Dizimi göğsüme yasladım ve arkadaşımı inceledim. Üzerimde Evren'in gömleklerinden birinden başka bir şey yoktu ama bu misafirliği beklemiyordum. Thalia kapımı çalmadan önce yatağıma girip artan korkumu uyumaya çalışmayı planlıyordum.

Ona cevap vermek için ağzımı açtım ama açar açmaz Evren'in odasının kapısı pat diye açıldı. Hem Thalia hem de ben ayağa fırladık ve panikle büyülerim ellerimin etrafında dönmeye başladı.

Ama kapıda ellerini göğsüne dayamış duran Mina'ydı. "Ne oldu?" Nefes nefese sordum.

"Bu Evren. Geri döndü."

Daha iyi düşünemedim odadan çıktım. Nereye gittiğim ya da onun nerede olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama düşünmek için duramazdım. Çıplak ayaklarımı yere vurarak ve içimde hızla akan tek bir duyguyu bile kontrol edemedim öylece havalandım. Arkamda Thalia'nın sesini duyabiliyordum ve onunla ilgili her şey benim gibi kontrol edilemez geliyordu. Evren onun eşi olmayabilirdi ama prensiydi ve daha da önemlisi arkadaşısıydı.

Kalenin ana girişine geldiğimde kayarak durdum ve Kraliçe Veda'nın taş duvara yaslanmış oğlunun üzerine eğilmesini dehşet içinde izledim. Yüzü hastalıklı ve hayat dolu görünüyordu ve Kraliçe Veda kanlı gömleğini çekip altına bakarken lanet okudu. Sorin elleri kan içinde odanın içinde volta atıyordu ama bizi görür görmez başını kaldırdı. "Adara, sana ihtiyacı var."

Onun arkasından Evren'e baktım ve korkumun sanki içimde canlandığını hissettim. Tereddüt ettim, öfkeli duygularla sakatlanmışım ama Thalia hızla yanımdan geçti. Midem panik ve suçluluk duygusuna dönüşürken Evren'in yanına diz çöktü.

Tereddüt ettim ve Thalia gömleğinin kolunu sıvamadan önce sadece bir an beni izledi. Bana bir seçenek sunuyordu ama kararsızlığımdan dolayı kekeleyişimi görünce işi kendi eline aldı. Onun hayatını kurtaracaktı. Ondan beslenecekti ve bu onu kurtaracaktı.

Bunun olmasına izin vermeliydim. Evren'in o anda ona ihtiyacı vardı ve ben çenemi kapalı tutmalıydım. Ama o benim eşimdi. Büyüm ellerimde şiddetle yuvarlanıyordu ve burada oturup onun başka birinden beslenmesini öylece izleyemeyeceğimi biliyordum. Her zerremi pençeleyen korkuyu bastırmaya çalışırken nefesimin altından küfrettim. İlerledim ve Thalia'nın yanında dizlerimin üzerine çöktüm. Evren'in gözleri benimkilerle birleşti ve duvara daha da yaslanırken bakışları yumuşadı.

"Prenses." Kelime yumuşaktı ve zar zor duyuluyordu ama sanki bağırılmış gibi içimde çınladı.

Bu benim dostumdu, ben de onun.

İçinde yıldız izleri olan siyah işaretimi taşıyan kolumu kolumdan yukarı ittim ve bileğimi ona doğru uzattım.

"Benden al."

Bakışları yüzümde gezinirken titreyen elini yavaşça kaldırdı ve elinin izlediği yolu takip etti. Dokunuşuyla ürperdim ve kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı. *Bu benim eşimdi.*

"İyi misin?" Sesi kalın ve sessizdi.

Sorusu karşısında kahkahalara boğuldum ve gözlerim yaşardı. *İyi miydin? Delirmiş miydi?*

"Benim için endişelenme." Elimini onun boynuma yaslandığı yere bastırdım. "Benden al, Evren."

Gözleri kapandı ve neler yaşadığını merak ettim. Kim onu bu şekilde incitmişti? Kraliçe miydi? Kardeşi miydi?

"Bunu yapmak zorunda değilsin." Başını usulca salladı ve bu bile çaba gerektirdi.

"Sen neden bahsediyorsun? Al benden." Yalvardım, geçen her saniyenin onun acı içinde kalmasına neden olduğunu biliyordum. Risk altında kalmaya devam etti.

"Sana asla onun gibi olmayacağıma söz verdim." Bakışları yumuşak ve yalvarır gibiydi ve ne demek istediğini anladım. Kardeşi gibi olmak istemiyordu, benim isteğim dışında benden bir şeyler alıyordu ama anlamıyordu. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Benden alabilir." Thalia bana usulca baktı ve bunu sadece kendimle ne kadar kötü savaştığımı bildiği için söylediğini biliyordum. Ama içimde zerre kadar kararsızlık kalmamıştı. O benim dostumdu ve onu kurtaran ben olacaktım. "Her şey yolunda Adara."

Ona bakarken başımı salladım. "Ben senin eşim Evren ve benden besleneceksin."

Dudakları aralanmadan ve eli boynumda sıkılaşmadan önce bakışları şaşkınlıkla parladı. Karnım sıkıştı ve nefesim boğazımda düğümlendi ama Evren bileğimi ağzına götürmeden önce kendimi sabitleyecek zamanım olmadı. Dişlerini tenime geçirdi. Gözlerimi kapattım ve etrafımızdaki diğer herkesi unuttum. Bu Evren ve bendik ve yaralı olsa da buradaydı ve güvendeydi. Kraliçe ona burada dokunamazdı. Gavril de dokunamazdı ve bu gerçeği kendime tekrar tekrar hatırlattım.

O içerken büyüsü içime iledi ve her santimim onun dokunuşuyla canlanırken bedenim alev alev yandı. Ona hâlâ çok kızgındım ama arzumu inkâr edemiyordum. Arzum ve rahatlamam içinde bu kadar kaybolmuşken, onun beslenmesiyle içimde patlayan acıyı fark edemiyordum. Ama kendimi öfkeme t u t u n m a y a zorladım çünkü o olmadan incineceğimi biliyordum. Onu bu şekilde görmek göğsümü bir mengene gibi sıkıyordu ve kendimi tamamen ona bırakırsam ne kadar kötü olabileceğini hayal bile edemiyordum. Uzun ve sert bir şekilde iti ve iimin boşaldığını hissedebiliyordum. Ama her damla benden ona aktıka, vücudum daha da derinden ağrıyordu ve Onu neden istememem gerektiğini hatırlayamıyordum.

"Bu kadar yeter Evren." Kimin söylediğini anlayamadım ama muhtemelen haklıydılar. Ama durmasını istemiyordum. Asla durmasını istemedim. Bu anı, bu acı ve istek duygusunu yaşıamak istiyordum ve kimsenin onu durdurmasını istemiyordum.

Dişlerini tenimden yavaşça çekti ve büyüsü çekilirken nefes nefese kaldım.

Daha fazla. Bu düşünce kafamın içinde çınladı ve bunu yüksek sesle s ylemediğimden emin olamadım. Ama tek düşünebildiğim buydu. *Daha fazla. Daha fazla. Daha fazla.* O benim eşımdı ve ben daha fazlasını istiyordum.

Gözlerimi kırpıştırarak açtığımda Evren'in iki kolumu birden kavradığını gördüm. Beni kendine doğru çekti ve buna izin vermekten başıka çarem yoktu. Göğsüne bastırarak kokusundan derin bir nefes aldım. Burnumu boynuna gömdüm ve ona sıkıca sarıldım. Bırakmayı reddediyordum.

"Prenses," diye fısıldadı Evren adımı ve sesi eskisinden çok daha net, çok daha güçlü ıktı.

Ona cevap vermedim. Sadece göğsüne daha sıkı sarıldım ve kollarımı ona sardım.

"Sorun yok." Ellerini saçlarımın üzerinde gezdirdi ve ona karşı titrediğini hissedebiliyordum. "Her şey yoluna girecek."

Bacaklarım onun beline dolanmıştı ve arkamızdaki seslerin mırıltısını duyabiliyordum ama umursayacak durumda değildim. O anda, herhangi birinin benim hakkımda ne düşündüğü önemli değildi. Tek düşünebildiğim o ve içimde akan derin acıydı.

"Sana ihtiyacım var." Hâlâ boynuna bastırdığım dudaklarımdan yalvarışın d k lmesine izin verdim.

Evren inledi ama beni durdurmaya çalışmadı. Dudaklarımı boynuna bastırdım ve eli omurgam boyunca ilerledi. İzlerim alev alev yanıyordu.

Tenim ve kalçalarımın arasındaki ağrı çok güçlüydü.

Başka hiçbir şeye odaklanamıyordum.

"Hepinizin gitmesini istiyorum." Hırladı ama beni dinleyip dinlemediklerini anlayamayacak kadar büyülenmiştim.

"Evren, sana ihtiyacım var." Sesim paniklemiş ve çaresiz gibi geliyordu ama umurumda değildi. Her nefesi gerçektir.

"Benden nefret ediyorsun," diye fısıldadı ve kendimi doğrulup karanlık, yorgun gözlerine bakmaya zorladım. "Şu anda istediğin şeyi sana verseydim, benden nefret ederdin."

Bir parçam onun muhtemelen haklı olduğunu biliyordu ama bu içimdeki öfkenin kabarmasını engellemedi. Ona ihtiyacım vardı. Ona hayatımda hiçbir şeye ihtiyaç duymadığım kadar ihtiyacım vardı ve o beni reddedecekti.

"Benim olmayı kabul et. Benimle evlenmeyi kabul et, ben de sana istediğin her şeyi vereyim."

Onun sözleri karşısında izlerim beni diri diri yakıyormuş gibi hissettim. Daha yeni dönmüştü. Delicesine yaralanmıştı ve benimle evlenmekten mi endişe ediyordu?

"Oyunlarınızın bir parçası olmak istemiyorum." Başımı salladım. "Kehanetin cevabı olmak istemiyorum."

Evren parmaklarını yüzümde gezdirdi, enseme kavramadan önce saçlarımı geriye doğru itti. "Bunun onunla hiçbir ilgisi yok. Benimle evlen çünkü bunu istiyorsun. Benimle evlen çünkü ben senin eşim."

Göğsüne bastırdım, hayal kırıklığı ve istek beni çıldırtıyordu. Ona evet demek dilimin ucundaydı. Benden istediği her şeyi ona vereceğimi söylemek için, ama bunu yapamazdım. Şimdi olmazdı. Aramızda hâlâ cevaplanmamış bu kadar çok soru varken olmazdı.

"Döndüğüne sevindim." Ondan biraz daha uzaklaştım ve o anda kucağında oturduğumu, üzerimde sadece gömleğinin olduğunu fark ettim. Etrafımızda hâlâ başkaları vardı ama çoğu dinlemiş ve odayı terk etmişti. Ama Kraliçe Veda bizi izliyordu, bakışları aramızda gidip geliyor, her dokunuşumuzu hesaplıyordu ve endişeden karnımın sıkışmasına dayanamıyordum.

"Evren, konuşmalıyız."

Evren başını kaldırıp annesine baktı ve parmaklarımı göğsüne gömdüm. Onu ona vermek istemiyordum. Bir saniyeliğine bile... Bakışları tekrar benimkilere kaydı, sanki o da birbirimizden ayrılmamızı anlayamıyormuş gibiydi.

"Bekleyebilir." Elini yavaşça kaldırdı ve yanağıma bastırdı.

"Olmayacağını ikimiz de biliyoruz." Kraliçenin sesi sertti ve tartışmaya yer bırakmıyordu.

Elimi kendi elinin içine sokmadan ve bileğimi ağzına doğru kaldırmadan önce uzun bir süre bana baktı. Bir sonraki sözlerini fısıldamadan önce hassas cildime nazik bir öpücük kondurdu. "Birazdan gelip seni bulacağım. Beni bekle."

Tek kelime etmedim. Sadece kucağından kalktım ve gömleğini vücudumun üzerinde düzelttim. Thalia bir anda oradaydı. Bana doğru uzandı, zayıf anımda gücünü sunmaya hazırdı. Annesi tekrar adını söylemeden önce Evren aramızda bir ileri bir geri baktı.

Thalia yumuşak bir sesle, "Hadi odana dönelim," dedi ve ben de başımı sallayarak onayladım. Buradan başka bir yerde olmak istiyordum. Evren geri dönmüştü. Güvendeydi ve ona tutunmak ve başka kimsenin ona dokunamayacağından emin olmak için çaresiz olmamalıydım ama öyleydim. Hissettiğim çılgınlık büyümenin içinde çalkalanıyordu ve her santimim ona ulaşmak için acıyordu.

"Adara," dedi Thalia daha kararlı bir şekilde adımı söyleyerek ve ben de sonunda gözümü prensten ayırıp ona baktım. "Evren'i sonra buluruz. Seni giydirmeliyiz."

Beni ondan uzaklaştırmasına izin verdim, her adım işkence gibi geliyordu ve Evren'in odasına geri dönerken nefes alamıyordum.

"Burada olmaz." Hızla başımı salladım. Burası Evren'in odasıydı, onun alanıydı ve ben onun izni olmadan bu alanı işgal ediyordum.

Tahlia anlamış gibi başını salladı ve kapıma doğru işaret etti. "Sen git. Ben daha önceki dağınıklığımızı toparlayayım."

Bunu düşünmemiştim bile. İçeri girdiğinde ve tüm eşyalarımı gördüğünde nasıl görüneceğini düşünmemiştim.

"Tamam." Başımı salladım ve titreyen parmaklarım kapıma dayanana kadar geriye doğru yürüdüm. İçeri ittim ve kapıyı arkamdan sıkıca kapattım ve ancak o zaman dizlerimin üzerine çöküp Evren geri döndüğü için tanrılara şükretmeme izin verdim.

BÖLÜM 13

Saray ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü ama endişem odamın duvarlarında kükrüyordu. Evren'den ayrılalı saatler olmuştu. Annesinden ayrılalı saatler olmuştu.

onu çağırmişti.

Ve o zamandan beri vücudum onun için yanıyordu. Yatağıma uzandım ve başımı öfkeyle yastığa çarptım. Battaniyelerin bana dokunduğu her yer çok fazlaydı, tenime değen her sıyrık beni yakmaya devam ediyordu ve patlayacakmış gibi hissediyordum.

Evren'in büyüğü hâlâ içimde dolaşıyordu. Damarlarımda dolaşarak, her santimetremi okşuyordu ve bu beni çıldırtıyordu. Ellerimi kaldırdım ve sihrimin bir kısmının parmak uçlarımdan sızmasına izin verdim. Karanlığın etrafında dönerek beni besledi ama beni sakinleştirmek için hiçbir şey yapmadı.

Ellerimi tekrar yatağına vurdum ve büyüm hemen kesildi. Uykunun beni ele geçirmesi için tanrılara dua ettim. Odama girdiğimden beri yalvarıyordum ama bana hiç yardımcı olmamışlardı.

Evlen benimle.

Battaniyeleri yatağın kenarına doğru fırlattım.

Evlen benimle.

Sözleri, durduramadığım bir fırtına gibi içimde yuvarlanıyordu ve başka pek az şey düşünüyordum. Sadece ona teslim olsaydım, istediğim ama almaktan korktuğum her şeye teslim olsaydım nasıl olurdu?

Parmaklarımı vücudumda gezdirdim ve Evren'in gömleğinin kenarını kavradım. Parmaklarımda uçları kalçalarımda üst kısımlarına baskı yaptı ve dudaklarımdan küçük bir inilti geçti.

Onun olmanın nasıl bir şey olacağını düşünürken gözlerimi kapattım... sadece teslim olsaydım ve ona sahip olmasına izin verseydim nasıl olurdu?

hangi parçamı istiyorsa.

Parmaklarımı kalçalarımı sıyrana kadar yukarı ittim. Onun olduğunu hayal ettim. Benim ellerim yerine onun elleri olsaydı tam olarak ne yapacağını düşünmeye çalıştım.

İç çamaşırlarımın içine doğru kaymalarına izin verdim ve başımı yastığıma yaslariken gözlerimi kapattım. Zaten çok ıslaktım, Evren'in saatler önce beni beslemesinden dolayı çok tahrik olmuştum ve parmağımı hassas yumruğumun üzerinde gezdirirken bacaklarım birbirine kenetlendi.

"Aç şunları." Evren'in sesiyle şok içinde sıçradım ve bakışlarım şöminemin yanına yaslanmış olan Evren'e çarptı. İçeri girdiğini duymamıştım ve açgözlülüğüm yüzünden onu fark edemeyecek kadar dikkatim dağıldığı için utandım.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Seni bulmaya geldim." Bakışları bacaklarıma kaydı ve bakışlarında kendi açlığını görebiliyordum.

"İyi misin?"

"Şu anda benim hakkımda konuşmuyoruz." Elini çenesinin üzerinde gezdirdi, onu son gördüğümünden çok daha uzundu. "Aç şu lanet bacaklarını prenses."

Bana sormuyordu. Bu bir emirdi ve sesini duyunca dudaklarımdan bir inilti döküldü.

Dizlerimin yavaşça açılmasına izin verdim ve o da beni görünce inledi. "Aferin kızıma. Bir bakayım."

Omurgamdan aşağı bir ürperti aktı ve ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama beni içine almasını izlerken bacaklarımın tamamen açılmasına izin verdim.

"Elini hareket ettir. Tıpkı benim yapacağımı hayal ettiğin gibi kendine dokun."

Parmaklarımı yavaşça hareket ettirdim ve utanç ve zevk içimde dolaşırken gözlerimi kapattım. Daha önce her yerimi görmüş olması önemli değildi. Bu farklıydı.

"Çıkar şunları." Evren'in sesi daha yakından geliyordu ve ona bakmak için gözlerimi açtım. Yatağımın ucunda durmuş, bir elini çerçeveye dayamıştı. "Seni görmek istiyorum."

Tereddüt ettim ve eğer Evren gözlerimdeki korkuyu görebildiyse, sözleriyle onu yok etti. "Senin için ölüyordum prenses. Benim olanı görmeme izin ver."

Parmaklarımı çektim ve başparmaklarımı iç çamaşırlarımın bel bandına soktum. O izlerken yavaşça kalçalarımdan aşağı kaydardım.

Parmaklarım titreyerek gömleğimi ayaklarımdan çıkardım ve yanımdaki yatağa düşmesine izin verdim. Vücudumu gizlemeye pek de yaramayan gömleğinden başka bir şey giymemiştim ve o beni izlerken nefesimi zor tutuyordum.

"Uyluklarını yatağa bastır," diye talimat verdi ve ben de yavaşça dediğini yaptım

dedi, gücünün ürpertisi odanın içinde dolaşırken. Kendime dokunmadan bile, içimden bir zevk fırtınası geçti.

"Bana neyi sevdiğini göster." Elini pantolonunun önünde gezdirdi ve ben içimde yükselen duygulara karşı yutkunmaya çalıştım. "Eşine tam olarak nasıl dokunulmaktan hoşlandığını göster."

Parmaklarımı seksime doğru bastırdım ve parmaklarımı yavaşça mememi kaplayan neme doğru hareket ettirirken her bir hareketi dikkatle takip etti.

"Tadına bak."

Bakışlarım tekrar ona döndü.

"Parmaklarını ağzına sok ve ne kadar mükemmel olduğunun tadına bak."

Sözlerinden bu kadar tahrik olmamalıydım ama bakışlarını üzerimde tutup emirlerini yerine getirirken kendimi durduramadım. Parmaklarımı ağzıma soktum ve dilimle tadına bakmadan önce dudaklarımı parmaklarımın etrafına kapattım.

"Ayrıldığımdan beri başka bir şey düşünmedim." Ellerini karyolanın direğine dayadı ve tahta tutuşunun altında gıcırdadı. "Seni dilimle tatmin ettiğimde tadının ne kadar tatlı olduğunu hatırlamaktan başka hiçbir şeye konsantre olamadım."

Parmaklarımın ağzımdan kaymasına izin verdim. "Oh tanrılar." Onları tekrar seksime doğru ittim ve yumruğumla bir kez daha karşılaştığımda vücudum sarsıldı.

"İşte bu prenses. Beni ne kadar özlediğini göster. Vücudunun eşin için ne kadar çaresiz olduğunu göster bana."

Sözlerinin beni cesaretlendirmesine izin verdim. Sadece elimi kullandım ve parçalanmamı izlerken ona odaklandım.

Elimi aşağı kaydırıp bir parmağımı içime soktum ve Evren bir küfür savurdu. "Kimin bu prenses? Vücudun kime ait? Başka hiçbir erkeğin seni benim arzuladığım gibi tadamayacağını göster bana."

Avuç içim yumruma bastırırken sırtım yataktan kalktı. Parmaklarımı içime sokup çıkarıyordum ve o olduğunu hayal ediyordum. Kendim yerine onun beni doldurduğunu hayal ettim ve diğer elim gömleğinin içinden göğsümü sıktı.

"Söyle prenses."

"Sen." Kelime, kesik kesik bir nefesle ağzımdan döküldü. "Ben sana aidim."

"Çok haklısın." Nefes alış veriş benimkiyle eşleşti ve pantolonundan sikini çıkarıp eliyle kendini okşamaya başladığında onu izlemek için aşağıya baktım. "Sen bana aitsin, Adara. Sen sadece ve sadece benimsin. Tıpkı benim senin olduğum gibi."

Onun sözlerine kızamadım çünkü haklıydı.
Ne kadar inkar etmeye çalışsam da, ben onundum.

"Benim yatağında mı uyudun prenses?" Sorusu beni hazırlıksız yakaladı ve ona bakarken elim durakladı. "Sakın durayım deme," diye homurdandı ve tekrar hareket etmeye başladığımda inledim.

Kalçalarımı elime doğru yuvarladım ve sikinin ucunu avucunun içinde sıkmasını izledim. "Çarşafarımdan kokunu alabiliyordum. Bu gece uzanmaya çalıştım, sana yalnız bir an vermek için, ama oraya girer girmez bana sarıldın ve başka hiçbir şey düşünemedim. Elini kalçalarının arasına gömüp yatağında uzanırken beni düşündün mü prenses?"

"Hep seni düşünüyorum." İtiraf dudaklarımdan döküldü.

"Ve ben de senden." Eli sikine doğru daha hızlı hareket ederken inledi. "Adımı söyleme şekline ve benim olduğun gerçeğini nasıl inkâr etmeye çalıştığına takılıyorum. Vücudunun beni nasıl sarmaladığına dair anılar peşimi bırakmıyor."

Parmaklarım daha sert ve daha hızlı hareket ediyordu ve peşinde olduğum his için çaresizdim. Benim sihrim onunkiyle birlikte içimde fırtınalar estirdi ve onlar da benimle birlikte sihrin peşine düştüler.

"Sana ihtiyacım var." Onu ne kadar umutsuzca istediğimi görebilmesi için kalçalarımı araladım. "Lütfen Evren."

Beni avını takip eden bir avcı gibi izledi ve ben de gözlerini daha da açtım. "Evlen benimle."

"Ne?" Şu anda neden bundan bahsettiğini bilmiyordum. İçimde akıp giden ve her an çökmenin eşiğinde sallanan bu duygudan başka bir şey düşünemiyordum. Sadece bana dokunmasına ihtiyacım vardı.

"Benimle evlenirsen zevkten başka bir şey bilmezsin Adara. Benimle evlen ve söz veriyorum hiçbir şey istemeyeceksin."

Parmaklarım daha sert hareket etti ve ben harekete karşı inledim. "Kocam olmana ihtiyacım yok Evren." Büyüm alevlendi ve kelimeler dilimde acı bir tat bıraktı. "Beni becermene ihtiyacım var."

Hafifçe kıkırdadı, ama içinde zerre kadar mizah yoktu. "Ve yapacağım. Elime geçen her fırsatta seni becereceğim. Kendini bana teslim ettiğinde vücudunun keşfedilmemiş tek bir santimini bile bırakmayacağım."

Hayal kırıklığı içinde inledim ve parmaklarımı boynumda gezdirdim. Sadece biraz daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Daha sıkı bastır prenses. Parmaklarının benim parmaklarım olduğunu hayal et ve bana istediğimi verene kadar kendi nefesini kes. O mükemmel parmaklarınızla serbest kalana kadar nefesinizi kesin."

Sözlerini anladığımda cinsel organım parmaklarımın etrafında kenetlendi ama tereddüt ettim.

"Sana söyleneni yap prenses."

Parmaklarımın tenime girmesine izin vermeden önce nefes nefese kaldım. Boynuma çok az baskı uyguladım ama şimdiden düştüğümü hissedebiliyordum.

"İşte bu kadar." Sesi beni rahatlattı ve büyüünün yavaşça elimin üzerinde dolaştığını hissettiğimde nefesim kesildi.

Beni cesaretlendirerek aşağı doğru itti ve elim altında titredi.

"Al onu." Sesi kendi zevki ve acısının karışımıyla hırçınlaşmıştı. "Al sana zevk, prenses."

Elim daha sert hareket ederken nefesim kesildi ve içime girdiğini hissetmem sadece bir an sürdü. Zevk, sert ve amansız bir şekilde içime çarptı ve bunun herhangi bir parçasını geri tutma şansım yoktu. Evren'in büyüü elimden çıkıp vücudumda gezinirken, onun adını haykırdım.

Her santimimde geziniyor, okşuyor, hissediyor ve ardında ürpertiler bırakıyordu.

"Sen benimsin, Adara."

Eli kabaca kendine doğru hareket ederken bakışlarım onunkilere çarptı.

"Sana bir daha benden başka kimse sahip olamayacak. Seni burada hissedebiliyordum. Beni arzuladığın aşıkârdı, belirsizliğin de öyle. Ama her parçası bana ait."

Gücü bana karşı sıkılaştı ve bedenime karşı titredi. O kadar sert boşalmasını izlerken içimden bir zevk dalgası daha geçti.

kendini tutmak için benim yatak direğimi kullanmak zorunda kaldı.

İkimiz de nefes almaya çalışırken uzun bir süre birbirimize baktık ve az önce yaptığımız şeyin gerçekliği içimize işledi. Sözlerinin gerçekliği.

Kendini temizledikten sonra pantolonunun içine geri soktu ve gözlerimi bacaklarımı birbirine kenetlediği yere dikti.

"İyi geceler prenses." Yumuşak bir sesle konuştu ve bakışları bana karşı sabit kaldı. Dudakları ayrılırken elleri yatağıma dolandı ama ondan kalmasını isteyecek kelimeleri bulamadım. Beni bir daha asla terk etmemesi için yalvardım.

Az önce ona kendimden çok şey göstermiştim, isteklerimde çok fazla zayıflık vardı ve ona her şeyimi vermeyi bu kadar çaresizce istememden nefret ediyordum.

Bana sırtını döndü ve kapıya doğru yürüdü ama eli kapı kolundayken duraksadı.

Daha iyi düşünemeden, ona vermek istediğim tek gerçeği söyledim. "Ben de seni hissedebiliyordum, biliyor musun? Gittiğin gece. İçimde bir şeylerin doğru olmadığını biliyordum."

"Çünkü sen benim eşimsin, Adara. Her parçan benim için yaratılmış ve bu beni deli ediyor."

"Ama yine de gittin."

Bakışları benimkilerle buluşana kadar döndü ve büyüünün içinde kıvrıldığını hissedebiliyordum.

"Seninle krallığım arasında seçim yapmak zorunda bırakma beni prenses. Çünkü seni seçeceğim. Sonuçlar ne olursa olsun, seni seçeceğim."

Sihrim canlanınca nefes nefese kaldım ve Evren kapıyı açıp koridorda kaybolmadan önce bir kez daha bana baktı.

BÖLÜM 14

"Her ne sebeple olursa olsun üzgün olduğumu anlıyorum ama bir nefes al." Ben ellerimi sıkarken Thalia alnındaki teri sildi. "Senin duygular sizi engelliyor."

Üzgün değildim. Kafam karışıktı ve belki de kızgındım. Ne hissedeceğimi bilmiyordum.

Evren'in geri dönmesinin işleri düzeltmesi, kafamı daha fazla karıştırmaması gerekiyordu ama tek düşünebildiğim odamdan çıkmadan önce söylediği sözlerdi. Beni her şeyden daha çok şaşırtan sözler.

Bir şekilde farklı hissettirmişti, sözlerindeki inanç yanlış anlaşılmaya yer bırakmıyordu ama seçimlerinin ağır sonuçlarına hazır olup olmadığımı bilmiyordum. Beni seçeceğini söylemişti ama bu seçimi krallığını güvende tutmak için mi yoksa bana olan hisleri yüzünden mi yapacaktı?

"Antrenman yapmamız gerek." Terleyen ellerimi pantolonuma sildim ve tekrar sıraya girdim.

Thalia bana sadece büyümü kullanırken değil, göğüs göğüse çarpışırken de kendimi nasıl kontrol edeceğimi öğretmeye çalışıyordu ve bu düşündüğümünden çok daha zordu.

"Tamam ama onu düşünmemek için kendini yerin dibine sokmana gerek yok." Kapı aralığına doğru baktı ve ağzı sert bir çizgi halinde gerildi.

Ellerimi yumruk yapıp salladım ve sözlerinin üzerimden yuvarlanıp gitmesine izin vermeye çalıştım.

"Bu sefer kendini tutma," dedim ona, tam bana doğru hamle yapıp sihrinden bir parıltının göğsüme doğru gelmesine izin vermeden önce.

Sol elimi kaldırıp kendi elimle onun büyüsunü engelledim ama ben engelleyemeden yumruğu omzuma geldi.

"Kahretsin," diye küfrettim neredeyse dengemi kaybederken. Omzum aldığım darbeden dolayı zaten ağrıyordu ama önemli değildi. Durmaya hazır değildim. "Yine."

Thalia tekrar sıraya girmeden önce bir kez başını salladı ve ben de düşüncelerinin hangi yöne gittiğini görmek için gözlerini izlemeye çalıştım. Ama yanılmışım. Sola doğru hamle yaptı, bacağını bana doğru savurdu, ben de ağırlığımı değiştirerek saldırısına hazırlandım ve büyüsunün sağ tarafıma çarpış şeklini tamamen kaçırdım. Gürültülü bir homurtuyla yere düştüm ve kalçamdaki acının ısırmasıyla dişlerimi sıktım.

"Fazla düşünmeyi bırak." Thalia saçlarını yüzünden uzaklaştırdı.

"Kendine güvenmiyorsun Adara. Biraz durup soluklanman gerek."

Duruşuma geri dönmekten önce dizlerimin üzerine çöktüm ve içimden akan öfkeyi kontrol etmeye çalıştım. "Molaya ihtiyacım yok."

"Öyleyse varım."

Thalia'ya baktım çünkü bana ilk kez bir molaya ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Gözleri yalvarıyordu ve elini alnına götürdü.

"Ben devralıyorum." Başımı Evren'in sesine doğru çevirdim ve onun avluya girişini izledim. Her zamanki siyah kıyafetlerini giymişti ve saldırıya uğrayan adamdan hiçbir iz yoktu. Her zamanki gibi görünüyordu.

"Gerçekten herhangi bir eğitim yapman gerektiğini düşünmüyorum." Nefesimi yutmaya çalışırken ellerimi kalçalarımın bastırdım. "Dün gece yere yığılan sen değil miydin?"

Evren etrafımda dönüp Thalia'nın önüne geçerken sırtıttı. "Dün gece çok şey yaptım ama mucizevi bir şekilde enerjimi geri kazandım."

Sözlerine tepki vermemeye çalıştım ama tek düşünebildiğim yatağımın ucunda nasıl görüldüğüydü. Tek hatırlayabildiğim büyüsunün tenimde bıraktığı histi.

"Seninle antrenman yapmak istemiyorum."

Evren daha sert sırtıttı ve bana bakarken başını eğdi. "Thalia'yı yıpratığınızı düşünürsek, başka seçeneğiniz kalmamış gibi görünüyor."

"Sorin nerede?" Avluya baktım ama orada sadece üçümüz vardı. "Eğitimimi onunla bitirmeyi tercih ederim."

Evren dişlerini gösterdi ve tekrar konuşmadan önce bir süre bekledi.

"Dün gece benim olduğunu açıkça belirttiğimizi sanıyordum. Benimle antrenman yapacaksın."

Thalia'nın nefesinin altından bir kıs kıs güldüğünü duydum ama sanki bizi yalnız bırakıyormuş gibi sırtını bize döndü.

"Burada kalmayacağım." Öyle demek istememiştim ama onu da kendim gibi çıldırtmak için çırıpınıyordum.

Evren etrafımda yavaşça hareket etti ve ben de vücudumu onunkine uydurmak için kaydırdım.

Thalia'nın bana öğrettiği bir şey.

"Peki sen nereye gideceksin, Adara?" Gücü dışarı fırladı ve sol elime çarptı. Tısladım ve yan tarafıma doğru kaldırdım. Elimi acıtacak kadar güç kullandı.

Elimi uzattım ve onu izledim. "Bilmiyorum."

"Çünkü gidebileceğin hiçbir yer yok." Evren bir güç atışı daha gönderdi ve bu sefer diğer elime isabet etti.

"Kes şunu," dedim ama beni dinlemedi.

"Yap beni prenses." Başını eğdi ve beni inceledi. "Thalia'nın seni ne yapman için eğittiğini göster bana."

Başımı usulca salladım ama kabul etmedi.

"Beni durdur." Sözleri kontrollüydü ve öfkemi körüklemekten başka bir işe yaramadı.

Yükseldiğini hissedebiliyordum. Yaptığı şeye karşı kızgınlık, bize sunulan hayata karşı öfke.

Kızgındım ve o sadece durumu daha da kötüleştiriyordu. Bana başka seçenek bırakmayana kadar itti, itti ve itti.

Büyümün içimde yükseldiğini hissedebiliyordum, sanki öfkem yaşayan, elle tutulur bir şeymiş gibi. Onu bastırmaya, Thalia'nın bana öğrettiği gibi kontrol etmeye çalıştım ama o bunu imkânsız hale getiriyordu.

Bir başka güç akımı daha fırladı ve o bana vuramadan ben kendi büyümü ona çarptım. Evren sırtıttı.

"Dur."

Ama beni dinlemiyordu. Kara dumanı parmaklarını bir kez daha terk etti ve büyü o kadar hızlı üzerime geldi ki hazırlıklı değildim. Ama yine de son saniyede kendi büyümle onu engellemeyi başardım.

"Güzel," diye beni cesaretlendirdi ve sırtımdan aşağı terler süzülürken dişlerimi sıktım. "Gücümün nereden geldiğini gözlerinle görmeye çalışmayı bırak. İçgüdülerinde hisset. Güven ona."

İçimde öfke yükseldi ve o anda bunu hissedebildim, gücü sola doğru yükseldi ve daha iyi düşünemedim, kendi gücümün onun sol tarafına çarpmasına izin verdim. Neredeyse hiç etki etmedi, vücudu neredeyse hiç kıpırdamadı ama gözlerindeki şaşkınlık beni gülümsetti.

"Bunu içinde hisset, Evren. Bunun olacağını görmeliydin."

Sonra gülümsedi, yırtıcı bir bakıştı ve bir yanım içeri kaçıp saklanmak istedi. Kendimi odaya kilitlemek ve bununla uğraşmak zorunda kalmamak istedim, ama başka bir parçam, çok daha büyük bir parçam savaşmak istedi. Ona neler yapabileceğimi göstermek istedim.

Hepsine beni hafife aldıklarını kanıtlamak istiyordum.

"Haklısın." Daha sert sıırttı. "Yapmalıydım."

Gücünün bir başka akışı bana doğru fırladı ama yakışıklı yüzüne bakmakla o kadar meşguldüm ki fark edemedim. Sağ kalçama çarptı, bana zar zor çarptı ve benimle oynadığını hissettim.

"Elindekinin hepsi bu mu?"

"Senin gibi biri için, değil mi?"

"Bu da ne demek oluyor şimdi?" Ona bakarken ellerimi yumruk haline getirdim ve Thalia'nın bizi tamamen yalnız bıraktığını fark ettim. Hain.

"Sen zayıfsın." Bana doğru başını salladı ve ben de dişlerimi gösterdim. "İstedliğini söylediğin gibi gidersen, bir gün bile hayatta kalamazsın."

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun," diye homurdandım ve bu sadece onun daha fazla gülümsemesine neden oldu.

"Evet, biliyorum." Başını salladı ve soluna doğru ilerledi.

Onun hareketlerine adım adım karşılık verdim ve onu tam önümde tuttum.

"Kabul etmek istemesen de beni istediğini biliyorum." Alay ettim ama o devam etti.

"Kendine izin verdiğinden çok daha fazlasını yapabileceğini biliyorum." Büyümün hâlâ parmak uçlarımda döndüğü ellerime doğru başını salladı. "Ve kendi parmaklarına karşı boşaldığında çıkardığın sesin, benimkilere karşı boşaldığında çıkardığından çok daha sessiz olduğunu biliyorum."

Kendimi kontrol edemedim büyüm içimden fırladı ve doğrudan Evren'in karnına çarptı. Kıcı yere çarpmadan hemen önce nefesi dudaklarından aceleyle döküldü.

Yüzünün buruşmasını izlerken vicdan azabı duymam gerekirdi ama bunu yapamadım.

Arkamdan kapının açıldığını duydum ama Evren gelen her kimse elini sallayarak uzaklaştırdı.

"Prese küçük zayıf eşinden yardım etmeye gelen biri var mı?"

Evren öne doğru eğildi ve kollarını dizlerine bastırdı. "Zayıf olduğunu düşünmüyorum prenses. Bence korkuyorsunuz."

O haklıydı. Korkuyordum. Kendimi tamamen ona kaptırmaktan korkuyordum. Bu korkuya ve içimde kalan öfkenin her zerresine tutunmak kendimi koruyabilmemin tek yoluydu.

"Senin bile inanmak istediğinden çok daha fazlasını yapabileceğini düşünüyorum."

Onu dinlemek istemedim. Tek bir kelime bile. Ondan uzaklaşmak için topuklarımın üzerinde döndüm ama sesi beni durdurdu.

"Bana tekrar vur."

Omzumun üzerinden ona deliymiş gibi baktım. "Hayır."

"Yap, prenses." Elini ağzının üzerinde gezdirdi. "Bana tekrar vur ve bu sefer toplayabildiğin tüm gücü kullan."

"Bunu yapmayacağım." Ellerim iki yanımda titrerken başımı salladım.

"Bana gücünle vur," diye hırladı ve büyüm eğildi ve komutunun sesiyle kıvrandı. "Sana cevap vermiyorum Evren."

Alçak sesle ve sertçe güldü. "Gücünü kullanmayı öğrenmezsen birine hesap vereceksin prenses. Bu ben ya da kardeşim olabilir. İstedğin bu mu? Başkasına hesap veren Yıldız Kutsanmış kız olmak mı?"

Sihrim tam olarak istediği şeyi yapmama izin vermem için yalvarırken elimi yumruk haline getirdim. "Peki ya sen?" Başımla ona doğru işaret ettim. "Kimseye hesap vermiyor musun yoksa vezirlerin oyununda bir piyon musun?"

Çenesi sıkıştı. "Benim hakkımda gerçekten böyle mi düşünüyorsun prenses?" "Seni neredeyse hiç düşünmüyorum."

Bana bakarken ağzı hınzır bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Tanrım, çok güzelsin ama iyi bir yalancı olmadığını sana daha önce de söylemiştim sanırım. Eğer beni düşünmüyor olsaydın, ben yokken yatağında uyumazdın." Yerden kalktı ve tekrar ayağa kalktı. Gözlerini bana dikmesini izledim. "Eğer beni düşünmeseydin

Ben seni izlerken parmaklarını kalçalarının arasına gömersin, değil mi?"

Cevap vermeyince devam etti.

"Beni düşünmekten çok daha kötü şeyler yapabilirsin prenses."

Ellerim iki yanımda titredi.

"Yine de aklıma hiçbir şey gelmiyor." Beni içine almasını izlerken ellerimi kalçalarıma bastırdım. "Bir kızın kendisine ihanet eden adamı düşünmesinden daha kötü ne olabilir?"

Saklamaya çalışsa da gözleri kısıldı. "Pek çok şey var."

Bana yaklaştı ve ben kendimi tuttum. Beni ne kadar etkilediğini görmesini istemedim.

"Sana bir daha asla dokunamayacağım." Bir adım daha yaklaştım ve izim tenimde parladı. "Dudaklarımda asla kanının tadını alamadım ya da eşimin gücünün bir uyuşturucu gibi içimde dolaştığını hissedemedim."

Nefesim kesildi ama o durmadı. Bir adım daha yaklaştı. Sonra birkaç adım kalana kadar bir adım daha. "Tam olarak istediğin şey olmasına rağmen elimi reddedebilir ve kardeşimin seni benden almasına izin verebilirsin."

Botlarının burnu benimkine değene kadar bir adım daha yaklaştı. "Eşimin beni düşünmesinden daha kötü olabilecek milyonlarca şey düşünebilirim."

Onun kafasını da benimki kadar karıştıracak bir şeyle karşılık vermek istedim ama bana bakıp elini boynumun dibindeki saçlarımdan arasından geçirdiğinde nefes almayı zar zor hatırlayabildim. Beni orada kavradı, başımı ona bakmak için eğmeye zorladı ve göğsüm onu neden istemediğimi hatırlama mücadelesiyle kabardı.

"Ama sana yapabileceğim milyonlarca şeyi düşünmeyi tercih ederim." Bakışları üzerimde gezindi. "Uzakta olduğum her an, vücuduna yapacağım şeylerin hayalini kurdum. Sana öğretebileceğim şeyleri." Ağzıma bakarken başparmağı yavaşça çenemde gezindi. "Düğün gecemizi hayal ettim. Tamamen benim ve sadece benim olduğun zaman içinde olmanın nasıl bir his olacağını."

Sözleri karşısında nefesim kesildi ve hain bedenim söylediği her şeye tepki verirken kalçalarımdan arasında bir sızı başladı. Tanrım, bunu ben de hayal edebiliyordum.

Başparmağını boynumdaki atardamarın üzerinde gezdirdi, alt dudağını yalarken hızla atan nabzımın izini sürdü. "Bana istediğinin bu olmadığını söylemeye devam edebilirsin."

ama vücudunuz farklı söylüyor."

Boynumun kıvrımını daha da genişletti ve burnunu az önce dokunduğu noktaya bastırdı. Dudaklarından yumuşak bir inilti geçmeden önce derin bir nefes aldı. Tekrar konuşmadan önce ağzını tenime bastırdı, yumuşak, ince, bana yapmasını istediğim şeyin bir hayaleti. "Evlendiğimizde, benden saklayabileceğin tek bir parçan bile olmayacak. Sahip olduğun her şey bana ait olacak. Tıpkı senin benim olduğum her şeye sahip olduğun gibi."

Sözleri o kadar kesindi ki, olacakların bir vaadiydi ve ben bu sözlerin doğruluğunu hissederken bile başımı salladım. "Bu asla olmayacak."

"Bu yalanın tadı nasıl?" Dişlerini hafifçe tenime sürtmeyen önce boynuma gülümsediğini hissettim. "Hoşuma gitmeyen tek bir parçanı bile tatmadım." Dili dişlerini takip etti ve ben onun altında ürperdim. "Olanları kabullenmek için kendine yalan söylemen gerekiyorsa, söyle." Elini yavaşça tenimden çekti ve bir adım geri çekildi. "Senin alabildiğim her lanet parçanı alacağım."

Sonra bana döndü ve ben tek bir kelime bile mırıldanmadan uzaklaştı.

BÖLÜM 15

"Neden gelmem konusunda ısrar ettiğini bana hatırlat." Aynada Thalia'ya baktım, hâlâ saçıyla uğraşıyordu.

"Çünkü." Bir tutam saç parmağına dolayarak sırttı. "Bu gece İkiz Kanlı Ay Festivali var. İkiz ayların dolunay halinde olduğu yılın tek gecesi. Şans ve onur günüdür ve gelecek yılın refahını simgeler." Masamın üzerinde duran çantasından küçük bir allık kabı aldı ve yüzüme doğru tuttu. "Evren her yıl krallıkla birlikte kutlar."

"Peki bunun benimle ne ilgisi var? Bırakın Evren dışarı çıkıp eğlensin, ne yapması gerekiyorsa yapsın ama ben burada kalıp okumak istiyorum." Parmağımı bana verdiği kitaba, Yıldız Kutsanmış tarihimizle ilgili olana vurdum. Şimdiye kadar okuduklarımın çoğu zaten bildiğim şeylerden başka bir şey değildi, ama daha yolun dörtte birini bile bitirmemiştim. Yıldız Kutsanmışların sihirlerini doğayla güçlendirdiklerinden bahseden bölüme yeni başlamıştım.

Evren'in karşısında durup her sözüne kanmaktan çok daha fazla ilgimi çekiyordu.

Çünkü yaptığım şey buydu. Dünden beri onu avluda görmemiştim ve lanet olası sözleri kafamda tekrar tekrar oynuyordu.

"Daha sonra okumak için bolca vaktiniz olacak. Sanırım evde kalıp kraliçenin yıllık yemeğine katılabilirsin." Burnumu buruşturdum, o da güldü ve yanaklarıma biraz ruj sürdü, sonra da bir kap kırmızı krem alıp parmağını içine daldırdı. Dudaklarımın üzerinde gezdirdi ve o bunu yaparken ben kıpırdamadan durdum. "Bu geceki şenliklerden keyif alacağından eminim."

Yoldan çekildi ve ben aynada kendime baktım. Gözlerimi kömürle kaplamıştı ve dudaklarım kan rengiyle keskin bir kontrast oluşturunuyordu. Getirdiği ve yatağımın yanında asılı duran elbiseyle aynı renkteydi.

"Hep benimle mi kalacaksın?" Ayağa kalktım ve elbiseye doğru ilerledim. Hafif eteği ellerimin arasına aldım ve ona baktım. Evde giydiğim her şeyden çok daha güzeldi, Gavril'in yanına gelene kadar giydiğim her şeyden daha güzeldi.

Tenimi bir ürperti kapladı ve onu düşünmemek için kendimi zor tuttum. Bakışlarım bileğime kaydı ama hemen çekip arkadaşşıma baktım.

Benzer şekilde giyinmişti, koyu renk kıvrıcık saçları yüzünü güzelce çerçevesliyordu ve elbisesi mavinin en açık tonunda arkasına düşüyordu.

Elbisenin içinde ne kadar zarif görüldüğünü izlemek tuhaftı çünkü onu pantolon ve gömlek dışında bir şey giyerken hiç görmemiştim.

"Evet." Sorum üzerine kıkırdadı. "Seni yalnız bırakmayacağıma söz veriyorum, böylece eşinle karanlıkta gizlice kaçmaya kalkışmazsın."

Koluna vurdum ama o daha sert kıkırdadı.

"Böyle bir şey olmayacak." Elbisemi asılı olduğu yerden çekip bana uzatırken gömleğimi başımın üzerinden geçirdim. İçine girdim, ipeksi kumaş tenimde kayıyordu ve o korsajı bağlamaya başladığında ondan uzaklaştım.

"Haklısın. Muhtemelen tam tersi olacak. Evren seni görür görmez üzerindeki bu elbiseyi yırtmak isteyecek."

Aynanın karşısına geçip bana verdiği küçük küpelerle oynamadan önce onunla alay ettim. Yansımama baktım ve bana bakan kızı tanımakta güçlük çektim.

Kırmızı elbise göğüslerimin arasına kadar iniyor ve şeffaf kolları kollarımı bileklerime kadar örtüyordu. Elbisenin yırtmacı kalçama kadar geliyor ve sol bacağımı tamamen açıkta bırakıyordu.

Ama beni iki kere düşündüren şey sırt kısmıydı. Fae krallığında giydiğim hiçbir şeye benzemiyordu çünkü sırtımdaki yıldız izleri kumaş tarafından tamamen kapatılmıştı.

Bu beni bir Yıldız Kutsanmış olarak gösterecek bir elbise değildi. Olsa olsa beni Evren'in eşi olarak gösterirdi.

Garipti. Kendime hiç benzemiyordum ama aynı zamanda kendimi daha önce hiç olmadığım kadar kendim gibi hissediyordum. Daha güçlü. Daha emin. Nasıl yapabileceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Aynı zamanda kafam çok karışıkken böyle hissediyordum. Sanki kim olduğumu keşfediyordum ama kim olmak istediğim konusunda hala çok emin değildim.

Ama bu bile bir yalandı.

Evren'in eşi olmak istiyordum. Elini tutmakla ilgili şaka yaptığında ona evet demek istiyordum ama bir yanımda hâlâ çok korkuyordu. Kan Krallığı'nda kendimi başka hiçbir yerde hissetmediğim kadar evimde hissetmiş olsam da, bu hissin gerçek olmasına izin vermekten korkuyordum.

Aynaya baktım ve Thalia'yı bileğindeki ayakkabısının kayışıyla uğraşırken izledim. Hayatımda ilk kez bir arkadaşta yuva bulduğumu hissediyordum ve bu beni neredeyse Evren'den daha fazla korkutuyordu.

Thalia benim en iyi arkadaşım olmuştu ve onu kaybetmenin kalp kırıklığından korkuyordum.

Onu.

"Tamam. Hadi gel." Thalia bana doğru yöneldi ve elimi tuttu. onunkinde. Yüzünde bir gülümseme belirirken beni kapıya doğru çekti. "Tüm eğlenceyi kaçıracağız."

Gülümsedim ve rahatsız edici düşüncelerimi bastırmaya çalıştım çünkü onun neşesi bulaşıcıydı.

Beni de kendisiyle birlikte çekti, kale kapılarının dışına çıkana kadar durmadı. Gökyüzüne bakarken derin bir nefes aldım ve ikiz ayların en parlak hallerini gördüm. Eve döndüğümde bu gün uğursuz bir alametti. Vampirlerle ve neler yapabilecekleriyle ilgili hikâyelerin anlatıldığı bir gündü. Kasabamızın hemen dışında gizlenen tehlikelere karşı uyarıldığımız bir gündü.

Ama burada o korkunun hiçbirini hissetmedim.

Bunun yerine insanlar sarayın etrafında ve sokaklarda koşuşturuyordu. Çiçekler birbirine bağlanmış, direklere ve ağaçlara asılmıştı. Küçük bir çocuk yanımdan koşarak geçti, kahkahaları havayı dolduruyordu.

"Bu taraftan." Thalia başını öne doğru salladı ve ben de onu kalenin önündeki küçük avludan geçip sokaklara doğru takip ettim.

Ayaklarım kaldırım taşına çarptığında daha fazla kahkaha yükseldi ve Thalia en yakın satıcıda durup ona bir bozuk para uzattı. Adam ona iki küçük demet kır çiçeği uzattı, o da teşekkür etmeden önce birini bana verdi.

"Adettendir." Biz yürürken çiçekleri kaldırdı. "Yıl boyunca refah dilediğin herkesin kapısının önüne bir çiçek bırakmak." O

geçtiğimiz ilk dükkâna bir çiçek bıraktı. "Evren krallıktaki her kapının önüne bir çiçek bırakır."

Göğsüm ağrıyordu ve onu bu kadar sevimli göstermesine gözlerimi devirmek istiyordum. "Bana onu sevdirmeye mi çalışıyorsun?" Başka bir kapının önünden geçtik ve bu sefer durup çiçeklerimden birini verandaya bıraktım.

"Ondan zaten hoşlanıyorsun." Gözlerini devirirken başını salladı. "Ben sadece sana bunda yanlış bir şey olmadığını kanıtlamaya çalışıyorum."

"Belki de ondan hiç hoşlanmıyorum. Belki de onu delicesine çekici buluyorumdur."

"Kim delicesine çekici?" Evren sordu ve onunla yüzleşmek için döndüğümde neredeyse tüm çiçeklerimi düşürüyordum.

"Sorin." İsim dudaklarımdan döküldü ve Sorin onun yanında sırttı.

"Hislerimiz karşılıklı, Adara. Evren'in eşi olmasaydın neler olacağını sana zaten söylemiştim." Evren'in eli göğsüne çarpınca gülümsemesi dudaklarından düştü. "Kahretsin. Sadece şaka yapıyordum."

Ama Evren artık ona bakmıyordu. Ona bakmakla çok meşguldü. Ben.

"Prenses, sen..." Sanki yapamıyormuş gibi başını usulca salladı. Cümlesini tamamla.

"Ne?" diye sordum. Yumuşak bir sesle sordum ve bana bir adım daha yaklaşarak aramızdaki mesafeyi kapattı.

Her zamanki siyah giysilerini giyiyordu ama giysileri yeni ütülenmiş ve tenine yapışmıştı. Göğsüne küçük bir iğne takmıştı. Etrafında neredeyse koruyucu bir yılanın kıvrıldığı bir hançer.

Daha da yaklaştı ve ben de bakışlarımı iğneden ayırıp ona baktım.

"Kesinlikle büyüleyici görünüyorsun prenses." Elini kaldırdı ve parmağını omzuma düşen saçlarımdan üzerinde gezdirdi. "Rüya gibi."

Büyümle birlikte işaretlerim de kıpırdandı ve onun sözleriyle içime dolan duyguları bastırmaya çalıştım. "Bu nedir?" Parmağımı iğnesinin üzerinde gezdirdim ve büyümlerimle temasla birlikte titredi.

"Bu Kan Krallığı'nın arması. Annemin arması." Benimle konuşurken sesi yumuşaktı.

"Annene güvenmiyorum."

Kıkırdadı ve eli omzumda gezindi. "Bunu körü körüne yaparsan seni aptal bulurum."

"Yine de biliyor musun?"

"Anneme çok benziyorum." Biri adını seslendiğinde yan tarafa baktı ve onlara doğru başını salladı. "Verdiği her karar halkı içindir."

"Sana saldırımları için adamlarını gönderdi." Bunu söylerken kanım kaynadı ve neden böyle bir karar vermiş olursa olsun, onu bu yüzden asla affetmeyeceğimi biliyordum.

"Seni kurtarmak için adamlarını gönderdi."

Başımı salladım ve Evren elimi tuttu. Yanımdan geçen birkaç kişiye gülümsedim ve her biri prenslerine hayranlıkla bakıyordu.

"Hadi gel." Beni peşinden sürükledi ve elimi onunkinden çekmeye çalışsam da bırakmayı reddetti.

Sorin ve Thalia hemen önümüzdeydi ve Thalia hala geçtiği her kapı eşiğine çiçek bırakıyordu. Biz geçerken Evren'in krallığındaki insanları izledim. Her biri en iyi kıyafetlerini giymişti ve biz yanlarından geçerken Evren'e doğru başlarını eğip selam veriyorlardı.

"Halkın seni gerçekten seviyor."

Bana baktı ve yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Bundan çok emin değilim ama onlara her zaman saygı ve onurla davranmaya çalışıyorum."

Başımı eğdim ve onu inceledim. "Çok farklısın."

"Ne demek istiyorsun?" Kıkırdadı ve eli benimkine doğru sıkılaştı.

"Prens Evren." Tam yanımdan geçtiğimiz yaşlı bir kadına yumuşak bir selam verirken diğer elimi ona doğru salladım. "Ve benim tanıdığım Evren. İkisi tamamen farklı insanlar."

Evren durdu ve göğsüne çarpmaktan başka çarem kalmayana kadar elimi ileri doğru çekti.

"Sen ne..."

Diğer elini kaldırdı ve başparmağını alt dudağımın hemen altında gezdirdi. "Dudaklarındaki bu rengi görüp de sikimin etrafına sarıldığında nasıl görüneceklerini hayal edemiyorum."

"Evren!" Adını tısladım ve başka kimsenin onu duymadığından emin olmak için etrafıma bakındım.

"Krallığıyla birlikte gördüğün prens ile tanıdığın prens aynıdır." Başparmağı tenimde yumuşakça hareket etti ve onu izlerken ağzım açık kaldı. "Benim için gereken kontrol miktarını kavrayamazsın."

Burada durup insanlara Mutlu İkiz Kanlı Aylar dilerken tek yapmak istediğim bu lanet elbiseyi teninden söküp atmak ve her bir santimine tapmak."

Nefesim kesildi ve geri çekilmeye başladım ama yumruğu çenemin altına takıldı.

"Dostumu izlerken ve o güzel kafandan neler geçtiğine dair hiçbir fikrim yokken hissettiğim ıstırapı anlayamazsın."

"Sen." Sözcükler dudaklarımdan ben onları durduramadan geçti. Thalia ve Sorin bize katıldığında, "Prenses," diye homurdandı.

"The Olde Vine'da gümüş oyunu var. Hadi gelin. Adara ve ben ikinize karşı." Thalia ellerini birbirine sürttü ve ben de yüzümü Evren'in elinden çektim.

"Gümüşün ne olduğunu bilmiyorum."

"Daha da iyi." Sorin güldü. "Demek ki Evren ve ben kesinlikle kazanacağız."

Elbisemi elime aldım ve onları küçük bara doğru takip ettim. Evren beni öne doğru iterken gülümsedi ve ben karnımdaki çarpıntıyı güçlükle kontrol edebildim.

Olde Vine buraya son gelişimizden çok farklı görünüyordu. Mumlar barın üzerine ve masalara dağılmıştı. Küçük çiçekler tavandan sarkıyor ve yere saçılıyordu.

"Al bakalım." Evren cebinden gümüş bir para çıkardı ve bana uzattı.

"Bununla ne yapmam gerekiyor?" Parmaklarımla arasında ters çevirdim.

Evren etrafımda dolandı ve göğsünü sırtıma bastırdı. "Şuradaki bardak." Masanın ortasındaki kupayı işaret etti. "Gümüşünü bardağa vurmadan önce en az bir kez sektirmelisin."

"Kupanın içine koyarsam kazanır mıyım?"

"Eğer içeri sokarsan, bir puan alırsın." Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Peki ya ıskalarsam?"

"Eğer özlersen... bana bir öpücük borçlusun," diye fısıldadı omzuma doğru. "Bu doğru değil."

"Kuralları ben koymuyorum prenses." Etrafımda dolaştı ve yanımda durdu. "Ben sadece onlara uyuyorum."

"Sorin de senin takımında. Kaçırdığım her an için onu öpebilirim."

Evren'in gözlerinde bir parıltı oldu ve dişleri birbirine kenetlenirken alçak bir hırıltı çıktı. "Eğer en iyi arkadaşımı ve kaptanımı öldürdüğümü görmek istiyorsan,

Elbette." Eli benimkinin üzerinde gezindi, parmakları gelişigüzel bir şekilde benimkine dokundu. "Ama sanırım Sorin'in Thalia'yla işi başından aşkın."

Masanın diğer tarafına baktım ve haklıydı. İkisi bir şey hakkında tartışıyorlardı ve ben küçük kahkahalarım engel olamadım.

"Jorah nerede?"

"Benden başka öpecek birini mi arıyorsun?" Sırıttı ama gözleriyle tam olarak buluşmadı.

"Kastettiğim bu değildi." Evren evde olduğu için o kadar rahatlamıştım ki, kafam o kadar karışmıştı ki, başka bir şey düşünmemiştim bile. Başka birini.

Evren anlamış gibi bir kez başını salladı. "O ve birkaç adamım sınırı yakından izliyor. Birkaç gün içinde dönmüş olur."

"Peki bu arkadaşlık tam olarak nasıl işliyor?" Gümüş parçasını bir elimden diğerine kaydırırken elimi Sorin'e doğru salladım.

"Sorin çocukluğumuzdan beri benim en iyi arkadaşımdır." Evren ona doğru başını salladı. "O benim ordumun kaptanı ve en güvendiğim kişi. O benim için canını verirdi, ben de aynısını yapardım."

"Peki ya Jorah?"

"Jorah hayatıma Sorin'den çok daha sonra girdi ama onunla tanıştığımdan beri yanımda durdu. Üçümüz uzun yıllar boyunca birbirimizden ayrılmadık."

"Neden Sorin yerine Jorah'yı da yanında Fae Krallığı'na götürdün?"

"Çünkü ona burada ihtiyacım vardı." Bakışları Thalia'nın buklelerinden birini kulağının arkasına sıkıştırmakta olan Sorin'e kaydı. Thalia onun elini hızla itti. "Eğer bana bir şey olursa, eğer geri dönmezsem, bunun Krallığımın Sorin'in ellerine düşmesini isterdim." "Ama annen?"

"Annem hükmediyor çünkü bunu yapmak için doğmuş. İsteddiği için değil. Krallığımız onu seviyor ama o tepelerde küçük bir evde yaşamayı ve bir daha asla saraya gelmek zorunda kalmamayı tercih ederdi."

Bu sözleri duyunca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu çünkü beklediğim son şeydi. Kraliçe Veda'nın acımasız ve kurnaz olduğunu düşünmüştüm. Ama söyledikleri bunun tam tersiydi.

"Anlamıyorum." Başımı salladım.

Daha yakına eğildi ve ağzını kulağıma dayadı. "Bunu daha sonra konuşalım. Kaybetmeni izlemek için sabırsızlanıyorum."

Göğsümün kızardığını hissedebiliyordum. "Peki ya kaybedersen?"

"O zaman kaçırdığım her bir öpücük için sana bir öpücük borçlu olacağım." Elini kaldırdı ve nazikçe boynumun arkasına doladı. "Ve bedelini tam olarak nerede ödeyeceğimi sen seçeceksin. İşte." Parmağını boynumun kenarında gezdirdi. "Ya da burada." Diğer elini kaldırdı ve başparmağını alt dudağımda gezdirdi. "Ya da kendimi kalçalarının arasına gömer ve bedelini dilimle öderim."

"Siz ikiniz hazır mısınız?"

Bakışlarım Thalia'nın kılere çarptı ve barın etrafında asılı çiçekler kadar kırmızı olmam gerektiğini biliyordum.

"Biz hazırız." Evren hiçbir şeyi kaçırmadı ve ben de tam olarak istediği şeyin bu olduğunu biliyordum. Beni tamamen hazırlıksız yakalamak, ona olan arzumdan başka bir şey düşünmememi sağlamak.

"Önce bayanlar." Bana doğru başını salladı ve masaya doğru adım atarken parmaklarım gümüş parçanın etrafında titredi. Büyük ahşap masanın ortasındaki fincana baktım ve derin bir nefes aldım. Evren hâlâ arkamdaydı, hâlâ görmezden gelemeyeceğim bir güçtü ve gümüşün parmaklarımın arasından kayıp masaya çarpmasına izin verirken düşünebildiğim tek şey oydu. Önce bir kez, sonra iki kez çarpıp fincanın olduğu yöne doğru savruldu. Son sıçrayışta, yavaşça masaya düşmeden önce kupanın kenarına çarptı.

"Aman Tanrım. Bu çok yakındı." Thalia ellerini çırpı ve Evren bana sırtıttı.

"Sıra bende." Evren gümüş parasını aldı ve sıraya girmek için önüne geçti. Parayı masadan aşağı fırlatmadan önce ne yapacağını pek düşünmemişti. Kupanın içine mükemmel bir şekilde düşmeden önce bir kez sekti ve yüzünde geniş bir sırıtışla bana doğru döndü. Ona karşılık vermekten kendimi alamadım.

"Şanslı atış, prens." Evren etrafımda dolanırken Thalia elindeki bozuk parayı alıp kupaya doğru fırlatırken kollarımı kavuşturdum.

"Bu konuda yetenekli olduğumu söylemeyi unuttum mu?" Benimle yüzleşirken kıkırdadı. "Sorin ve ben derslerimizden uzaklaşmak için fırsat buldukça bu oyunu oynardık."

"Yani sonucunu bile bile bana kötü bir bahis oynattın." Ona kaşlarımı kaldırdım. "Bu hiç de prenslere yakışır bir davranış değil."

"Hiçbir zaman adil oynadığımı söylemedim prenses. Özellikle de konu sen olunca." Thalia'nın parası bardağa düştü ama ben ondan başka bir şeye konsantre olamıyordum. "Gerektiği kadar kirli oynayacağım."

Sorin parasını fırlattı ve zar zor içeri girdi. Sorin derin bir nefes verirken elini ensesinde gezdirdi ve Thalia güldü. Evren bana doğru bir bozuk para daha tuttu. "Sıra sizde prenses." Gözlerini ağızma dikmişti ve bu aptal oyunu umursayacak durumda değildim. Bana bakışından başka bir şey düşünemiyordum, ve parmaklarının bu elbiseyi tenimden çekip çıkarmasının nasıl bir his olacağını düşündüm. "Takım arkadaşımın dikkatini dağıtmaya çalışmayı bırak." Thalia ellerini yere vurdu masanın üzerinde. "İkinizi ayırmak zorunda bırakmayın beni."

Evren gülerken ellerini savunmak için kaldırdı. "Ben bir şey yapmıyorum." Thalia'ya gülümsedi, cazibesi tam güçteydi ama Thalia sadece gözlerini devirdi.

O dönüp bana bakamadan kupaya odaklandım ve parayı geçen seferkinden daha büyük bir güçle masaya fırlattım. Zıplayıp doğruca fincanın içine düşmeden önce masaya bir kez büyük bir gürültüyle çarptı.

Thalia'nın ağzı açık kaldı ve ben o kadar yüksek sesle bağırdım ki bazı müşterileri korkuttuğumdan emindim. Ama önemli değildi, Thalia bana doğru geldi ve ikimiz kutlama için ellerimizi tokatladık.

Evren'e döndüm, yakışıklı yüzünde bir gülümsemeyle beni izliyordu.

Bir parmağımı kaldırdım. "Şimdiye kadar sadece bir tane aldın." Güldü ve kupaya doğru baktı. "Oyun daha çok yeni prenses. Ona ulaşan ilk takım kazanır."

Kollarımı kavuşturdum ve ona sııttım. "Ve şu anda berabere kaldık."

Gitme sırası onda olmasına rağmen bana yaklaştı. "Bahsi tatlandırmak ister misin?" diye kulağıma fısıldadı.

"Nasıl yani?" Onun kokusu içimi kaplarken derin derin yutkundum.

"Eğer kazanırsam, elini alırım ve s o y a d ı m ı alırsın." Bakışlarım onunkine çarptı, ama ciddiydi. Sanki geleceğimizi bir gümüş oyununa yatırmıyormuşuz gibi sakince söylüyordu.

"Peki ya kazanırsam?"

"Ne istersen. Eğer kazanırsan, sana istediğin her şeyi vereceğime söz veriyorum."

"Özgürlüğümü bile mi?"

Sertçe yutkunurken boğazı hareket etti ve bakışları benimkileri aradı. Sözüünü geri almasını, bunu bir oyun için yapmayacağımızı söylemesini bekledim ama beni bir kez daha şaşırttı.

"Eğer seçtiğin buysa." Başını salladı. "Şimdi karar vermek zorunda değilsin ama neyi seçersen onu sana vereceğim." Elini uzattı ve ben de ona baktım. "Anlaştık mı?"

Kendimi vazgeçiremeden elimi onunkinin içine soktum ve eli benimkinin etrafında sıkıştı.

"Anlaştık." Büyüsünün içime işlediğini hissettim. Sadece onun değil, bizim de. Büyülerimiz birleşerek az önce girdiğim bahsi sağlamlaştırdı ve Evren'in bakışları sanki büyümün onunkine dokunmasından zevk almış gibi karardı.

"Pekala prenses. Hadi oynayalım." Gümüş parasını aldı ve masaya doğru fırlattı. Bir kez zıpladıktan sonra bir kez daha mükemmel bir şekilde kupasına düştü ve ben nefesimin altında küfrettim.

Thalia bakışları Evren'e kaymadan önce bana doğru bir bakış fırlattı. Biliyor muydu? Prensi söz konusu olduğunda ne kadar aptal olduğumun farkında mıydı?

Evren oyunun geri kalanında bana neredeyse hiç dikkat etmedi, onun odak noktası sadece kazanmaktı, benimki ise Sorin'in yazı tura atmasını izlerken yaşadığım endişeydi. Skor dokuza sekizdi ve tüm oyun boyunca atışını kaçıran tek kişi bendim.

"Siz hanımlarla oynamak eğlenceliydi." Sorin parasını eline geri almadan önce güldü. "Ama bizimle tekrar karşılaşmadan önce hepiniz pratik yapmalısınız."

"Sadece git." Thalia kollarını kavuşturdu ve Sorin parayı bardağa doğru fırlatmadan önce kıkırdadı. Para bir, iki ve üçüncü kez sektikten sonra fincana doğru ilerledi. Sanki az önce yaptığım anlaşmayı biliyormuş gibi büyüm içimde alevlendi. Aptalca, pervasızca bir anlaşma.

Kupaya baktım ve aklımdan geçen tek şey *lütfen bunu yapma oldu*.

Bozuk para bardağın kenarına çarpıp yavaşça yuvarlanmaya başladı ve onu izlerken tüm bardaki herkesin sessizliğe gömüldüğünü hissettim. Duraklayana kadar yuvarlandı, yuvarlandı, yavaşça düşüp masaya inmeden önce mükemmel bir dengeyle kenarda durdu.

Sorin sessizliği yok etmeden önce barda sessizlik çınladı.

"Bu saçmalık!" Üçümüzün arasına baktı. "Hanginiz benim başaramadığımdan emin olmak için sihrinizi kullandınız?"

Thalia güldü. "Bazen bazı şeylerde çok iyi olmadığını kabul edemiyor musun?"

Sorin'in bakışları bana doğru döndü ve ben de ellerimi kaldırdım. "Beni Thalia ile antrenman yaparken gördün. Büyüm üzerinde o kadar kontrol sahibi değilim."

Bir elin omurgamı okşadığını, işaretimin canlandığını hissettim ve Evren'e doğru döndüm. Ama o bana dokunmuyordu, bu onun büyüsyüdü.

"Henüz kaybetmedik." Evren elini çenesinin üzerinde gezdirdi. "Bırak da Adara'nın sırası gelsin."

Bakışları benimkine kaydı ve orada saklandığını görebiliyordum. Az önce söylediği yalanı. O parayı durduran onun büyüsyüdü. Onların galibiyetini ellerinden alan ve benim seçimimi elimden almayı reddeden onun büyüsyüdü.

Bana usulca gülümserken onu izledim ve o anda kardeşine hiç benzemiyordu. Kendisine ait olduğunu düşündüğü her şeyi benden alan kardeşine.

Ama Evren bunu istemedi.

Evren onu seçmemi istedi çünkü ben istedim. Elbette krallığını kurtarma planının bir parçasıydım ama bu ondan daha fazlasıydı.

Sanırım tanıştığımız andan beri öyleydik.

Madeni parayı kavrarken titreyen ellerimle tekrar sıraya girdim. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ne istediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yine de parayı kaldırdım ve kupaya doğru fırlattım.

Masaya çarptı ve kupaya doğru ilerlemeden önce dört kez sekti. Kupadaki diğer bozuk paraların üzerine düşmesini izlerken nefesimi tuttum.

"Berabere kaldık." Evren gülümsedi ve elindeki parayı parmaklarının arasında yuvarladı. "Bu da demek oluyor ki bu kazanan puan için."

"Öyle." Ellerimi masaya bastırdım ve arkama yaslandım. "Eğer başarırsan, sen kazanırsın. Eğer başaramazsan, kaderimiz Thalia'nın ellerinde olacak."

"Görünüşe göre kaderimiz hep bu şekilde ilerliyor, değil mi? Başkalarının ellerine bırakılmış." Ağzıma bakarken elini çenesinde gezdirdi.

"Bundan nefret ediyorum. Sen nefret etmiyor musun?"

Başımı eğdim ve onu inceledim. "Nefret ediyorum."

"Yine de bunu değiştirmek için hiçbir şey yapmıyoruz." Kollarımı kavuşturdum ve Evren'in bakışları göğüslerime kaydı.

"Öyle değil mi?" Öne doğru eğildi ve bir elini iki yanımdaki masaya bastırdı. Öne doğru eğildi, ağzı benimkine yaklaştı. "Kaderin sana vaat ettiği gibi kardeşimin yanında değil, benim yanımdasın."

"Ben asla kardeşin için yaratılmadım," diye cevap verdim ve Evren'in nefesi kesildi. "Anneler arasındaki bir söz kader değildir."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Öyle değil."

Evren birkaç uzun an boyunca bana baktı ve bakışları yüzümde gezinerek dudaklarıma kadar geldi. Bir an için ileri atılıp beni öpeceğini düşündüm. Tam burada, tüm bu insanların önünde, ama son anda kendini tutmuş gibi göründü ve geri çekilip boyuna göre ayağa kalktı.

Parayı parmaklarının arasında tuttu ve fincana doğru bakmadan önce ona baktı. Bütün gece tek bir atışı bile kaçırmamıştı ve bunu da kaçırmayacağını biliyordum. Bozuk para o cam bardağın içine düşecek ve benim kaderim şu anda olduğundan daha da mühürlenmiş olacaktı. Kaderim böyle aptalca bir anlaşma yaptığım için bana gülecekti, geri dönemeyeceğim bir anlaşma.

Evren atmaya hazır bir şekilde kolunu kaldırdığında ben hâlâ masadaki yerimden kıpırdamamıştım. Bana bakarken onu izledim ve gözlerinde çok fazla tereddüt vardı. Çok fazla şüphe. Ve parayı elinden fırlatırken gözlerini benden ayırmadı, bir kez bile masaya bakmadı. Bakmak için arkamı dönmedim, buna ihtiyacım yoktu. Sadece eşime ve müstakbel kocama baktım.

"Aman Tanrım!" Thalia'nın sesi çınladı ve bakışlarımı Evren'den ayırıp arkama baktım. Kupayı ıskalayan ve kupanın diğer tarafında duran bozuk parasına bakmak için.

Bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için geri çevirdim. "Iskaladın." Bunun bir soru mu yoksa suçlama mı olduğundan emin değildim, her iki durumda da dudaklarında küçük bir sırıtış belirdi.

"Prensler bile hata yapar." Basitçe omuz silkti. "Kaderinizi elinizden almak benim içimde yoktu. O yüzden bu işi başkasına bırakalım."

Nefesimi tutmaya çalışırken ona baktım. Az önce ne yaptığını düşünmeye çalıştım. Az önce kolayca kazanabilir ve istediği her şeye sahip olabilirdi, ama bunu yapmamayı seçti.

Bu benim olduğu kadar onun da kaderiydi ama yine de yapmamayı seçti. Thalia'ya ıskalamasını söylemek dilimin ucundaydı. Kazanmalarına izin vermesini, böylece ona verdiğim anlaşmayı yerine getirmekten başka çarem kalmayacağını söylemek... Ama bunu söylemek için kendimi zorlayamadım. Parayı eline alıp bardağa doğru fırlatmadan önce değil. Cama yapışmadan önce iki kez sekti ve onun zafer çiğliğinin barda çınladığını duydum.

Etrafımızdaki herkes tezahürat yapıp kutladı ve Evren kazandığımız için mutluymuş gibi bana sırttı ama ben içimdeki batma hissine engel olamadım. Kazandığımız için mutlu değil miydim?

"Görünüşe göre sen kazandın." Evren bana yaklaştı ve elimi kendi elinin içine aldı. "Ama bu tamamen bir kayıp değildi. Bana hâlâ o öpücüğü borçlusun."

"Ve sen de bana borçlusun."

"Doğru." Kalçaları dizlerime değene kadar öne doğru itti. "Seni bu masaya yatırıp ödülünü şimdi vereyim mi?" Elleri kalçalarımın indi ve elbisemin kumaşına bastırdı.

Söylediklerini düşünürken nefesim boğazımda düğümlendi. Bana söylediği şeyi tam olarak yapabilmesi için bu barın geri kalanının ortadan kaybolmasını ne kadar çok istediğimi düşündüm.

"Al bakalım." Thalia elime bir bardak şarap tutuşturdu ve yüzündeki sırtışı gizleyemedi. "Evren'i mahvetmek için her ne yaptıysan, sana sonsuza dek minnettar kalacağım. Bu ikisini asla yenemedim."

Başımı hafifçe salladım. "Ben hiçbir şey yapmadım."

"Sana yalan söylemesine izin verme, Thalia. Kendisinin bile fark ettiğinden çok daha fazlasını yaptı."

Thalia aramızda bir ileri bir geri baktı ve bizi izlerken gözlerinde bir muziplik kıvılcımı vardı. "Gel bakalım. Ay birkaç dakika içinde dolunay olacak. Dışarı çıkmalıyız."

Evren elimi tutup masadan inmeme yardım etti ve bardan çıkarken bile elini bırakmadı. Sorin yüzünde mağlup bir ifadeyle önden gidiyordu ve ben gülmekten kendimi alamadım.

"Devam et, Adara." Sorin bana bir bakış attı. "Kutlarsanız iyi olur çünkü bu hepinizin bizi yendiği ilk ve tek sefer olacak."

Kalabalığın arasından ilerlerken tekrar güldüm, bara girdiğimizden beri sokaklar daha da kalabalıklaşmıştı. Herkes ayları izlemek için sokaklara dökülmüştü ve prensleri de onların arasında duruyordu.

Öne çıkmak için hareket etmedi ya da orada olduğunu fark edecek bir izleyici kitlesi talep etmedi. Sadece halkıyla birlikte durdu ve refah vaat eden ayları ararken gökyüzüne baktı.

Beni önüne aldı ve göğsünü sırtıma bastırdı. "Her an olabilir." Kollarını bana doladı ve beni kendine doğru çekti.

İnsanların bizi izlediğini, her hareketimizi incelediklerini hissedebiliyordum ama onu uzaklaştırmak için kendimi zor tutuyordum.

"İkiz kanlı aylar insan topraklarında uğursuzluk alameti olarak kabul edilir," diye fısıldadım bana yıllardır anlatılan masalı, ellerimin önümde titremesinden kendimi uzaklaştırmak için.

Evren alay etti ve saçımın bir kısmını omzumun üzerinden itti. "Peki kanlı aylarda tam olarak ne olduğunu düşünüyorlar?"

"Vampirler." Omzumun üzerinden ona gülümsedim. "Efsaneye göre, ikiz kan ayları sırasında güvenli bir yere kapatılmayan her insan, susuzluktan çılgına dönmüş bir vampir tarafından kaçırılır."

Evren sanki bu düşünce çok saçmaymış gibi kıkırdadı. "Ne olmuş yani? Bizi uzak tutmak için hepiniz kapılarınızı kapatıyor ve tuzunuzu mu saçıyorsunuz?" Başımı salladığımda tüylerim diken diken oldu.

"Biz de tam olarak bunu yapıyoruz." Gökyüzünü tararken çenesine baktım. "Ama eğer içeri girmek istersen ikisinin de seni uzak tutmayacağını varsayıyorum."

Tekrar bana baktı ve gözleri bir an öncesine göre daha karanlık görünüyordu. "Prenses, ne bu dünyada ne de öbür dünyada beni senden uzak tutabilecek tek bir şey bile yok."

Sihrim içimde alevlenirken ve kalbim düzensiz bir şekilde atarken bir nefes verdim.

"İşte orada." Evren gökyüzünü işaret etti ve ben de dikkatimi ondan ayırıp aylara baktım. Her ikisi de mükemmel dairelerdi, hala çoğunlukla normalde gökyüzümüzü aydınlatan krem rengindeydiler, ama alt yüzey boyunca yavaş yavaş kan çadırı itiliyordu.

Evren hâlâ gökyüzüne bakarken kulağıma karşı yumuşak bir sesle, "Kan Sarayı'nda çift kanlı aylar bizim değişim mevsimimizdir," dedi. "Onlar gelecek olanın işaretidir. Ama geleceğimizi aylar belirlemez prenses. Bize verdikleri refahı değerlendirmek bizim elimizde."

Etrafımızı saran vampirler soluk soluğa ayları seyrediyordu. Bazıları ellerini gökyüzüne doğru kaldırırken, diğerleri sadece arzulu gözlerle bakıyordu.

"Sana bir şey göstermek istiyorum," diye fısıldadı Evren kulağıma ve omuriliğimden aşağı bir titreme geçti.

"Tamam." Elimini tutup beni kendine doğru çekerken başımı salladım. Beni kalabalığa doğru götürdü ve aralarında kaybolurken neredeyse hiçbiri bize dikkat etmedi.

Beni kalabalığın içinden çekti ve nereye gittiğimizi sorgulamadım. Sadece elimi onun elinin içinde tuttum ve beni istediği yere çekmesine izin verdim.

gitmemi istedi.

İnsan kuyruğunu yarıp geçtik ve arnavut kaldırımlı ara sokaklardan birinde ilerlerken diğer elimle elbisemin eteğini kaldırdım. Evren yüzünde bir gülümsemeyle bana baktı ve onun sevincini izlerken midem bulandı.

"Sadece biraz daha." Binanın arkasından dolanıp çimlerin içine girene kadar ilerlemeye devam etti.

"Dur bakalım." Elimi onunkinden çektim ve ayakkabılarımı hızla ayağımdan çıkardım. Ayak parmaklarım soğuk çimlere battı ve elbisemi bir kez daha toplarken ayakkabılarımın parmaklarımdan sarkmasına izin verdim.

Evren beni izlerken yutkundu ve ağaçların sırasına doğru geri çekildi.

"Beni ölüme mi sürüklüyorsun?" Karnım zil çalarken bile güldüm. "Belki de insan diyarlarının efsaneleri bana inandırdığın kadar zorlama değildir."

Evren elini göğsünde gezdirirken kıkırdadı. "Seni uzaklaştırıyor olabilirim prenses. Ama bu senin ölümün için değil. Senden istediğim bu olsaydı bunu uzun zaman önce yapabilirdim."

"Beni bu kadar az mı düşünüyorsun?"

"Tam tersi prenses. Seni başka hiç kimseyi düşünmediğim kadar çok düşünüyorum." Elini bana doğru uzattı ve bizi ayların ışığından ağaçların gölgelerine doğru çekerken ben de elimi onun elinin içine kaydardım.

"O zaman beni tam olarak ne için ormana çekiyorsun?"

İlk başta bana cevap vermedi. Ben adım adım ona ayak uydurmaya çalışırken o beni sık ağaçların derinliklerine doğru çekti. Ağaçlar, dallarından sarkan ve yanaklarımı öpen yosunlarla kaplıydı.

Küçük bir açıklık görüldüğünde bazılarını yoldan itti. "Bu."

Bana gösterdiği şeyi nihayet görebilene kadar yanından geçtim. Ağaçların arasından küçük bir dere akıyor, yüzeylerine yapışmış kayaların ve yosunların ötesinde neredeyse gizleniyordu.

"Burası çok güzel." Omzumun üzerinden kasabaya doğru bir bakış atmadan önce etrafıma bakındım. "Buranın burada olduğunu asla bilemezdim."

"Burası krallıktaki en sevdiğim yerlerden biri." Bir kayaya yaslandı ve botlarını tekmeledi. "Kafamı boşaltmak istediğimde buraya sık sık gelirim."

Botlarını kenara fırlattı, sonra yanından benim bile fark etmediğim küçük bir hançer çıkardı. Onu botlarının üzerine koydu ve ardından gömleğinin kuyruğunu pantolonundan çekmeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" Ona bakmaktan kendimi alamam da elbiseme sarıldım.

"Sana göstermek istediğim şey bu değildi." Gömleğini başının üzerinden çekti ve yere bıraktı. Ay ışığının tenine yansımaya baktım ve bakışlarım onu yaralayan en yeni yara izine takıldı. "Ona ulaşmak için dereden geçmemiz gerekiyor."

Ona deliymiş gibi bakmadan önce elbisemin eteğini kaldırdım. "Elbise giyiyorum."

"Hem de çok güzel bir elbise. Bu gece seni gördüğüm andan beri onu senden koparmaktan başka bir şey düşünmememe neden olan bir elbise." Bakışları uzunluğumda gezindi ve bu bir okşama gibi geldi. "Bunu yapmamı istemiyorsan kolayca çıkarmanı öneririm."

Pantolonunun düğmelerini açıp kalçalarından çekmeye başladığında kollarımı kendime doladım. Bakışlarını benden ayırmıyordu ve tek düşünebildiğim Thalia'nın elbisenin altına giymem için beni ikna ettiği kırmızı dantelli iç çamaşırlarıydı. Bu elbiseyi tenimden çıkarmamın ve onun görmesine izin vermemin hiçbir yolu yoktu.

"Çıkar şunu." Evren pantolonunu bacaklarından çıkarırken bana doğru başıyla işaret etti. Üzerinde beyaz bir iç çamaşırından başka bir şey kalmamıştı ve ben küçük bir adım geri attım. "Prenses, şaka yapmıyordum. O elbiseyi üzerinden yırtıp atacağım. Altındakini saklamaya çalışma. Vücudunun her santimini gördüm, parmaklarımla bastırdım, dilimle taptım."

Bana doğru bir adım attı ve ben de ellerimi uzattım. "Tamam." Arkama uzandım ve titreyen parmaklarımla elbisemin bağcıklarını yavaşça çözdüm. Kollarımı kollardan çıkardım ve onun beni izlemesini seyrederken elbisemi göğsümde tuttum. Sadece ben, o ve ikiz kanlı ay vardı ama nedense kendimi her zamankinden daha korunmasız hissediyordum. Elbisemin ayaklarımın dibinde göllenmesine izin vermeden önce derin bir nefes aldım.

"Siktir." Bakışları açlıkla beni içine çekerken elini çenesinde gezdirdi. "Bu muhtemelen kötü bir fikir."

"Ne?" Elbisemi almak için çabaladım, ama elleri beni hemen durdurdu. Ben.

"O elbiseyi tekrar giymeyi aklından bile geçirme." Sesi sertti ve vahşi.

"Az önce bunun kötü bir fikir olduğunu söyleyen sendin."

"Çünkü altında böyle görüneceğini fark etmemiştim." Vücuduma doğru işaret etti. "Bu gece eşime biraz itidal göstermeyi planlamıştım." Alt dudağını ısırıldı. "Şimdi aklımdan geçen tek düşünce senin her santimini nasıl yiyip bitireceğim."

"Evren." Beni kendisine doğru çekerken ellerimle birlikte sesim de titredi.

"Haydi. Eğer sana şimdi göstermezsem, oraya asla varamayız."

Beni derenin içine çekmesine izin verdim ve ılık su ayak bileklerime vurdu. Neredeyse bir kayaya takılıp düşecekken Evren kıkırdadı ve bir kolunu tam ortama doladığı sırada göğsüne bir tokat attım.

"Burada suyun derinliği birkaç santimden fazla değil. Krallığın prens ve prensesinin ölümlerinin kasabanın arkasındaki küçük derede gerçekleşmiş olması efsaneler için utanç verici olurdu."

Karnımda kelekler uçuşurken bile güldüm. "Ama ben onların prensesi değilim."

"Henüz değil." Yürümeye devam etti, bizi ilerletti ve itiraf etmeliydim ki gittikçe daha derine inerken bile su bacaklarıma iyi geliyordu.

Birbiri üzerine yığılmış kayaların, yosun ve su izleriyle kaplı olduğu derenin diğer tarafına doğru ilerliyorduk. Beni nereye götürdüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama yine de bedenini bedenime yaslayarak beni ilerletmesine izin verdim.

"Neredeyse geldik." Elim önümüzdeki kayaya değene kadar beni birkaç adım daha ileriye götürdü.

"Haklısın. Bu kaya görülmeye değer bir manzara."

Evren kıkırdadı ve beni sağa doğru çekti. Kayanın etrafından dolanırken tek kelime etmedi ve iki kaya arasındaki en küçük yarığı fark ettim. Aralarına sıkıştığında kalbim göğsüme çarptı ama elimi bırakmadı. Beni peşinden çekti ve ben de ayın ışığını artık göremeyene kadar kayaların arasını iterken onun adımlarını takip ettim.

"Bundan emin değilim," diye fısıldadım kayaların arasından çıkarken ve su kalçalarıma vururken.

"Biraz daha." Evren'in eli elimi bırakmamıştı ve beni kayaların arasından çekmeye devam etti. Karnıma ve göğsüme baskı yapıyorlardı,

Neredeyse içinden geçemeyeceğim kadar sıkıydı ve nihayet onları aşır Evren'in göğsüne çarptığımda keskin bir nefes aldım. "Sana göstermek istediğim şey buydu."

Karanlık mağaranın etrafına baktım ve tavanın her yüzeyini kaplayan yıldız ışığını görünce nefesim kesildi. Tenimi işaretleyenler dışında hiç yıldız ışığı görmemiştim. Efsaneye göre yıldızlar yüz yıl önce sönmüştü.

"Nasıl?" Mağaranın derinliklerine doğru ilerledim ve Evren göğsünü sırtıma bastırarak adım adım benimle kaldı.

"Onlara ateşböceği deniyor." Evren omzumun üzerinden tavandan güçlü bir ışık kümesinin parladığı yeri işaret etti. "Onlar hakkında pek bir şey bilmiyorum ama çocukken burayı ilk keşfettiğimden beri hep buradaydılar."

"Yıldızlara benziyorlar." Elimi bir tanesine doğru kaldırdım ama onlara ulaşmak için çok kısaydım.

"Bana onları hatırlatıyorlar, evet." Etrafımda dolaştı ve parmaklarını suyun içinde gezdirdi. "Burası bana seni hatırlatıyor."

"Çocukluğunun çoğunu Fae Krallığı'nda geçirdiğini sanıyordum."

"Annemden alındıktan sonra yaptım." Başını salladı ve mağaranın etrafına bakındı. "Ama hayatımın ilk on yılını burada geçirdim."

"Ve babanın senden haberi yoktu."

"Sanırım her zaman beni saklayabileceğini düşündü."

"Ne değişti?"

"Kraliçe Kaida kehaneti öğrendi ve artık kaderi şansa bırakmayacağına karar verdi." Bana doğru baktı. "Bu yüzden babam beni yanına almak için krallığımla savaşa girdi."

"Ve o kazandı."

"Annemin onunla savaşma şansı yoktu. Hazırlıksızdı ve diğer krallıkların tehditlerinin zihnini bulandırmasına izin verecek kadar annelikle meşguldü. Bir zamanlar sevdiğini düşündüğü bir adamın zihninde zararsız hale gelmesine izin vermişti. Bu ona pahalıya mal oldu."

"Seni kaybetti."

"Ve babası." Evren önüme geçti ve dizleri dizlerime çarptı. "Babam aynı gün ikimizi de ondan aldı. Hem çocuğunu kaybetti hem de kraliçe oldu. İkisine de hazır değildi."

O gün hissetmiş olması gereken acıyı düşündükçe göğsüm ağrıyordu. Onun katlandığı acıyı kavrayamadım.

"Özür dilerim."

"Olma." Başını salladı ve ıslak elini kaldırarak yüzümdeki saçları itti.
"Bu uzun zaman önceydi."

"Hala aynı şekilde üzgünüm."

"Nefret ettiğın bir adam için özür mü diliyorsun?" Eli çeneme bastırđı ve ben ona bakmaya zorlanana kadar kaldırdı.

"Senden nefret etmiyorum."

"Yapmalısın." Parmakları çenemi okşadı ve su parmaklarından boynuma doğru süzöldü. "Bunu yapmamanı dilemek benim bencilliğim."

"Kehaneti gerçekleştirmek için bana ihtiyacın olduğu için mi?" "Çünkü nefes almana ihtiyacım var."

"Evren." İsmi dudaklarımda bir yalvarış gibiydi ama bana kelimelerle cevap vermedi. Bunun yerine aramızdaki boşluğu kapattı ve ağzını benimkine bastırđı. Bunda yumuşak ya da incelikli bir şey yoktu. Bu saf bir özlemde ve onun için kesinlikle çaresiz hissediyordum.

Kollarımı omuzlarına doladım, beni ona yaklaştırdı ve elleri uyluklarıma doğru hareket etti ve beni kaldırmak için onları kavradı. Bacaklarıımı onun etrafında dolaştırdım, parmakları tenime batarken ayak bileklerim sırtına geçti.

Elleri de ağzı gibi aceleci ve sertti ve kendimi yaralanmış hissettim. Beni izin vermem gerekenden çok daha fazla etkileyen sözlerinden yara almıştım. Ruhuma işleyen öpücüğü yüzünden yaralanmıştım. O benim eşimdi ve o anda her parçam bunu biliyordu. O benim eşimdi ve ben daha fazlasını istemiyordum.

"Sana delicesine aşığım," dedi Evren dudaklarıımın arasından. "Her bir parçan beni arzuyla çıldırtıyor."

"Bana sahip ol." Kalbim göğsümde küt küt atarken kelimeler ağzımdan fırladı. "Eğer beni istiyorsan, sahip ol."

Evren hiç vakit kaybetmedi. Ağzı boynumdan aşağı inmeden önce çenem boyunca ilerledi. Dişleriyle sıyırmadan önce diliyle tenimi yaladı ve bacaklarıımı onun etrafında sıkarken saf, filtrelenmemiş arzu içimde öfkelendi.

Onu daha önce hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyordum. Vücudunun her ayrıntısını ve zihninde ağırlaşan her anı bilmek istiyordum. Bunu ondan almak, ona sadece benim verebileceğim bir şeyi vermek istiyordum ve kalçalarıımı ona doğru bastırırken tek düşünebildiğim buydu.

O benimdi, ben de onun ve o anda başka hiçbir şeyin önemi olamazdı.

Evren'in parmakları sütyenimin üst kısmına saplandı ve ağzı sütyenimin yolunu izlemeden önce sütyenimi tenimden aşağı doğru çekti. Onda nazik olan hiçbir şey yoktu, ağzının her hareketi cezalandırıcıydı ve ben daha fazlası için çaresizdim. Bunun gerçek olduğunu kanıtlamak için her santimimi işaretlemesini istiyordum.

Meme ucumu ağzına aldı ve ben parmaklarımı siyah saçlarında gezdirirken bana baktı.

Bakışlarında tereddüt yoktu. İzin istemiyor ya da ne istediğimi anlamaya çalışmıyordu. Bu onun almasıydı. Tam olarak istediğini alıyordu ve ben hayatımda hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim. Dışleri meme ucuma sürtünürken ağzına doğru eğildim ve adını haykırdım.

"Tanrım, çok mükemmelsin." Beni suyun içinde daha yükseğe kaldırmadan önce göğsüme birkaç öpücük daha kondurdu. "Saatlerce her santimini tatmaktan başka bir şey yapamam."

Dilini diğer kupamın kumaşı üzerine bastırdığında ve meme ucumdaki basınç son derece farklı hissettirdiğinde inledim.

"Evren, lütfen." Parmaklarım saçlarını daha sert çekerken ona yalvardım. "Bana ne istediğini söyle prenses. Söyle, ben de sana her şeyi vereyim."

"Benimle seviş," dedim ona karşı sürtünmeye devam ederken. "Beni becermene ihtiyacım var."

Evren nefesinin altında küfretmeden önce inledi ve elleri bana karşı sıkılaştı. Suyun içinde hareket ederek bizi mağaranın daha da içine götürdü ve ben çaresizlik içinde ona tutunmaktan ve bedenimi ona sürtmekten başka bir şey yapamadım.

Beni kaldırdı ve göğsüm soğuk kayaya değene kadar döndürdü. Parmakları omurgamda geziniyor ve arkalarında ürpertici tümsekler bırakıyordu.

Elleri belimde dolaştı, kalça kemiğimin üzerinden geçip iç çamaşırımın dantellerine bastırmadan önce bulabildiği her santim derinin üzerinde yavaşça gezindi.

"Hiç kimseyi seni istediğim kadar istemedim," diye fısıldadı enseme doğru. "Hiç kimseyi düşünmedim, hiç kimse için çıldırmadım, görebildiğim tek şey sensin."

Parmakları iç çamaşırlarımın içine girdi ve seksimle buluştuklarında inledi.

Parmakları mememin üzerinde kaydı ve zevk içime akarken bir nefes çektim. Dudaklarını omzuma bastırdı ve parmakları beni daha sert iterken oraya yumuşak bir öpücük bıraktı.

"Bu mağarayı bilen başka biri var mı?" Arkama bakmaya çalıştım ama bedenimi kendi bedeniyle sıkıştırmıştı.

"Önemli değil." Dişleri omzumu sıyırdı. "Tüm Kan ordusu şu kayaların arasından geçebilir ve sana sahip olmamı engelleyemezler."

Eli bir parmağını içime sokana kadar aşağı kaydı ve dizlerim titrerken önümdeki kayaya tutundum.

"Böyle çok sıkısın." Boynuma karşı inledi. "Bunun benim sikim olduğunu hayal et. Ben içindeyken ne kadar dolu hissedeceğini hayal et."

Midem sıkışıyor, kalbim hızla çarpıyordu ve tek düşünebildiğim daha fazlasını istemektir. Evren bana ne verirse versin, asla yeterli olmayacaktı. Ondan hep daha fazlasını istedim.

Avuç içi ağrıyan yumruma sıkıca bastırırken elini yavaşça içime sokup çıkardı. Diğer eli yavaşça vücudumda yukarı doğru hareket etti, ta ki parmaklarını boynuma dolayıp beni tekrar içine çekene kadar. Yüzümü kendisiyle buluşacak şekilde çevirip alt dudakımı ısırduğunda nefesim kesildi.

Eli daha hızlı ve daha hızlı hareket etti ve zevk başka bir şeyle birlikte içimde hızla ilerledi. Pençelerini göğsüme geçiren ve bırakmayı reddeden bir şey daha.

Büyüm içimde kıvranıyor, onun dokunuşu için yalvarıyordu ve dudaklarımdan dökülen sonraki kelimeleri durduramıyordum, "Gittiğin için senden nefret ediyordum." Ağzına doğru nefes aldım ve onun nefesi de bana doğru koştu. "Jorah'nın Kraliçe Kaida'nın senin ihanetini bildiğine dair raporu geldiğinde çok korktum. Asla geri dönmeyeceksin diye çok korktum."

"Biliyorum." Bana karşı başını salladı ve içimden geçen her duyguyla göğsüm titredi. Evren burnunu tenime bastırdı ve derin bir nefes aldı. "Güven bana prenses. Sana asla geri dönemeyeceğim düşüncesi beni yiyip bitirdi. Daha önce görevimden hiç bu kadar korkmamıştım."

Eli bana doğru hareket etmeye devam ederken inledim ve dişlerini omzuma sürttü.

"Oyunu neden kaybettin?" Eli beni deli ediyordu ve zar zor düşünabiliyordum ama bilmem gerekiyordu. Aklından neler geçtiğini bilmem gerekiyordu.

"Neden kaybettiğimi biliyorsun. Olduğumu düşündüğün adam olmak istemiyorum. Kardeşim gibi bir şey olmak istemiyorum." Avuç içlerini bana daha sert bastırdı ve parmaklarını daha sert sokarken hızını yavaşlattı. "Eğer burada kalırsan prenses. Eğer elimi tutmaya karar verirsen, bunu kendi özgür iradenle yapmanı istiyorum. Başka biri sana söz verdiği için ya da aptal bir bahsi kazandığım için değil. Burada benimle kalmak *istemeni* istiyorum."

Arkama uzandım, parmaklarımı ensesindeki saçlara geçirdim ve dağılmaya başlarken ona tutundum. Vücudum ellerinin işinden ve sözlerinin gerçekliğinden titriyordu. Onun gerçekliği beni hem sakinleştirdi hem de daha da gerginleştirdi.

Ama beni en çok korkutan onun davranışlarıydı. Bana, görevi onu bana ihanet etmeye zorlamadan önce olduğunu düşündüğüm adam olduğunu gösterdiler. Krallığına olan görevini eşine tercih etmişti ya da en azından ben öyle sanıyordum ama gerçek şu ki Evren'in ellerinde çok daha güvendedim. Bu seçimi benden almış olsa da tam olarak olmak istediğim yerdeydim.

Şimdi geri veriyordu.

"Evren," diye seslendim, bedenim ona doğru gerilirken. Kenara çok yakındım, düşmeye çok yakındım ve onunla hep bu uçuşumun üzerindeymişim gibi hissediyordum. En ufak bir itme beni uçuşumdan aşağı atabilirdi ama düşmekten her zaman çok korkuyordum.

"Bırak," diye mırıldandı Evren dilini nabız noktamın üzerinde gezdirdiği boynuma doğru. "İyi bir kız ol ve bırak."

Kelimeler dudaklarından dökülür dökülmez, ona tam olarak istediğini vermekten başka seçeneğim yoktu. Bedenim titrerken kalçalarım elinin etrafında kenetlendi ve zevkim içime akıp büyümlle karışırken haykırdım.

"İşte bu kadar." Evren'in eli yavaşça üzerimde hareket etti, vücudumun vermek zorunda olduğu zevkin her onsunu ikna etti. "Bana tam olarak benim olanı ver."

Beni öpmeye devam etti. Ağzı tenimin her santiminde, sırtımda ve yıldız izlerimin üzerinde gezinirken, ben içimde yükselen zevkten aşağı indim.

Kayayı ittim ve ona doğru döndüm. Dudakları benimkilerle buluşmadan önce kollarımı boynuna doladım. Onu sertçe, umutsuzca öptüm ve

Ne aradığımı bilmiyordum ama elleri tenimi kavrayıp üzerimde gezinirken göğsüm ağrıyordu. O da beni aynı çaresizlikle öptü ve az önce bana verdiği zevk, ona olan arzumu azaltmaya yetmedi.

Onu daha çok istedim.

Parmaklarını yüzümde gezdirip saçlarımı gözlerimden uzaklaştırmadan önce hafifçe benden uzaklaştı. "Festivale geri dönmeliyiz."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve ona baktım. "Ne?"

Elini enseme doladı ve gözlerimin içine baktı. "Bu senin ilk İkiz Kanlı Ay Festivalin ve tüm geceyi benimle bir mağarada saklanarak geçirmemelisin."

Parmaklarım etine daha sert batıyordu ve bunu açıklayamıyordum. Onu bırakmak istemiyordum. Bu mağaradan çıkıp etrafımızdaki dünyayla yüzleşmek istemiyordum.

"Daha fazlasını istiyorum."

Evren yüzüme baktı ve gözlerindeki kararsızlığı görebiliyordum. Benimle mi kalacaktı yoksa halkının yanına mı dönecekti ve ona seçim yaptırdığım için saf bir suçluluk hissettim.

"Sana istediğin her şeyi vereceğim prenses." Beni kendine daha sıkı çekti, kolları sırtıma dolandı ve aramızdaki boşluğu ortadan kaldırdı. "Sadece senin bedeninden zevk almak istemiyorum." "Her şeyini istiyorum" derken yüzümü aradı. Her anını, her nefesini. Kalp kırıklıklarını bilmek ve bir daha asla olmamalarını sağlamak istiyorum. Sana her parçamı vermek ve karşılığında her parçanı almak istiyorum."

Kalbim onun sözleriyle çarparken ellerim ona karşı titredi. Benim de istediğim buydu ve ona bunu verebilirdim. Eğer her şey farklı olsaydı ona bunların hepsini ve daha fazlasını verebilirdim ama onun olmamı istediği kişi olmak için biçilmiş kaftan olduğumdan emin değildim.

Yarı fae yarı vampirdi. Kavrayabileceğimden bile daha fazla güce sahip iki soylunun oğluydu ve beni seçiyordu.

"Ben... Evren, ben..."

Gülümserken ellerini boynumda gezdirdi. "Hadi prenses. Gidip biraz şarap alalım ve festivale yeniden katılalım."

Beni mağaradan çıkarmak için hamle yaptı ve içimi kaplayan korkuya engel olamadım.

BÖLÜM 16

Thalia bana doğru bir tekme daha atarken konsantre olmakta zorlanıyordum. Evren ve Sorin kenarda oturmuş bizi izliyorlardı. İkisi de yeni bitirmişti

Evren'in çıplak göğsünden aşağı ter damlıyordu.

Bakışlarım ona her yöneldiğinde Thalia bir darbe daha indiriyordu.

"Ow!" Sol baldırıma vurduğunda tısladım.

"Dikkatini ver." Thalia güldü. "Onun yarı çıplak olması dikkatini dağıtıyorsa, seni gerçek bir savaşta görmekten nefret ederim."

Evren kıkırdadı ve ben de omurgamı düzelttim. "Onun yüzünden dikkatim dağılmıyor."

"Beni kandırabilirdin." Thalia bana meydan okuyan bir bakış attı. "Kapa çenenini ve tekrar git."

Thalia duruşunu düzeltmeden önce gülümsedi. Bacaklarını sağa doğru açmadan önce bir zayıflık arayarak beni izledi. Bu sefer onu engelleyebildim ve kendi tekmemi karnına indirdim.

Sırıtmadan önce homurdandı. "Güzel." Elini karnının üzerinde gezdirdi. "Bu çok daha iyiydi."

"Gücünü ekle!" Evren seslendi ve bakışlarım onunkilerle buluştu. "Konsantre olması gereken başka şeyler de varken gücünü kontrol etmeye çalışması gerekiyor."

Haklı olmasına rağmen sözlerinden nefret ediyordum. Kusurlarımı bu kadar kolay bulabilmesinden nefret ediyordum.

"İkinizin yapacak daha iyi bir işi yok mu?" Soruma kıs kıs gülerken ikisine de bakmadım.

"Peki bunu kaçırayım mı? Buna cesaret edemem." Evren'in sesindeki gülümsemeyi neredeyse duyabiliyordum.

"Tekrar." Thalia bana bir kez başını salladı ve gözlerinde söylenmemiş kelimeleri görebiliyordum. *Onlara tam olarak neyden yapıldığını göster.*

Bana öğrettiği gibi duruşumu genişletirken başımla onu onayladım. Thalia ile dövüşmek zordu. Onun büyüsünü görmek yerine hissetmem gerekiyordu. Zihnimi boşaltmaya çalıştım, yanımda oturup beni izleyen Evren'i düşünmemeye, ondan başka hiçbir şeye konsantre olmamaya çalıştım.

Bir büyü patlaması fırladı, doğrudan göğsümü hedef aldı ve ellerimi kaldırdım ve temas edemedim önce kendi büyümle vurduğum. Parmaklarımdan siyah bir duman çıktı ama bunu kutlayacak zamanım yoktu. Solumdan bir büyü daha geldi ve onu bir kez daha engelledim.

Derin bir nefes alırken bana gülümsedi ama sonra büyüsünün eskisinden daha güçlü bir şekilde tekrar yükseldiğini hissettim. Büyünün ondan gelmediğini anladığım anda topuklarımdan üzerinde döndüm ve kendi büyümü Evren'e doğru fırlatarak onunkini durdurdum. O sırtırken şakaklarımdan ter damlıyordu.

"Güzel. Büyü tespit etme konusunda gittikçe daha iyi oluyorsun." Bakışlarımı tutarken Evren'in gözlerinde bir parlaklık vardı.

"Seninkiyle beni sırtımdan bıçaklayacağını fark etmemiştim."

"Gerçek dünyada kimse onlara bakıp bakmadığınızı ya da hazır olup olmadığınızı umursamayacaktır." Ayağa kalktı ve pantolonunun tozunu aldı. "Karşınıza ne çıkarsa çıksın hazır olmak için kendinizi eğitmelisiniz."

Başımı salladım çünkü haklı olduğunu biliyordum. "Senin büyüyü tespit etmek Thalia'ninkinden daha kolay."

Yüzünü kaplayan gülümseme hınzırcaydı ve ona bakarken karnım sıkıştı. "Çünkü sen benim eşimsin." Bana birkaç adım daha yaklaştı. "Sihrimiz birbirine bağlı, bu yüzden benim sihrimi başkalarınıninkinden çok daha kolay hissedebileceksin."

"Sihrimiz başka nasıl bağlantılı olabilir?"

"Bilmiyorum." Bir adım daha yaklaştı ve parmaklarımdan siyah bir duman çıktı. "Eşlerin ihtiyaç anında birbirlerinden güç çekebildikleri, senin benden, benim de senden güç çekebildiğim bir efsanedir ama bunun yapıldığını hiç görmedim. Eşler nadirdir ve bizimki kadar karmaşık bir şekilde birbirine bağlı büyüye sahip eşler daha da nadirdir."

"Peki bu ne anlama geliyor?" Onun sihrini izlerken kalbim göğsümde çarpıyordu ve kendi kalbim onu hissetmek için içimde kabarıyordu.

"Bu da demek oluyor ki bunu ilerledikçe çözmemiz gerekecek." Omuzlarını silktilti. "Eşler birlikte her zaman daha güçlü olmuştur ve evlilikleri bu gücü daha da artırır. Aldığımız kararlara göre neler yapabileceğimizi anlayacağız."

"Yani evlenmeyi kabul edersem mi?" Az önce dudaklarımdan dökülen kelimeler beni heyecanlandırırken bile ellerimi kalçalarıma koydum.

Evren'in bakışları onların üzerine düştü ve gülümsemesi yüzünden hiç gitmedi. "Ben de tam olarak bunu kastediyorum prenses. Efsaneye göre bu dünyanın kaderini siz belirleyeceksiniz ama bundan çok daha fazlasını siz belirleyeceksiniz."

"Öyle olacak." Jorah kapıyı itti ve Thalia ona doğru koşmaya başladı. Ona doğru koştu, doğruca kollarına atladı ve Jorah yüzünde kocaman bir gülümsemeyle onu yakaladı.

"Dönmüşsün." Thalia rahat bir nefes almış gibiydi ve Jorah kollarını onun etrafında sıktı.

Sorin'e baktım ve omuzları gerilirken bile dudaklarında bir gülümseme oluştu.

Thalia ayağa kalkıp ellerini yüzünde ve göğsünde gezdirmeden önce onu tekrar sıktı.

"Haberin var mı?" Evren sordu ve Jorah sadece altın mühürlü siyah bir parşömeni havaya kaldırdı.

"Kraliçe Kaida belli ki düşündüğümüzden fazlasını biliyor. Adamları bunu bize bu sabah elden teslim etti. Tam da krallığı gözetlememiz gereken yerde."

Evren bir adım öne çıkıp Jorah'nın elinden parşömeni aldı ve parşömeni açıp üzerinden geçerken onu izledim. Elleri parşömenin kenarlarını o kadar sıkı kavradı ki parşömen parmaklarının arasında buruştu ve gözleri kelimeleri tararken gücünün arttığını hissedebiliyordum.

"Ne oldu?" Sorin ayağa kalktı ve Evren'in yanına gitti. "Siktir." Sorin bana baktı ama tek konsantre olabildiğim şey Evren'di. Büyüsü daha önce hiç hissetmediğim kadar güçlüydü. Saf ve filtelenmemişti ve öfke gibi hissettiriyordu.

"Sorun nedir?" diye sordum ve Evren'in bakışları bana kaydı. Birkaç dakika önce göründüklerinden daha karanlıktılar.

"Gavril'den." Parşömen elinde buruştu.

"Ve?" Göğsüm sıkışmıştı ve bana neler olduğunu söylemesi için çaresizdim.

"Ve bana düğünü için resmi bir davetiye mi gönderdi?"

"Düğünü mü?" O ve Sorin arasında bir ileri bir geri baktım. "Kiminle?"

"Eşim." Kelimeleri neredeyse tükürüyordu. "Seninle yapacağı sözde düğün için bana davetiye göndermeye cüret ediyor."

"Bu bir alaydan başka bir şey değil." Thalia Evren'e yaklaştı ve omzunun üzerinden davetiye okudu. "Seni kızdırmaya çalışıyor."

"Bu bir tehdittir." Evren doğrudan bana baktı ve öfkesini sanki yaşayan, nefes alan bir şeymiş gibi hissedebiliyordum. "Adara'yı geri alacağını sanıyor."

"Bunun olmasına izin vermeyeceğiz," diye söz verdi Jorah ve sesindeki kesinlik ona inanmam için bana yalvardı. "Ona yaklaşmasına izin vermeyeceğiz."

Yine de Evren onları dinlemiyordu. Dikkati sadece benim üzerimdeydi. "Onun adı seninkinin yanında." Parmaklarından siyah dumanlar süzülüyordu ve artık kendini kontrol edemediğini biliyordum. "Taç giymiş prensleri ile söz verilmiş Yıldız Kutsanmış'ın evliliğinde bulunma onurunu bana bahşetmek istiyor."

"Bir dakikaya ihtiyacım var," dedim sessizce ve Evren başını salladı. "Yok artık."

Ama onunla konuşmuyordum ve onun yanından geçip arkadaşlarına baktım. "Dostumla biraz konuşmam gerek," dedim daha kararlı bir şekilde ve üçü de bana bakmadan önce Evren'e baktılar.

"Tamam." Thalia Jorah'nın elini tutmadan önce başını salladı. "Onları biraz yalnız bırakalım."

Üçü de bana neredeyse her yerden daha çok evim gibi gelen küçük avludan çıkarken bekledim. Evren bana bakarken ellerim titriyordu. Ne öfkesi ne de büyüü yatışmıştı ve sanki onları yatıştırabilecek tek şey benmişim gibi bana uzandıklarını hissedebiliyordum.

"Bu davetin hiçbir anlamı yok."

Sözlerim üzerine bakışları karardı ve parmakları davetiye daha sıkı gömüldü. "Eşimi tehdit etmenin bir şey olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Bence onun tehditlerinin bir önemi yok. Ben senin eşimim ve burada, Kan Krallığı'nda seninleyim." Elimle parşömene doğru işaret ettim. "Bu küçük parşömen parçası ne yapabilir?"

"Korku aşılacak." Bana bir adım daha yaklaştı ve omurgamdaki izlerden bir ürperti geçti. "Bu haber yayıldığında, halkıma ve Fae Krallığı'nda kalan pek çok insana korku salacak. Savaştan ve Gavril'in her iki krallık üzerinde de güç kazanma ihtimalinden korkacaklar."

"Fae krallığı Gavril'i desteklemiyor mu?"

"Bu insanlar hiçbir zaman Gavril'i ya da annesini desteklemedi. Onların zalimliklerini gördüler ve nişanlılığınızın krallıklarını güçlendirecek olması çoğunun umurunda değil. Gavril'in parmak uçlarında daha fazla güce ihtiyacı yok."

"O zaman ona verme."

"Ne?" Yüzüme bakarken öfkeli görünüyordu ve bunun Gavril'in gücünden çok daha fazlasıyla ilgili olduğunu fark ettim. Gavril eşini tehdit etmişti. Beni tehdit etmişti. "Bunu nasıl yapacağımı sanıyorsun?"

"Biz de kendi davetimizi gönderiyoruz." Omurgamı dikleştirdim ve sesimin titremesini engellemeye çalıştım.

Bana bakarken kıpırdamadan durdu. "Davetiye mi?"

"Evet." Başımı salladım ve sinirlerimin tepeme çıkmasını engellemeye çalıştım. "Belli ki Gavril'le evlenmeyeceğim ve o sadece insanları buna inandırmak istiyor. Onlara gerçeği söyle ve kendimiz için bir davetiye gönder."

"Ama sen ve ben evlenmiyoruz."

"Öyle değil miyiz?" Başımı eğdim ve onu inceledim. "Elimi istedin, değil mi?"

"Evet." Beni dikkatle izledi. "Ve sen beni reddettin. Birkaç kez."

"Ve fikrimi değiştirdim."

"Bu şekilde değil." Başını salladı ve içinden geçen kararsızlığı görebiliyordum. "Bu yüzden evet demeni istemiyorum."

"Bu değil-"

"Bu bir seçenek değil," diye sözümü kesti ve içimdeki güç kabardı. Gerçekten çok kızgındı ama gözlerinde aynı zamanda çok fazla endişe vardı. Bu ciddiye aldığı bir tehditti. "Başka bir yol bulacağız."

"İddiayı ben kazandım."

"Ne?" Davetiyeye tekrar bakarken elini başının arkasında gezdirdi. Bakışlarının her hareketinde gücünün daha da yükseldiğini hissedebiliyordum.

"Dün gece eğer kazanırsam bana borçlu olacağını söylemiştin. Ne seçersem seçeyim, benim olacaktı."

Evren'in bakışları benimkilere kaydı ama tek kelime etmedi.

"İstediğim şey bu. Bana borçlu olduğun şey bu." Kollarımı kavuşturdum ve ne kadar ciddi olduğumu anlamasını umdum. "Seninle evlenmek istiyorum."

"Adara," diye iç geçirdi başını sallarken.

"Beni bir şey yapmaya zorlamak istemediğini söylemiştin. Benim seçimimi almak istemedin, o yüzden yapma." Nefeslerim hızla girip çıkıyordu. "Bu benim seçimim Evren ve ben seni seçiyorum."

Bana dikkatlice yaklaşmadan önce uzun bir süre beni izledi. Öfkesi yumuşamamıştı ama aynı zamanda gücü boyunca akan bir arzu da vardı. Açlığı boğucuydu ve neredeyse içinden akan öfkeyi bastırıyordu.

"Bu bir oyun değil prenses."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim." Benim de öfkem tavan yaptı. "Sen benim eşimsin, ben de senin. Seninle evlenmeyi seçiyorum Evren. Daha önce de istediğin buydu. Şimdi neden beni istemiyorsun?"

Öne doğru fırladı, vücudu benimkine çarptı ve davet arkasındaki zeminde kayboldu. "Bunu bir daha asla söyleme." Parmakları yanaklarımı avuçlamadan önce yüzümde gezindi.

Dudaklarımdan kesik kesik nefesler geçerek ona baktım ve bir sonraki sözlerini bekledim.

"Seni her zaman isteyeceğim, Adara. Seni tanıdığım andan beri istiyorum." Bakışları yüzümde gezindi. "Ama kardeşim yüzünden seni bir karar vermeye zorlamak istemiyorum. Bu davet hiçbir şeye karar vermen gerektiği anlamına gelmiyor."

"Evet. Öyle." Başım hâlâ ellerinin arasındayken başımı salladım. "Bunu ikimiz de biliyoruz."

Alt dudağını ısırırken gözlerini kapattı ve güçlerinin içinde savaşıyor duygularını hissedebiliyordum. Hâlâ kontrolden çıkmıştı ve bana ne kadar izin verdiğinin farkında olduğunu sanmıyordum.

"Seninle evlenmek istiyorum Evren. Senin yanında olmak istiyorum. Bunu birlikte yapacağız."

Dudakları yumuşak ve emin bir şekilde benimkine yaklaştı ve sanki kıvrımlarını ezberlemeye çalışıyormuş gibi dudakları benimkinin üzerinde gezindi. "Ben seninim, Adara."

"Ve ben seninim."

Kelimeler dudaklarımdan dökülürken göğsüm sıkışmıştı ve sahip oldukları gücü bilmiyordum.

"Sana ihtiyacım var," diye mırıldandı dudaklarıma karşı ve bizi sarayın duvarına doğru geri götürmeye başladı.

"Diğerlerine planımızı anlatmamız gerekmez mi?" Göğsüm daraldı ve midem bulandı. Kararlarımı sorgulamıyordum ama buna hazır olduğumdan emin değildim. Evren'in bana baktığı bu samimiyete.

"Hayır." Başını salladı ve elleri sırtımdan hemen önce taş duvara çarptı. "Sadece sana ihtiyacım var."

Ellerini üzerimde gezdirdi, okşadı ve dolaştı ve yüzümü tutup beni ona bakmaya zorlayana kadar durmadı. "Sen benimsin ve son nefesim bedenimden çalınana kadar sana tapacağım."

"Evren," diye fısıldadım ve gözümü ondan kaçırmaya çalıştım ama o beni bırakmayı reddetti.

"Ben kendimi sana adadım prenses." Elini göğsüme bastırana kadar boynumdan aşağı indirdi. "Zihnine, bedenine."

"Ve halkına," diye hatırlattım ona. "Evliliğimiz krallığınızı güçlendirecek ve halkınızın güvenliğini sağlayacaktır."

"Halkımız, krallığımız." Diğer eli saçlarımı itti ve köklerini kavrayarak beni tekrar ona bakmaya zorladı.

Kalbim hızla çarparken bile başımı salladım ve nasıl hissettiğimden emin değildim.

"Öp beni prenses," dedi benden. Ondan hiçbir şey istemedim, tereddüt etmedim ve onu reddedebilecek tek bir parçam bile yoktu.

Aramızdaki mesafeyi kapatmak için öne doğru eğildi ama dikkati göğsüme takıldı ve bana karşı sertleşti. Elini boynuma götürdü ve parmağı kolyemin zincirinin altına daldı ve onu kaldırdı.

Onu durdurmak için elimi onun elinin üzerine kapattım ama o çoktan görmüştü.

"Bunu nereden buldun?"

"Özür dilerim." Çırpındım ve elimi küçük ayın üzerine koydum. Bu sabah başımın üzerinden geçirirken bunu düşünmemiştim. Antrenman yaparken gömleğimin içine sokmuştum ve kimse fark etmemişti. Ta ki şimdiye kadar. "Geri vereceğim."

Üzerimden kaldırmaya başladım ama elleri beni durdurdu. "Nereden aldın bunu?"

"Senin odan." Yüzüm kızarıırken dikkatimi ondan çektim. "Sen yokken masanın üzerinde buldum. Üzerinde benim adım yazıyordu."

Hiçbir şey söylemedi. Sadece tenime değen altın zincire baktı.

"Özür dilerim Evren. Onu almamam gerektiğini biliyorum." Başımı salladım ve bir kez daha hareket etmeye çalıştım ama bana izin vermedi.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?" Bakışları sonunda benimkilerle buluştu ve içimi bir bulantı kapladı.

"Hayır." Başımı salladım. "Onu gördüm ve bilmiyorum. Bir şekilde ona doğru çekildiğimi hissettim."

Evren uzun bir süre sessiz kaldı ve onun sessiz kaldığı her an benim endişem de arttı.

"Özür dilerim. İsteyerek yapmadım..." "O babana aitti."

"Ne?" Ellerimi göğsüne bastırdım ve gücümü ona aktararak onu kendimden uzaklaştırdım.

"Bu babanın," diye tekrarladı Evren, ama sözleri bir anlam ifade etmiyordu. Hiçbiri mantıklı değildi.

Ellerimi kendi göğsüme, kolyenin bulunduğu yere bastırdım ve derimin altında hafif bir vızıltı hissettim.

"Yalan söylüyorsun." Başımı salladım. "Neden bana bu konuda yalan söyleyesin ki?"

"Kraliçe Kaida bunu sana hediye etmesi için Gavril'e verdi. Seni kullanmalarının, manipüle etmelerinin bir başka yoluydu. Onu sana düğün gecende hediye edecekti." Evren'in öfkesi belirsizliğiyle birlikte kabardı.

"Peki sende ne işi var? Babamın kolyesi neden sende?" Sesimde çok fazla suçlama vardı. Anlamadığım ama bir yandan da peşini bırakamadığım bir suçlama.

"Onu çaldım. Gavril'in senden beslendiği gece, ayrıldığımız gece, gece gökyüzünün altında kaybolmadan önce odasından çaldım."

"Ve ne? Bunu bana karşı da mı kullanacaksın?"

Evren sanki sözlerim ona zarar vermiş gibi geri adım attı ama ben duramadım. Bu kolye babama aitti. Bunun gerçek olduğunu iliklerime kadar hissediyordum ama Evren'in ailesinin bu kolyeye sahip olmasının tek sebebinin kolyenin ondan zorla alınmış olması olduğunu da biliyordum.

Babamı öldürdüklerinde ondan almışlar.

"Beni gerçekten bu kadar az mı düşünüyorsun?" Ellerini saçlarının arasında gezdirdi. "Gerçekten seni bu şekilde incitebileceğimi mi düşünüyorsun?"

Kolyeye tutunurken başımı salladım ve aklımdan düşünceler geçti. Babamla ilgili düşünceler, benimle ilgili düşünceler. Bir zamanlar emin olduğumu sandığım ama artık şüphemin en büyük düşmanım haline geldiği her şeyi tekrar tekrar düşünmekten başka bir şey yapamıyordum.

Çünkü önümdeki arkadaşşıma baktığımda, içimdeki her parçadan şüphe fıskırıyordu.

"Güçlerini ellerinden almak için kolyeyi çaldım. Seni de onların gücünü almak için çaldım." Evren bir adım öne çıktı ve ben onu dikkatle izledim. "Bunu yapmakla aptallık ettim prenses. Kardeşimin odasına gidip özleyeceğini bildiğim bir şeyi ondan çalmak. Onu aldığımı biliyordu. Kraliçe de biliyordu ve bu almamam gereken bir riskti. Ama senin için aldım."

Parmaklarım kolyeyi yakarken duygularımı bastırmaya çalıştım. "Neden bana vermedin? Neden bekledin?"

"Çünkü bana güvenmedin." Evren elini göğsünde gezdirdi ve gözlerinde ona inanmam için yalvardığını görebiliyordum. "Bana güvenmedin ve ben de böyle bir şeyi sana karşı kullanacağımı düşünmeni istemedim. Babam ve kraliçesi senden her şeyini aldılar. Geri alabileceğim tek şey bu." Bana bakarken başını salladı. "Benimle evlenmeye zorlamak için bunu sana karşı kullanacağımı düşünmeni hiç istemedim. Ben yokken başıma bir şey gelirse diye üzerinde adın yazılı olarak masama bıraktım. Yine de sende kalmasını istedim."

"Artık sır yok." Omurgamı dikleştirirken ellerim titredi ve zayıf görünmemek için kendimi zorlamaya çalıştım. "Bu evliliği kabul ettim ama artık sır olmayacak."

"Elbette." Evren'in eli gömleğinin içinde sıkıştı. "Elbette prenses. Ne istersen."

"Babam bu kolyeyi neden takardı?" Sorarken hilali parmakladım.

"Bilmiyorum ama Kraliçe Kaıda bunu sizi etkilemek için kullanabileceği konusunda kararlıydı. Gavril'in gerekirse bunu size karşı kullanabileceği konusunda kararlıydı."

"Hissedebiliyorum." Başımı kaldırıp ona baktım, hâlâ beni izliyordu.

"Onu masanda bu şekilde buldum. Gücünü hissedebiliyordum."

"Ben de yapabilirim." Evren öne doğru uzandı ve elini benimkinin üzerine koydu. "Bu da bana kraliçenin de bildiğini düşündürüyor. Endişeliyim ki

bizim bilmediğimiz şeyleri biliyor."

"Babamla ilgili şeyler mi?" *Umutsuzca. Vereceği cevap için umutsuzca çaresiz hissediyordum.*

"Onunla ilgili şeyler. Seninle ilgili şeyler. Bilmiyorum." Eli benimkine doğru sıkılaştı ve içindeki korkunun titrediğini hissedebiliyordum.

Babamı tanımiyordum. Benim için yaptığı fedakârlık dışında hayatına dair neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Tanımış olmayı dilemenin acısı beni vururken elimi kolyeye bastırdım.

"Diğerlerine planımızı anlatmalıyız."

Evren'in bakışları benimkilerle buluştu ve çenesini sıkarken gözleri karardı. Beni yalnız bırakmak istiyordu, sadece o ve ben, ama gerçekliğimiz bunun için çok korkunçtu.

Olan biten her şey ikimizden çok daha fazlasıydı. Her zaman öyleydi.

"Haklısın." Başını salladı ve elimi elinin içine aldı. "Bir sonraki hamlemizi konuşmalıyız."

Elim elindeyken uzun bir süre tereddüt etti. Sadece o ve ben olabilseydik, her şey çok daha farklı olurdu.

Hayal edebileceğimden çok daha fazlası olurdu.

"Hadi gidelim." Beni öne doğru çekti ve diğer elim hâlâ boynumdaki kolyeyi tutarken elimi onun elinde tuttum.

BÖLÜM 17

Evren'i dünden beri görmemiştim.

Diğerlerine planımızı anlattıktan sonra, konuşmak için götürüldü. Annesi ve danışmanlarıyla strateji. Bana da gelmemi teklif etmişti ama ben reddetmişim.

Kadına hâlâ güvenmiyordum ve aklımda babamla ve hâlâ göğsümde uğuldayan kolyeyle ilgili düşünceler dönüp duruyordu. Bir de Evren'in arkadaşlarının, yani benim arkadaşlarımın, nişanlandığımız haberiyle nasıl parladıklarını bir türlü aklımdan çıkaramıyordum. Thalia son derece sert bir şekilde sırtıtmıştı ve Sorin, Thalia'nın eline bir şey sıkıştırırken yüzünde bir gülümsemeyle nefesinin altından küfretti.

Sadece nefes almak için bir dakikaya ihtiyacım vardı.

Yatağın kenarına oturup kapıya bakarken ayaklarım yerde zıplıyordu. Mina hızla ayrılmadan önce bana akşam yemeği getirmişti ve Evren'e yemeğini taht odasında servis ettiğini haber vermişti.

Ayaklarıma baktım, sonra tekrar kapıya döndüm. Güneş batmış ve yerini ay almıştı; uzanıp uyumam gerektiğini biliyordum.

Ama yapamadım.

Kalbim, ayaklarımın sert zemine çarptığı aynı endişeli ritimle atıyordu ve ne yaparsam yapayım kendimi sakinleştiremiyordum.

Yataktan kalktım ve üzerimdeki küçük battaniyeyi çektim. Üzerimde bir tişört ve iç çamaşırlarımdan başka bir şey yoktu ama sadece bir göz atmam gerekiyordu. Odasına dönüp dönmediğini görmek için.

Koridorda yavaşça sürünmeden önce kapımı açtım ve kulağımı Evren'in kapısına dayadım. Sessizlik. Diğer taraftan hiçbir şey duymadım ve koridorun aşağısına bakarken karnım sıkıştı.

Odama dönüp yarına kadar beklemeliydim ama yapmadım. Koridorda parmak uçlarımda ilerledim ve ana girişe varana kadar durmadım. Orada birkaç asker duruyordu ve Jorah'dan talimat alıyorlardı. Geniş odaya girdiğimde bakışları benimle buluştu ve bana doğru ilerlemeden önce onlara birkaç kelime daha söyledi.

"Her şey yolunda mı?" Sesi kararlıydı, tıpkı Jorah'yı tanıdığım gibi işle ilgiliydi.

"İyi misin?" Battaniyeyi üzerime çektim. "Döndüğünden beri seninle neredeyse hiç konuşmadım."

Jorah'nın yüzü yumuşadı ve bana bir adım daha yaklaştı. "Ben iyiyim Adara. Benim için endişelenmenize gerek yok."

Mutfaklara gittiğini bildiğim koridora baktım. "Başka bir şey var mı?"

Ona doğru baktım. "Taht odası nerede?"

Jorah gülümsedi ve göğsümden yükselen kızarıklıktan nefret ettim. Ama prensini aradığımı biliyor olması önemli değildi. Evren benim eşim ve yakında kocam olacaktı ve insanların onu istediğimi bileceği gerçeğini aşmam gerekiyordu.

"Bu taraftan." Bana ilerlememi işaret etti ve ben de onu uzun koridorda takip ettim.

"Bütün gün buradaydı." Jorah'nın sesinde endişeli bir ton vardı.

"Tam olarak ne üzerinde çalışıyor?"

"Kardeşinin sana ulaşmasının hiçbir yolu olmadığından emin olmak. Onun tek endişesi bu. Onun önceliği sensin."

Göğsüm sıkışırken bile anlayışla başımı salladım.

Jorah büyük bir çift kapının yanında durdu. Diğerlerinden daha görkemliydi, üst kısımları güzel bir kemerle kıvrılmıştı ve ortasında sarmaşıklar ve bir kılıçtan oluşan karmaşık bir tasarımla buluşuyordu.

Jorah kapıyı itip açmadan önce iki kez vurdu. Derin bir nefes aldım ve içeri adım atmadan önce battaniyeyi sıkıca etrafıma sardım. Odanın bir ucunda üzerinde iki taht bulunan büyük bir kürsü vardı. İkisi de gece kadar siyah ve ikiz tasarımıydı.

Ama Evren odanın büyük bir bölümünü kaplayan geniş bir masada oturuyor ve önündeki harita parşömenlerine bakıyordu. Yanında Thalia ve Sorin'in yanı sıra odada birkaç kişi daha vardı ama görebildiğim sadece oydu.

O beni henüz fark etmemişti ama Thalia fark etmişti. Sandalyesinden kalkıp Sorin'e doğru başıyla işaret ederken bana küçük bir gülümseme verdi.

Evren'le birlikte çalıştıkları haritalardan başını kaldırdı ve odanın köşesinde duran beni görünce gözlerini kırıştırdı. Masadan kalkmaya başladı ve Evren'in dikkati sonunda haritalardan ayrılıp bana yöneldi.

Dünden beri uyumamış gibi görünüyordu. Gözleri karanlık ve yorgundu, saçları da sanki ellerini üzerinde gezdirmiş gibi dağınıktı.

"Prenses." Gözlerini benden ayırmadan sandalyesinden kalktı. "Bir şeye mi ihtiyacınız vardı?"

Bu kadar yorgun görünmesinden nefret ediyordum. Beni güvende tutma düşünceleri yüzünden ne kadar yıpranmıştı. Ve onları uzaklaştırmak istedim.

"Geç oldu." Bakışlarımın kürsünün ötesinde duran pencerelere düşmesine izin verdim. "Neden biraz dinlenmiyorsun?"

Evren'in yüzünün asıldığını ve sandalyesine geri oturduğunu gördüm. "Ben dinleneceğim.

Ama önce ilgilenmem gereken bazı şeyler var."

Thalia aramızda bir ileri bir geri baktı ama yüzündeki ifadeyi anlayamadım.

Ama bunun bir önemi yoktu. Odada ondan başka kimsenin ne düşündüğü önemli değildi ve ona doğru ilerlerken battaniyemi daha sıkı bir şekilde üzerime çektim. Beni izlerken sandalyesinde arkasına yaslandı, elleri sandalyenin kollarını kavradı.

"Adara." Sesi bile çok yorgun geliyordu.

"Evren." Adımı söyleme şekliyle alay ettim ve Sorin onun yanında kıkırdadı.

"Sanırım Adara haklı." Evren'in yanından geçip bana ulaştı ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Bütün gece ve gündüz bu işle uğraştık. Hepimiz biraz dinlenebiliriz."

Evren dişlerini sıkarken bile bir kez başını salladı. Duymak istediği şey bu değildi ama Thalia ve Sorin yanlarında bulunan diğer askerlerle birlikte odadan çıkarken sessizce durdum. Büyük kapılar büyük bir gürültüyle kapandı ama gözlerimi Evren'den ayırmadım.

"Dinlenmeye ihtiyacım yok." Sesi gergindi ve önündeki haritalara baktı. "Dinlenmeyi düşünmekten çok daha fazla endişelenecek şey var."

"İnsanlar yorgun olduklarında hata yapma eğilimindedirler." Battaniyeyi etrafımda daha sıkı tuttum ve yumuşak kumaşı çenemde gezdirdim.

Evren bana bir kaşını kaldırdı ve dudaklarında bir gülümsemenin hayaletini görebiliyordum. "Hata yapacağımı mı düşünüyorsun?"

"Ben öyle bir şey demedim." Ona doğru küçük bir adım attım. "Ama bitkin görünüyorsun."

"Ah." Kıkırdadı. "Nişanlım onun kolunda iyi görünmeyeceğimden mi endişeleniyor?"

Bana böyle seslendiğini duyunca midem bulandı ve ellerimin titremesini engelleyemedim.

Kendimi onunla masanın arasına soktum ve kalçalarının arasında durana kadar durmadım. Başını sandalyesine yasladı ve bana baktı.

"İyi görünmemen için yapabileceğin bir şey olduğundan emin değilim." Parmaklarımı saçlarının arasına soktum ve dokunuşumla gözleri kapandı.

Öne doğru eğildi ve elini battaniyenin altına kaydırды. Parmakları çıplak kalçama dokundu ve bakışları karardı.

"Benden etkilendiğini mi söylüyorsun?" Dudakları yana doğru kıvrıldı ve bu manzara karşısında göğsüm gevşedi.

"Böyle bir şeyi asla kabul etmem."

Güldü ve elleri kalçalarımın arkasında dolaştı. "Oh, prenses." Kavrayışı sıkılaştı ve ben küçük bir çığlık atarken beni kaldırdı.

Kıçım masanın kenarına çarpana kadar durmadı ve ellerim aşağı indi ve haritalarının çoğunu yere uçurdu.

"Eşyaların."

"Her şey yoluna girecek." Öne doğru eğildi ve bedenini kalçalarımın arasına itti. "İlgilenmem gereken daha önemli şeyler var."

"Ne gibi?" Kelimeleri zar zor nefes alarak söyleyebildim.

"Eşim," diye homurdandı ve seksim göğsüne bastırana kadar beni öne doğru çekti. "Görünüşe göre bana ihtiyacı var."

"Sana ihtiyacım olduğunu söylediğimi sanmıyorum." Battaniyem artık beni zar zor örtüyordu ama yine de beni kurtaracakmış gibi ona sarıldım.

"Hayır, ama senin kokun bana aksini söylüyor." Elleri kalçalarımda gezindi ve ben kızarıırken ellerini ona doğru yaklaştırmaya çalıştım.

"Bu doğru değil."

"Öyle değil mi?" Parmakları iç tarafımda, yara izimin hemen üzerinde gezinirken gözlerini kalçalarıma dikti. "Biraz daha yukarı çıkarsam seni sırlıslık bulmayacağımı mı söylüyorsun?"

"Buraya seni kontrol etmeye geldim." Tekrar kapıya doğru baktım. "İyi olduğundan emin olmak istedim."

Yüzü yumuşadı ama elleri yumuşamadı. "Ben iyiyim prenses." "İyi görünmüyorsun. Endişeli görünüyorsun."

"Endişeliyim." Öne doğru eğilip dizimin iç kısmına bir öpücük kondurmadan önce bir kez başını salladı.

"Olmazsam aptallık etmiş olurum." "Ne yapabilirim ki?"

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve bir kez daha bana baktı. "Hiçbir şey, Adara. Sen zaten yeterince şey verdin. Sadece ne planladıklarını anlamam gerekiyor."

"Kendini delirteceksin." Başımı salladım. "Her şeyi kontrol edemezsin Evren. Bir sonraki adımda ne yapacaklarını tahmin edemezsin."

Bakışları sertleşti. "Sen benim eşimsin ve seni koruyacağıma söz veriyorum. Bu sözden dönmeyeceğim."

Sözleri ağır ve gerçektir ve ona ne kadar ağır geldiklerini görebiliyordum.

Masadan ileri doğru ittim ve kucağına çıkıp bir dizimi kalçalarının her iki yanındaki sandalyeye bastırana kadar durmadım. Ellerimi başının arkasındaki saçlara doladım ve onu bana bakmaya zorladım.

"Beni her şeyden koruyamazsın Evren." Battaniye omuzlarımdan düşerken saç tellerini çekiştirdim. "Beni olası her türlü zarardan korumakla yükümlü değilsin."

Elleri kalçalarıma yerleşti ve gömleğimi kavradı. "Bunu açıklayamam prenses." Elleri beni daha yakına çekti. "O davetiyede senin adını okuduğumda kendimi tehlikeli hissettim. Olmam gereken kişinin kontrolünü kaybettim."

"Peki senin tam olarak kim olman gerekiyor?" Vücudum ona daha yakın olma arzusuyla ağırırken bile karanlık gözlerini aradım.

"Daha fazla."

Saçmalığı karşısında başımı salladım. "O zaman aptalsın." Dudaklarım dudaklarına bir fısıltı gibi değene kadar ona yaklaştım.

"Adara," diye iç geçirdi ve büyüüm beni uzaklaştırmasından korkarak dönmeye başladı.

Dudaklarımı ona doğru daha sert bastırdım ve içimde biriken tüm ihtiyaçla onu öptüm.

"Eğer dinlenmeyeceksen, izin ver yükünün bir kısmını senden alayım." Çenesini öptüm. "Zihnini boşaltmak için beni kullan. Başka hiçbir şey düşünemeyene kadar içimde boğul."

Elleri kalçalarımnda sıkılaştı ve seksim ona çarpana kadar beni ileri doğru çekti. Dudaklarımdan bir inilti geçti ve onun kine kondu.

"Şu anda nazik olamam prenses," diye gürledi dudaklarıma karşı. "Çalışmam gerek."

Ondan uzaklaştım ama bunu yapmasına izin vermeyecektim. Eğer nazik olamayacaksa, o zaman bana atacağı her şeyi halledebilirdim, ama onu gözlerindeki o perili bakışla burada bırakamazdım.

O beni izlerken gömleğimin düğmelerini yavaşça açtım. Parmaklarım emindi ve nefesinin hızla girip çıkmasını izledim.

"Ne yapıyorsun?" Sesi dumanlıydı ve çarpan kalbimi sakinleştirmek için çok az şey yaptı.

Gömleğimin açılmasına izin vermeden önce göbeğimin altındaki düğmeyi açtım. Onun önünde kendimi çok açıkta hissediyordum ama karnım beklentiyle gerilmişti.

"Senin bana ihtiyacın olmayabilir ama benim sana ihtiyacım var." Parmaklarımı boynumda gezdirdikten sonra göğsümden ve karnımdan aşağıya inmelerine izin verdim. Yavaşça iç çamaşırlarımın içine iterken bakışlarını üzerimde tuttum.

Dokunuşuma karşı inledim ve tanrılar, zaten çok ıslanmıştım.

Evren altımda soğukkanlıydı ama göğsü hızla inip kalkıyordu. Bir an bile gözlerini benden ayırmadı.

Parmaklarımı ıslaklığıma daldırıp yumruğumun üzerinde gezdirdim ve ön kolunu kavrayıp ona doğru eğildim, zevk içime işledi.

Gözlerim dalgalandı ve şehvet içimde kabarırken onları kapatmak istedim ama reddettim. O beni izlerken gözlerimi ondan ayırmadım ve altımda ne kadar sert olduğunu hissedebiliyordum.

"Sana ihtiyacım olmadığını mı sanıyorsun?" diye dişlerini gıcırdattı ve ben de ona daha sert bir şekilde bastırdım.

Kalçalarım parmaklarımla ritim tutarak yuvarlandı ve parmak eklemleri sandalyeye karşı bembeyaz oldu.

"Öyle görünüyor." İçimden bir zevk dalgası daha akarken kalçalarım onun etrafında sıkılaştı. "Benden pek etkilenmiş görünmüyorsun."

Parmaklarımı iç çamaşırimdan çıkardım ve ağzıma götürdüm. Parmaklarımı kaplayan nemi görebiliyordum ve onları dudaklarıma yerleştirip dilimi uçlarında gezdirirken gözlerimi ondan ayırmadım.

Evren'in bakışları karardı ve neredeyse koptuğu anı görebiliyordum. Bileğimi avucunun içine alarak ağzımdan uzaklaştırdı ve dili benimkiyle buluştuğunda uzun ve yüksek sesle inledi.

"Kahretsin," diye küfretti ağzıma karşı ve elleri etrafımda sıkıştı Ben.

Beni kaldırdı, tekrar masaya doğru itti ve parmakları İç çamaşırimın kenarlarını kavradı, sonra da kalçalarımın aşağıya doğru yırttı. Masadan kalkarak iç çamaşırlarımı tamamen çıkarmasına yardım ettim ve bakışları seksime yapıştı.

Sandalyesinin kenarına geçip dizlerimi ayırmaya zorladığında bacaklarımla arasında nem birikti. Bana alışmam ya da kendime gelmem için bir an bile vermedi. Kollarını her iki kalçamın altına sardı ve kırım masanın kenarından sarkana ve dirseklerimin üzerine düşene kadar beni öne doğru itti.

"Sanki yapabileceğin ve benim etkilenmeyeceğim bir şey varmış gibi." Burnunu kalçam boyunca gezdirdi ve ben de başımı kaldırıp tavana baktım. "Sana olan arzum görevime olan sadakatimin her zerresini yok ediyor."

Dudakları seksimle buluştu ve nefesim kesildi.

Dili uzunluğum boyunca ilerledi ve inledi. "Kahretsin, çok ıslaksın."

Bakışlarımla onunkilerle buluştu ve etimden yerken gözlerini benden ayırmadı.

"Gözlerini benden ayırma prenses," diye homurdandı tenime karşı, tam da iki parmağını içime sokarken.

İnledim ve kalçalarımı sıkmaya çalıştım ama o buna izin vermedi. Bir elini kalçalarıma koyarak beni sıkıştırdı, diğer eliyle de mememi yumuşak bir şekilde ağzına alırken içime girip çıkmaya başladı.

"Oh, Tanrım."

"Onlara seslenme." Parmakları uyluğuma saplandı ve diğer parmakları içimde kıvrıldı. "Sana tapan benim. "Sana tapan benim.

Parmaklarımdan koparılan kadar bu sunakta ibadet edeceksin."

Zevk içimde kabardıkça sırtım masaya doğru eğildi ve nefes almaya çalışırken göğsüm titredi.

"Dudaklarından geçen her iniltinin benim dokunuşumun bir sonucu olmasını istiyorum. Benim için hissettiklerinin, dışarı çıkmasına izin vermekten başka seçeneğin kalmayana kadar içinde yanmasını istiyorum." Dudaklarını mememe bastırdı ve kalçalarım masadan fırladı. "Birbirimizin içinde o kadar kaybolmak istiyorum ki bir an için bile olsa diğer her şeyi unutalım."

Nefesimin altında küfrettim ve Evren'in parmakları tenimden uzaklaştı. Pantolonunu açmasını ve sandalyesinde arkasına yaslanmasını izlerken bakışlarını aradım. Elleriyle kalçalarımı kavrayarak öne doğru uzandı ve kollarına yapışıp beni tekrar kucağına almasına izin vermekten başka çarem kalmayana kadar beni kaldırdı.

Bacaklarım etrafına yayıldı ve sikini tutarak seksimle aynı hizaya getirdi ve beni üzerine çekti. Beni gererken dudağımı ısırdım ve ellerimi omuzlarına bastırdım.

"Siktir, çok iyi hissediyorsun." Başını sandalyeye yasladı ve elleri kalçalarımı ona tamamen oturana kadar yönlendirirken bana baktı. "Beni ne kadar mükemmel aldığını hissediyor musun?"

Kalçalarımı ona doğru yuvarlarken başımı salladım. İşaretlerim vızıldıyor ve içimdeki sihir kadar onun dokunuşunu da arzuluyordum. İkisi de onun için çaresizdi, benim hissettiğim kadar çaresizdi ve kalçalarımı ellerinin arasına alıp beni tekrar ona çarptığında, kendimi daha fazlası için yalvarmaktan alıkoymak için başımı boynuna gömdüm.

Bir kolunu sırtıma doladığında kalçaları altımda yuvarlandı ve nefes almak bir yana düşünemez hale gelene kadar vücudunun benimkinin altındaki kaldırıcını kullanarak tekrar tekrar içime girdi.

Dudaklarını omuzlarıma bastırdı, beni kendine daha yakın tutarken tenime karşı inledi. Kalçalarımız birlikte hareket ederken bedenimin onunkine karşı titrediği gerçeğini gizlemek için aramızda yer vardı.

Evren saçlarımı avucunun içine aldı ve ben ona bakmak zorunda kalana kadar başımı geriye doğru çekti. "Saklanmak yok prenses. Seni çıırılçıplak soymak istiyorum. Her parçanı görmek istiyorum."

Beni izlerken hareket etmeyi hiç bırakmadı, bakışları benimkilerin içine bakıyordu ve kendimi çok açıkta hissettim. Vücudum diken üstündeydi, her parçam onun beni izlemesini izliyordu ve gözlerindeki bakış her şeyi daha da arttırıyordu.

"Sen benim eşimsin," diye homurdandı içime girerken. Zevkimin uçurumun kenarında sallanıp durduğunu hissedebiliyordum. "Sen benim her şeyimsin."

Yüzüne bakarken sertçe yutkundum. Bakışlarımı sıkıca tuttu ve onun gerçeğinden saklanabileceğim hiçbir yer yoktu.

"Söyle." İçime girmeye devam ederken eli saçlarımda sıkılaştı. "Benim olduğunu söyle."

"Ben seninim." Ellerim omuzlarında titriyordu ve zevk dalgaları bana çarpıyordu. "Ve sen de benimsin."

"Seni almasına asla izin vermeyeceğim." Bir kolunu sırtıma doladı ve beni kendine daha sıkı çekti. "Sana bir daha asla dokunamayacak."

Sesi verdiği sözle titriyordu. Evren beni seçecekti.

Eğer iş bana ve onun krallığına kalırsa, göğsümün derinliklerinde bir şey bana onun beni seçeceğini söylüyordu.

Parmaklarım omuzlarında sıkılaştı ve büyüm içimde kaymaya başladı. Parmaklarımdan tenine siyah dumanlar düşüyordu ve kalçalarımı ona doğru daha sert bir şekilde döndürmeye başladığımda dudaklarından düşen inilti derin bir gümbürtü oldu.

Vücudum yanıyormuş gibi, yanmanın eşiğindeymişim gibi hissediyordum ve yapmamam gerektiğini bildiğim halde bu hissi kovaladım.

"Evren," diye fısıldadım adını ve benimle birlikte parçalandığını bilmem gerekiyordu.

"İşte böyle prenses." Dudakları boynuma doğru ilerledi ve dişlerini hassas tenimde gezdirdi. "Sür beni."

Eli hareket etti ve parmaklarıyla göğsümü sıkıca kavradı.

"Beni o kadar iyi alıyorsun ki," diye fısıldadı boynuma karşı. "Vücudun benimkine o kadar mükemmel uyuyor ki. Bunu hissediyor musun?"

Alt dudağımı ısırırken başımı ona doğru salladım. Zevkim içimde kabarıyor, bırakmam için bana yalvarıyordu ve sonunda bıraktığımda boğulmaktan korkuyordum.

Evren'e karşı hissettiklerim çok fazlaydı ve her şey üst üste geliyordu. Ben.

"Daha fazlasını hiç istememiştim prenses." Dilini Kulağıma. "Başka birine böyle bir zevk vermek için hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim."

"Çok yaklaştım," diye inledim ve elleri kalçalarımın gitti.

Beni kaldırdı, beni tekrar kendisine doğru çarpmadan önce sadece birkaç santim uzağa kaldırdı. İçimde çaresiz kaldığım bir şeye çarptığında inledim.

"Aferin kızırma." Burnu çenemde gezindi. "Benim için bırak. Benim olanı bana ver."

Ben de istedim. Hiçbir şeyi daha fazla istememiştim ama ona sokuldum ve sihrim parmaklarımdan aktı. Uçurumun kenarına bakıyordum, düşmek istiyordum ama yapamıyordum.

Kafamın içinde bunu yapmam için kendime bağıırıyor olsam da bırakamadım.

Evren'in dişleri bir kez daha boynumu sıyırdı ve göbeğim onun etrafında sıkıştı. "Yapabilir miyim?"

Dili boynumla buluştuğunda başımı salladım.

"Sözlerine ihtiyacım var prenses. Bana istediğinin bu olduğunu söylemelisin." "Lütfen," diye yalvardım ona. "Lütfen, Evren."

Dişleri derime battığında kelimeler dudaklarımdan henüz geçmişti. Acı içime işledi ve bedenim ona karşı dondu kaldı. Ama bu acı yerini çabucak zevke bıraktı ve başımın geriye düşmesine izin vererek eşimin bana daha fazla erişmesini sağladım.

Dişleri içimde daha derine battı ve elleri kalçalarımda sıkılaştı. Beni tekrar içine çekmeden önce daha yukarı kaldırdı ve vücudum zevkle kıvılcımlandı.

Durmayan bir zevk.

"Evren!" Adını haykırdım ve kalçaları sandalyeden kalktı.

Birlikte hareket ederken kendi büyüğü ellerinden düşüyor ve tenimde süzülüyordu. Elleri bedenime karşı gergindi ve büyüğü bana karşı pervasızca hissediliyordu.

Tenime karşı yüksek bir iniltiyle bir kez daha içime girdi ve kendi zevkinin içime taşıdığını hissettiğimde içim onun etrafında kenetlendi. Daha fazla dayanamadım, daha fazla bu hissi kovalayamadım çünkü içime çarparak beni uçurumun kenarına fırlattı.

Ve ona karşı gelirken kontrolümü kaybettim.

Ağzını boynuma götürmeden önce dişlerini boynumdan çekti ve dudaklarında kanımın tadını alabildim. Geri çekilmeliydim, bu hareketten iğrenmeliydim ama onu daha önce hiç öpmediğim kadar sert öptüm.

Zevk hâlâ her santimetremden akıyordu ve durup eşimin benden almasıyla neden bu kadar tahrik olduğumu düşünmek istemiyordum.

Bunu daha önce sadece çok acil bir ihtiyaç olduğunda yapmıştı ama bu farklıydı. Bu ihtiyaç ilkelden başka bir şey değildi ve bana verdiği yüksek seviyeden aşağı inmeye çalışırken ellerim ona karşı titredi.

Bu kimseyi kurtarmakla ilgili değildi. Bu benim onun her parçasını seçmemdi.

Ondan uzaklaştım ve dostuma baktım. Yüzü kızarmış, bakışları tembelleşmişti ve artık daha önce gördüğüm gibi endişenin ondan akıp gittiğini göremiyordum.

"İyi misin?" Parmaklarını az önce ısırduğu boynumda gezdirirken sesi yorgundu.

Başımı salladım ve parmaklarımı kollarında gezdirdim. Büyüm hâlâ parmaklarımdan süzülüyordu ama artık daha yumuşaktı, daha kontrollüydü.

"Bu gece seni yatağında
istiyorum." Bakışlarım
onunkilere doğru uçtu. "Ne?"

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı ve emin olmadığım bir şeyi aradı. "Sen benim eşimsin ve artık benim nişanlısın. Şu andan itibaren benim yatağında olacaksın."

"Bu hiç uygun değil."

Evren homurdandı ve ben de gülümsemekten kendimi alamadım.

"Az önce beni götürme şeklinin de pek uygun olduğunu sanmıyorum prenses." Öne doğru eğildi ve burnunu köprücük kemiğimde gezdirdi. "Sana yapmak istediğim hiçbir şey uygun değil."

Sertçe yutkundum ve kalçalarım onun etrafında sıkılaştı.

"Bu hoşuna mı gidiyor prenses? Eşinin seni kirletmeyi hayal ettiği tüm yolları düşünmek hoşuna mı gidiyor?"

Bana tekrar bakıp alt dudağımı dişlerinin arasına aldığı anda tek kelime etmedim. Hassas derimin üzerinde gezindiler ve içimden küçük bir zevk dalgası daha geçti.

Evren kıkırdadı ve ağzımın kenarına küçük bir öpücük kondurdu. "Tanrım, beni mahvedeceksin."

BÖLÜM 18

Kapının çalınma sesiyle uyandım ve Evren her kimse içeri girmesi için seslendiğinde gözümü zar zor açabilmişim.

Thalia yüzünde endişeli bir ifade ve elinde küçük bir parşömenle kapıdan içeri girdi.

Doğrulup çarşafını göğsüme çekerken elimi Evren'in göğsüne bastırdım.

"Haberler var." Bakışları bana kaymadan önce parşömeni ona doğru tuttu.

"Nedir bu?" Evren öne doğru eğildi ve parşömeni onun elinden aldı.

"Üç düzine Fae askerinin sınırimıza doğru at sürdüğü bildirildi."

"Ne?" Evren parşömeni hızla açmadan önce saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Göğsü çıplaktı ve çarşaf kalçalarına kadar inmişti. Dün gece yüzünden kaybolan endişenin her zerresi tüm gücüyle geri gelmişti ve onu izlerken elimi çarşafın içinde sıktım.

"Gavril'in onlarla birlikte at sürdüğünü söylüyorlar."

Evren'in bakışları parşömenden ayrılıp arkadaşımıza baktı. "Bu imkansız."

O zaman Thalia'nın omuzlarındaki gergin duruşu, çenesinin neredeyse fark edilmeyecek şekilde sıkıldığını görebiliyordum. Güçlüydü, neredeyse tanıdığım herkesten daha güçlüydü ama onu kullanan adamdan haklı olarak korkuyordu. Ben de ondan korkuyordum.

"Bu ne anlama geliyor?"

Evren dudağını dişlerinin arasında gezdirirken bana baktı. Tek kelime etmedi. Sadece elindeki parşömene baktı.

Diğeri benimkine doğru kaydı.

Parşömene kazınmış sözcükleri okurken parmaklarımı kavradı ve her geçen saniye öfkesinin arttığını hissedebiliyordum.

"Görünüşe göre kardeşim bir uzlaşma yolu bulmak istiyor." Parmakları parşömenin etrafında sıkılaştı. "Senin karşılığında bana bir şey teklif etmeye geliyor."

"Ne?" Thalia ile onun arasında bir ileri bir geri baktım, Thalia bakışlarımı zar zor karşılayabildi. "Takas edecek neyi olabilir ki?"

"Bilmiyorum." Evren elimi bırakıp yataktan çıkmadan önce başını salladı. Başına bir gömlek geçirmeden önce pantolonunu hızla çekti. "Ama bunu çözmemiz gerekiyor. Onun gelişiyile birlikte her şeye hazırlıklı olmalıyız."

"O bir tehdit." Bu bir soru değildi.

"Kardeşim her zaman bir tehdit olacak prenses ve buraya kendisinin geliyor olması çok tehlikeli. Neyle k a r ş ı l a ş a c a ğ ı m ı bilmemek hoşuma gitmiyor."

Oturmadan önce bir botunu çekti ve diğerini hızla bacağına geçirdi.

"İyi misin, Thalia?"

Bakışları benimkilere çarptı ve sorum karşısında gözleri büyüdü. Sanki ikimizin de odada olduğunu unutacak kadar kendi zihninin derinliklerindeymiş gibi görünüyordu.

"Evet." Bir kez başını salladı. "Elbette."

Ama değildi. Olmasına imkan yoktu. Fae krallığından kaçtığından beri Gavril'i görmemişti ama onu düşündüğünden emindim. Benim anlayamadığım bir şekilde onu ve dehşetini hayal ettiğinden emindim.

"Annem de dahil olmak üzere herkesi taht odasına götürün." Evren ona doğru başını salladı. "Onlar gelmeden önce hazırlanmalıyız."

"Elbette." Thalia hızla döndü ve başka bir şey söylemeden odadan çıktı.

Evren ayağa kalktı ve kollarını sıvamadan önce gömleğini pantolonunun içine soktu. Masasından bir şey alıp cebine soktu ve onu izlerken endişem arttı.

"Evren," diye seslendim usulca ama durmadı. Odasında volta atıyor, hançerini topluyor ve yanına koyuyordu. "Evren."

Bu sefer daha sert davrandım ve sonunda durup bana baktı.

"Giyinmelisin." Bakışları sadece çarşafının koruduğu çıplak bedenime kaydı. "Sana da ihtiyacımız olacak."

"Tamam," diye kabul ettim ama dediğini yapmak için hiçbir harekette bulunmadım. "Adara."

Adımın söylenmesiyle bakışlarım onunkilerle buluştu ve çarşafı göğsüme bastırdım. Gözlerinde çok fazla öfke ve korku vardı ve bunu gördüğümde göğsüm sıkıştı.

"Yapabileceği hiçbir şey yok." Dizlerimin üzerine çökerken sesim titriyordu. "Sen ve ben evleneceğiz ve onun yapabileceği hiçbir şey yok."

Evren beni izlerken başını salladı. "Keşke bu doğru olsaydı ama ikimiz de biliyoruz ki o bizim hayal bile edemeyeceğimiz şeyler yapabiliyor. Seni onunla takas edeceğimi düşünüyorsa sahip olduğu şeyden korkuyorum."

"Bilmiyor." Aptalca bir şey söylemeden önce kendimi tuttum ve sertçe yutkundum. "Seninle evlenmeye niyetli olduğumu bilmiyor."

Bakışları karardı ve birkaç kısa adımla aramızdaki mesafeyi kapattı. "Senin hakkında ne hissettiğimi bilmiyor." Eğildi ve yumruklarını şilteye bastırdı, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. "Bunu mu demek istiyorsun?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama kendimi aptal gibi hissettim. Yavaşça başımı salladım ama Evren öne doğru uzandı ve çenemi avucunun içine aldı. Ben ona bakmaya zorlanana kadar sıkıca tuttu.

"Çünkü haklısın. Hiçbir fikri yok." Başparmağı alt dudağımda gezindi. "Ne bu dünyada ne de öbür dünyada bana sunabileceği hiçbir şey senden vazgeçmemi sağlayamaz. Sana karşı hissettiklerimde tereddüt etmeme neden olamaz prenses."

Nefesimi tutamıyordum. Ona bakarken kalması için yalvarmaktan başka bir şey yaptığımı hatırlamıyordum.

"Giyinin ve taht odasına gidelim. Geldiğinde hazırlıksız olmamalıyız."

"Tamam." Başımı salladım ama ikimiz de gitmek için harekete geçmedik.

Hâlâ çok yakınımıdaydı, hâlâ beni izliyordu ve parmağı hâlâ dudağımın üzerinde geziniyordu.

"Prenses," diye yumuşakça inledi ve bakışlarım dudaklarına kaydı.

"Bana söz ver." Bir elimi uzattım ve boynunun arkasına doladım. Çarşaf göğsümden düştü ama onu kendime çekerken düzeltmek için hiçbir hamle yapmadım. "Ne derse desin, beni almasına izin vermeyeceğine söz ver."

Ondan bunu istemek bencillikti. Düşünmem bile bencillikti ama her zerremde dolaşan korkuya engel olamıyordum.

Ağzı ağızıma değene kadar yaklaştı. "Yemin ederim." Sözleri dudaklarımda bir mırıltıya dönüştü. "Tüm varlığımla, prenses, sana bir daha asla dokunmayacağına yemin ederim. Seni güvende tutmak için her şeyi yapacağım."

Ellerim ona karşı titriyordu ve onu kendime doğru tutarken her nefes alışım çaba gerektiriyormuş gibi geliyordu. "Sensiz olmak istemiyorum."

İnledi ve eli yüzüme doğru sıkılaştı. "Ben de seni."

Dudakları benimkilere sertçe bastırdı, korku ve endişeyi arzuyla bastırdı ve uyluklarım birbirine bastırırken dudaklarına karşı inledim.

Ona karşı duyduğum bu istek, ısrarcı ve açgözlüydü. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu.

Bu isteğe boyun eğsek odadan asla çıkamayacağımızı biliyordum. Tam da onun korktuğu gibi olurduk. Kardeşinin gelişine tamamen hazırlıksız.

"Gidip herkesle tanışmalıyız."

Evren bana doğru başını salladı ama oyalanma şekli onun da en az benim kadar benden ayrılmakta tereddüt ettiğini gösteriyordu. Bu odada, baş başa geçirdiğimiz bu anlarda, ikimizden başka hiçbir şey yoktu. Dünyanın geri kalanı bizi yok eden şeydi. Şüphe duymama neden olan dünyanın geri kalanıydı.

Ama o anda bu şüpheyi yüzeye çıkaramıyordum. Tek bildiğim ben onundum, o da benim ve söz verdiği gibi yapacaktı. Ne pahasına olursa olsun beni koruyacaktı ve ben ondan bunu istediğim için bencildim.

Evren silahları vücuduna bağlamayı bitirirken ben de hızla yataktan çıktım ve dünkü kıyafetlerimi giydim. Botlarımı giydim ve o da hançerimi bana doğru tuttu. Yanında ayağa kalkıp elini elime almadan önce onu botumun içine kaydırdım.

"Sen benim yanımda kal." Saçımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Ne olursa olsun, benim yanımda kal."

Başımı salladım çünkü onu terk etmemin hiçbir yolu yoktu. Şimdi olmazdı. İçimde bu kadar korku varken olmazdı. O benim güvenliğimdi ve bunu her parçamla hissedebiliyordum.

Odasından el ele çıktık ve taht odasına doğru ilerledik. Herkes çoktan içeride masaya oturmuş, haritalar üzerinde mırıldanıyor ve planlar üzerinde tartışıyordu.

Mina ve diğer birkaç kişi odada koşuşturuyor, yiyecek ve içecek getirip masaya yerleştiriyorlardı. Telaşlı görünüyordu, elleri

önlüğüne çarpıyor ve normalde arkada toplanmış saçları yüzüne dökülüyordu. Onun önünde durdum ve elimi Evren'in elinden çektim.

Kollarını ellerimin arasına aldım ve göz göze gelene kadar eğildim. "Teşekkür ederim, Mina."

Bana hızla göz kırptı ve yüzü kül rengine döndü. Krallığından mı, prensinden mi yoksa belki de benden mi korktuğunu bilmiyordum ama yine de korkuyordu.

"Biraz çay alacağım." Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Herkes biraz sakinleştirici çay içebilir." Bakışları odayı taradı ve Mina'nın o anda yardım edebilmesinin tek yolunun bu olduğunu biliyordum.

"Bu çok hoş olurdu."

Yanımdan geçip gitti ve Evren elimi tekrar avucunun içine aldı. "Mina korkuyor," diye fısıldadım ona, o da başını salladı.

"Herkes korkar prenses. Bizi tanımlayacak olan bu korkuyu nasıl kullanmayı seçtiğimizdir. Dünyamızın kaderini belirleyecek olan da onu nasıl kullanmayı seçtiğimizdir."

Evren sadece bir sandalyenin kaldığı masanın başına doğru ilerledi. Kraliçe Veda birkaç adamıyla birlikte sağına, Sorin, Thalia ve Jorah ise soluna oturdu.

Bir adım geri attım ve parmaklarımı onunkilerden çekmeye çalıştım ama beni daha sıkı tuttu. "Otur."

Masanın başındaki sandalyeyi, daha birkaç saat önce seviştiğimiz sandalyeyi çekti ve benden istediği yere oturdum. Kraliçe Veda'nın geniş bakışları bana doğru kaydı.

Evren masanın diğer ucuna geçti ve bir sandalye kapıp bana geri getirdi. Sandalyeyi annesiyle benim arama koydu ve nerede durduğuma dair net bir ayrım olduğunu hissettim. Masanın bir tarafında annesinin adamları, diğer tarafında da onun adamları vardı. Sorin sandalyemin kolunu kavradı ve beni kendisine doğru itti, yere gürültülü bir şekilde sürünerek nereye ait olduğumu belli etti.

Evren, önündeki parşömenlere bakmadan önce ikimizin sığabileceği kadar sıkı bir şekilde yanıma oturdu. "Ne biliyoruz?"

Jorah herkesten önce konuştu. "Gavril'in adamları topraklarının dış mahallelerine ulaştı ve parşömeni askerlerimizden birine teslim etti." Önümüzde duran parşömeni başıyla işaret etti. "Yanında üç düzine adam var ve izini sürebildiğimiz başka kimse yok. Bir pusudan endişe ediyoruz ama bunun gerçek olduğuna dair hiçbir işaret yok."

"Ona güvenilmez." Kraliçe Veda kollarını kavuşturdu ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Buraya sadece üç düzine adamla geleceğine inanmıyorum. Bu onun için çok kötü bir hamle olur."

"Ona zarar verebileceğimi düşünürse öyle olur." Evren öne doğru uzandı ve parşömeni aldı. Yazıyı inceledi ve ne aradığını merak ettim. Kardeşinin yalanlarının ardındaki gerçeği bulmak için hangi işaretleri arıyordu. "Bizim hiçbir gücümüz olmadığını ve bizimle uzlaşmasının bir hediye olarak görüleceğini düşünüyor."

Evren parşömenden başını kaldırıp masanın etrafına bakındı ve sonunda bakışları bana takıldı. "Kardeşim annesine çok benziyor ve ikisi de beni hafife almayı alışkanlık haline getirdi. Bu zayıflığı kendi avantajımıza kullanacağız."

Kraliçe Veda onun söylediklerinden emin görünmüyordu ve gözlerindeki endişenin krallığı için mi yoksa onun için her şeyi feda etmeye hazır oğlu için mi olduğunu bilmiyordum.

"Nişanlandığınızı ona söyleyecek miyiz?" İkimizin arasında bir ileri bir geri baktı.

"Öyleyiz." Evren parşömeni tekrar masaya fırlattı ve elimi tekrar avucunun içine aldı. "Gönderdiği davetiye sadece eşim için değil, benim için de bir tehditti." Eli elimde sıkılaştı. "Yapabileceklerinden, benden alabileceklerinden korkmamı istiyor ama benden korkması gereken kendisi."

Evren'in arkadaş çevresine baktım ve her biri prensleriyle gurur duyuyor gibiydi. Onun sözlerinden ve bu sözlerin ardında yatan gerçeklerden o kadar emin görünüyorlardı ki, kendimi her birine inanırken buldum.

"İkiniz bunu inandırıcı kılmalısınız." Evren ve benim aramda bir ileri bir geri baktı. "Gavril ikinizin birbirinize aşık olduğunuza ve birbirinizi kaybetmek istemediğinize şüphe duymadan inanmalı."

Sırtım dikleşti ve keskin bir nefes aldım. Kesin olarak bildiğim bir şey vardı. Onu kaybetmem mümkün değildi. Ama beni duraksatan diğeri idi. O benim eşimdi ve ona karşı güçlü hisler beslediğimi biliyordum. Ona karşı, bir başkasına karşı hissettiğimden daha fazlasını hissediyordum ama bunun aşk olup olmadığından emin değildim.

"Bunu yapabilir misin, Adara?"

Evren'in elini sıkıca kavrarken kraliçeye baktım. Büyümün içimde döndüğünü, işaretlerimin içimden geçen duygularla vızıldadığını hissedebiliyordum. "Evren'in benden istediği her şeyi yapabilirim."

Ben." Çenemi kaldırdım ve herkesin gözlerini üzerimde hissettim. "Ben sadece ve sadece onun emrindeyim."

Beni izlerken gözleri kısıldı ve sırtı dikleşti. "Ben senin kraliçenim."

Evren'in büyüünün benimkine karşı çalkalandığını hissettim, beni çağırıyor, davranmam için beni ikna ediyordu ama bu o kadar basit değildi.

"Evren benim eşim. O benim prensim ve gelecekteki kocam. Senin kraliçem olman bu gerçeklerin hiçbirini gölgelemez. Gavril'e eşime derinden bağlı olduğumu göstereceğim, çünkü öyleyim." Bakışlarımın onunkilerden ayrılmasına izin vermedim. "Diğerleri de aynı bağlılığı göstermekte zorlanacak mı?"

Kraliçe Veda konuşmak için ağzını açtı ama ben daha bitirmemiştim.

"Kandan doğan bir prens. Bir diğeri de güçten." Evren bana anlattığından beri unutamadığım kehaneti ona aktardım ve şaşkınlıkla göz kırptığını gördüm. "İki kraliçenin savaşını veriyoruz ama kehanet ikisinden de bahsetmiyor. Krallığımızın kaderi oğlunuza bağlı ve benim bu savaşta nasıl bir rol oynayacağımı sadece ve sadece o belirleyecek."

Sonunda bakışlarımın ondan uzaklaşmasına izin verdim ve beni izleyen Evren'e geri döndüm. Bakışları karanlık ve şehvet doluydu ve bana yapabileceklerinin hatırasıyla içimi sızlattı.

Elimi avucunun içine aldı, dudaklarını parmak eklemlerime bastırırken bakışları elimden hiç ayrılmadı. Onu izlerken midem bulandı ve kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Gavril Adara'nın bana ait olduğuna inanacak çünkü gerçek bu." Evren sonunda bakışlarını benden ayırıp diğerlerine baktı. "Benim ona ait olduğum kadar o da bana ait ve kardeşim ne ödün verirse versin, ondan vazgeçmeyeceğim."

"Peki bu kararın sonuçlarıyla yüzleşmeye hazır mısınız?" Kraliçe oğluna baktı ve ben ne sorduğunu biliyordum. Krallığı yerine beni seçmeye hazır mıydı? Korumak için tüm hayatını feda ettiği insanları yüzüstü bırakmaya hazır mıydı?

"Neyi seçeceğim konusunda aklımda hiçbir şüphe yok." Evren'in büyüü avucumun içinde gezindi. "Bu yüzden sen de içindeki şüpheyi temizlemeli ve eğer gerekiyorsa kendini savaşa hazırlamalısın. Krallığım için savaşa gideceğim ve eşim için savaşa gideceğim."

Sözlerini, az önce verdiği sözü içime sindirirken göğsüm sıkışmıştı ama nefes alamıyormuşum gibi hissetmeme neden olan sonraki sözleriydi.

"Ben de öyle." Thalia'nın sesi kesindi ve tartışmaya yer bırakmıyordu. "Adara'yı seçeceğim ve gerekirse onun için savaşa gireceğim."

"Ben de öyle." Sorin bana doğru başını salladı ve içimdeki duygular kabardı.

"Sorgusuz sualsiz." Jorah kraliçenin bakışlarını tuttu ve o anda üçünün benim için ne kadar önemli olduğunu anladım. Onlar Evren'in arkadaşları, danışmanları ve yoldaşlarıydı ama aynı zamanda benim de yoldaşlarım olmuşlardı.

"Onu saklamalıyız." Kraliçe Veda Evren'e baktı. "Böyle yaparsak çok daha güvende olur."

"Hayır." Evren'in büyüsü dalgalandı ve ben de kendi büyümle birlikte onu hissedebildim. "Gavril onun benimle olduğunu zaten biliyor. Artık onu saklamanın bir faydası yok."

"Ama o daha güvende olur." Önce Sorin'e sonra da dostuma baktı. "Hepimiz onun kehanetin anahtarı olduğunu biliyoruz ve onu saklamak Gavril'in ellerinden uzak tutmak için en iyi plan olacaktır."

"Saklanmayacağım." Masanın etrafına bakarken botlarımı yere sıkıca bastırdım. "Kehanet, şu ya da bu krallık tarafından kullanılacağımı açıkça ortaya koydu ama saklanarak kullanılmayacağım. Eğer krallığınıza yardım edeceksem, o zaman bir silaha dönüşeceğim."

Kraliçe Veda başını salladı, aynı fikirde olmadığını biliyordum ama bu onun vereceği bir karar değildi. Evren onun yanında kalmam gerektiğini söyledi ve benim için bu, kardeşi geldiğinde bile anlamına geliyordu.

"Sorin ve Jorah, adamlarımızın hazır olduğundan emin olun." Evren annesine dönüp bakmadan emri verdi. "Gavril'in bize atabileceği her türlü numaraya karşı hazırlıklı olmalıyız."

Sorin ve Jorah ayağa kalktı, ikisi de masadan kalkmadan önce başlarını Evren'e doğru hafifçe eğdi.

"Thalia, Adara ile benim odamda çalışmanı istiyorum. İhtiyaç duyulduğunda tüm sihrini kontrol etmeye hazır olduğundan emin ol." Ona emir verirken bana bakmadı.

"Elbette." Thalia ayağa kalktı ve bana baktı ama ben onun yanından ayrılmaya hazır değildim.

"Ama..." Evren'in elini çekiştirdim, o da kaldırdı ve parmak eklemlerimi bir kez daha ağzına bastırdı.

"Birazdan sizinle buluşacağım." Bakışları benimkilerden hiç ayrılmadı. "Thalia ile kal."

Yapmak istediğim son şey olmasına rağmen yavaşça ayağa kalktım ve büyüm sanki gitmemem için bana yalvarıyormuş gibi Evren'e uzandı. Eğildim ve yüzünü ellerimle kavradım ve daha iyi düşünmeden dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Onu sertçe ve umutsuzca öptüm. Odada hâlâ bizi izleyen bir sürü insan olması umurumda değildi. Ben umutsuzca arkadaşına sarılırken annesinin onun yanında oturması umurumda değildi.

Öpüşmeyi bitirdiğimizde alnını alnıma bastırdı ve nefesi dudaklarıma çarptı. "Sen benimsin," diye sadece benim duyabileceğim kadar yüksek sesle fısıldadı, ama sahip olma duygusu her santimime yayılmıştı.

"Ben seninim." Artık bunu yapacak gücü kendimde bulamadan ayağa kalktım ve Thalia'ya doğru baktım.

Kraliçenin mırıltılı sesi arkamızda yankılanırken onu taht odasından çıkarken takip etmeden önce bana bir kez başını salladı. Kapıları iterek geçtik ve salona adım attık; ciğerlerimi doldurmayan derin bir nefes aldım.

"Bu taraftan." Thalia beni koridorun sonuna götürdü ama benim ya da Evren'in odalarına doğru değil. Beni kalenin daha önce hiç gitmediğim tarafına doğru götürdü ve ben de itaatkâr bir şekilde onun peşinden gittim.

"Nereye gidiyoruz?" Uzun adımlarına ayak uydurmakta zorlanıyordum. "Evren'in odasına dönmemizi istediğini sanıyordum."

Thalia bakışlarını koridorda gezdirdikten sonra tekrar bana baktı. "Evren sözlerine dikkat ediyor ama sen ve ben kütüphaneye gidiyoruz."

"Kütüphane mi? Benden eğitim almamı istediğini sanıyordum." Gavril doğrudan bir tehdit haline geldiğinde sihrimi kullanmak zorunda kalacağımdan korkuyordum ve hazır olduğumdan emin değildim.

"Yapabileceğimiz her şeyi öğrenmek için kehaneti araştırmamızı istiyor." Kolunu benimkine doladı ve beni kendine çekti. "Gavril kapımıza dayandığında mümkün olan her avantaja sahip olmak istiyor."

"Ve bu avantaj kütüphanede mi yatıyor?"

"Evren gücün bilgide yattığını bilir. Aradığımız cevabı bulamasak bile, ihtiyacımız olduğunu bilmediğimiz cevabı bulabiliriz."

Sağa döndük ve süslü bir çift kapıya ulaşana kadar başka bir uzun koridordan geçtik. Thalia içeri itti ve masadan küçük bir fener aldı. Kütüphane karanlıktı ve eski parşömen ve tahta kokuyordu.

Fae sarayında ziyaret ettiğim kütüphaneden çok daha büyüktü ve geçerken parmaklarımı kitapların sırtlarında gezdirdim.

Thalia bizi kitap koridorlarına götürdü ve nereye gittiğimi bilmediğim için onu adım adım takip ettim.

"İşte." Feneri, ağzına kadar deri ciltli kitaplarla dolu eski bir ahşap kitaplığa bakan küçük bir masanın üzerine koydu. "Buradan başlayacağız."

Raftan bir kitap aldım, koyu yeşil deri parmaklarıma esnek geliyordu ve masaya oturup kitabı karıştırmaya başladım.

Eski Fae efsanelerinden bahsediyordu. Daha önce hiç duymadığım efsaneler. Eski fae krallarının tasvirleri ve halkları için yaptıkları fedakarlıklar vardı. Ama aynı zamanda güçten ve doymak bilmeyen bir susuzluktan da bahsediyordu. Fae ve vampirler bir zamanlar düşman olduklarını düşünmeden yan yana yaşıyorlardı ama bu açgözlülük her şeyi değiştirmişti.

İşime yarayacak bir şey bulamadığım için sayfaları hızla çevirdim ve sonra kitabı rafa geri koydum. Thalia'nın önünde üç farklı kitap vardı ve hızla onları gözden geçiriyordu.

Raftan başka bir kitap aldım ve masanın üzerine çıkıp kucağıma koydum. Açtım ve ortada bir yere düştü, dikkatim genç bir Starblessed'in resmine takıldı.

Metinde, tarihimizde kayda geçen ilk Yıldızsız'dan, Alyce adında genç bir kızıdan bahsediliyordu ve insanlar tenindeki lanet yüzünden ondan korkmuşlardı. Dışarı atılmış, fae ve vampirlerin bulunduğu ormana sürülmüştü ve ondan Yıldız Mahkumu olarak bahsediyorlardı. Yıldızlar tarafından lanetlenmiş, kader tarafından lanetlenmiş.

Genç kızı Fae kökenli yaşlı bir kadın yanına almış ve onu kendi çocuğu gibi yetiştirmişti. Metinde kızın bir vampir tarafından nasıl çalındığı anlatılıyordu, susuzluğu azgın ve kontrol edilemezdi. Stardoomed'dan almıştı. Ondan sadece bir anlığına beslenmişti ama dudaklarındaki kanın tadı onu neredeyse güçten çıldırtacaktı.

Vampir ya da fae, bir Yıldız Kutsanmış'ın kanının sahip olabileceği gücü ilk kez görüyordu. Bu güç bir silah olarak kullanılabilirdi. Yıldızsızlar insan topraklarından ve ötesinden avlandılar ve vampirlerin ve fae'lerin insanları dünyadan nasıl kaçırdıklarına dair efsaneler bugün anlatılan hikayelere dönüştü.

Başımı kitaptan kaldırdım ve Thalia'ya baktım. Hâlâ okumaya dalmıştı.

"Ailen Yıldız Kutsanmış mıydı?"

Thalia'nın bakışları benimkilerle buluşmak için yukarı fırladı ve yavaşça başını salladı. "Annemle babamı pek hatırlamıyorum ama ikisinin de yıldızlar tarafından kutsanmadığını biliyorum."

"Ne olmuş yani? Rastgele mi seçiliyoruz? Neden bazılarımızın Yıldız Kutsanmış olup bazılarımızın olmadığına dair bir mantık ya da sebep yok mu?"

Thalia önündeki kitabı kapattı ve yüzünü tamamen bana döndü. "Bir keresinde yıldızların kimi kutsayacaklarını seçtiklerini okumuştum, çünkü siz daha annenizin karnındayken kaderinizi görebiliyorlardı."

Alay ettim. "Ve sen buna inanıyor musun?"

Thalia omuz silkti ve bakışlarımı süzdü. "Neye inandığımı bilmiyorum. Tek bildiğim, damarlarımızda akan kanın kutsanmış ya da lanetlenmiş olduğu, nasıl bakmak istersen ve seninkinde akan kan bizim kurtuluşumuz ya da lanetlenmemiz olabilir. Evren senin eşin. Bunu iliklerinize kadar hissettiğinizi biliyorum ve onun gibi bir kader sizi beklerken bir tür kadere inanmamak çok zor."

Göğsüm sıkıştı ve o haklıydı. Benim kaderim onun için, onunki de benim içindi. "Peki ya senin? Senin kaderin ne?"

"Bilmiyorum." Tekrar önündeki masanın üzerinde duran kitaba baktı. "Küçük yaşta ailemden alındım ve Gavril'e ait olmam dışında kaderim hakkında çok az şey biliyordum. Evren beni oradan alana kadar bunun gerçek olmadığı aklıma gelmemişti." Derin bir nefes aldı ve ben de onu bombardımana tuttuğundan endişe ettiğim anıları düşünmemeye çalıştım. "Etrafına bir bak Adara. Eğer kaderimde bir şey varsa, o da arkadaşlarımı savunarak, sevdiklerim için savaşarak bir hayat yaşamaktır. Kaderimde bunun olmadığını hayal bile edemiyorum."

"Peki ya Sorin?"

Sırtını dikleştirdi ve küçük bir an için yüzü düştü. "Ne olmuş ona?"

"Onun senin de kaderin olduğuna inanıyor musun?"

"Sorin ömür boyu sürecektir bir kutsamayı hak ediyor ve bu benim ona verebileceğim bir şey değil. Ona sunabileceğim her şey benden çoktan alındı, Adara."

Başımı salladım ama o devam etti.

"Sorin eğlenceli biri ama ikimiz asla olamayacağız." "Bunun farkında olduğunu sanmıyorum."

"Öyle." Ayağa kalktı ve kitaplardan birini rafına geri koydu. "Sorin benim hakkımda bilmesini istediğimden çok daha fazlasını biliyor."

"Ve bundan nefret mi ediyorsun?" diye sordum.

"Tabii ki biliyorum." Parmaklarını kitapların üzerinde gezdirdi ve ne aradığını merak ettim. "Daha önce de söylediğim gibi, bilgi güçtür."

Onun sözlerini düşünürken önümdeki kitaba baktım. O haklıydı. Bilgi gücü ve kim olduğumu bilmediğimi düşündükçe içimi korku kaplıyordu.

Babamı düşündüğümde göğsüm ağrıyordu. O ve annemin eşit parçalarıydım, ama onun bildiğim tek yanları onları benim aracılığımla görmemden kaynaklanıyordu. İnatçılığım, kavgacılığım... Bunların annemden gelmediğini biliyordum ve sadece ondan aldığımı varsayabilirdim.

"Bana verdiğin diğer kitapta..." Önümdeki kitabı kapattım ve tekrar Thalia'ya baktım. "Yıldız Kutsanmışların güçlerini doğa aracılığıyla artırabildiklerinden, bir şekilde kendi güç kaynaklarından çekebildiklerinden bahsediyordu."

Thalia bana doğru döndü ve sırtını rafa yasladı. "Bunu okumuştum ama yapıldığını hiç görmedim. Yine de mantıklı." Bakışları ayaklarına kaydı. "Büyümüz bir kuyu gibidir. Eğer çok fazla kullanırsak, onu tamamen tüketebiliriz. Sadece dinlenmek ve zaman bu kuyuyu yeniden doldurabilir, ama büyük ihtiyaç zamanlarında Yıldız Kutsanmışların başka yerlerden güç topladıklarını okudum."

"Hiç gücünüzü boşalttınız mı?"

Uzun bir süre tereddüt etti ve konuşurken çenesini sıktı. "Sadece bir kez."

"Gavril ile mi?"

Bakışları benimkilerle buluşmak için yukarı kaydı ve titreyen elini boynuna bastırdı. "Gavril birçok kez denemesine rağmen hiçbir zaman beni tamamen tüketecek kadar güçlü değildi."

Sesimi çıkarmadan onu dinlerken göğsüme bir ağırlık çöktü.

"Bir keresinde çok yaklaşmıştı. Ben dışarı çıkmadan hemen önceydi." Gözleri anılarla dolup taşarken dalgınca gömleğinin kenarıyla oynadı. "Beni hücreme geri götürdüklerinde, içimde derin bir yorgunluk hissediyordum ama çok öfkeliydim. Gücümden geriye ne kaldıysa dışarı fırlattım ve nereye gittiği umurumda değildi. Sadece bir anlığına ondan kurtulmak istedim. Gavril'in en çok istediği şeyden kurtulmak istedim ve kurtuldum da."

Sertçe yutkundu ve bakışları tekrar benimkilerle buluştu.

"Büyüm onlara doğru fırlarken muhafızlar panik içinde odadan kaçtılar. Onlardan Gavril'in peşinden gitmelerini, öfkeyle geri gelmesini bekliyordum ama o değildi. Kaptanlarının peşinden gittiler ve hücreme gelmeye istekli olan tek kişi Evren'di. Muhafızların çırpınırken duydukları korkunun tadını hala hatırlıyorum ama Evren'in gözlerinde korku yoktu."

Arkadaşımın yaşadığı cehennemi yeniden yaşamasını izlerken kalbim sızladı. Yaşadıkları hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Onun hatırladığı dehşetten haberim bile olmadan önce Evren tarafından kurtarılmıştım.

"Büyüm geri gelene kadar gerekirse Evren'le göğüs göğüse dövüşmeye hazırdım ve o da bunu biliyordu. Bana doğru uzandı ve ben de bir şekilde onu yere sermeyi başardım. O ana kadar beni dışarı çıkarmaya yardım edeceğini fark etmemiştim."

"Ve o zamandan beri Gavril'i görmediniz mi?"

"Hayır." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Anladığım kadarıyla benim öldüğüme inanıyor."

"O zaman belki de o geldiğinde gözlerden uzak durmalısın. Bırak o inancına devam etsin."

"Hayır." Başını sertçe salladı. "Tıpkı senin gibi ben de saklanmayacağım. Onun yüzüne bakmak ve sadece ondan kaçmakla kalmayıp ağabeyinin bana ne kadar değer verdiğini anladığında vereceği tepkiyi görmek istiyorum."

Ona bakarken göğsümde gurur çiçekleri açtı. Kan Krallığı'nda geçirdiğim kısa süre içinde arkadaşım olmuştu ama bana bundan çok daha fazlasını hissettiriyordu.

Arkamdan hafif bir ses geldi ve arkamı döndüğümde Thalia'nın bizi götürdüğü uzun koridorun yanında duran Evren'i görünce tüylerim diken diken oldu.

"Merhaba." Ona bakarken zorlukla yutkundum ve dudaklarında yumuşak bir gülümsemenin oluşmasını izledim.

"Merhaba prenses."

Nefesim boğazımda düğümlendi ve üzerimdeki etkisi Thalia'nın arkamda hareket ettiğini duyana kadar neredeyse odada olduğunu unutmama neden oluyordu.

"Herhangi bir değişiklik var mı?" Yanıma geldi ve ellerini masanın üzerine bastırdı.

"Hayır." Başını usulca salladı. "Kardeşim ve adamları yarın kuşluk vakti burada olurlar." Bakışları aramızda bir ileri bir geri gidip geliyordu. "O gelmeden önce hepimiz biraz dinlenmeliyiz."

"Elbette." Thalia öne doğru uzandı ve beni geçip Evren'e doğru ilerlemeden önce bir anlığına elimi sıktı. "Ben hazır olacağım."

"Yapacağını biliyorum." Kız geçmek üzereyken ona doğru başını salladı ama o geçmeden kolunu eliyle yakaladı. Kız ona baktı ama bakışları onunkilerle buluşmadı. Onu kendine doğru çekti ve göğsüne çekerken kollarını ona doladı.

Vücudu ona doğru sarkmış gibiydi ve zihnini bulandıran düşünceleri hayal bile edemiyordum. Kendini ondan çekmeden ve elini ensesinde gezdirmekten önce sadece bir an izin verdi.

"Bir değişiklik olursa beni uyandıracak mısın?"

"Elbette." Bakışları üzerime düşmeden önce bir kez başını salladı.

Thalia kütüphanenin kapısından içeri girdi ve Sorin'i arayıp aramayacağını merak ettim. Söylediği sözlere rağmen, onda bir tür teselli bulduğunu biliyordum ve buna daha fazla ihtiyaç duyacağı bir zaman hayal edemiyordum.

"Biz de biraz dinlenmeliyiz." Evren bana doğru ilerledi ve masanın etrafından dolaşp dizlerimin arasına girene kadar durmadı. Ben ona bakarken elleriyle yanaklarımı kavradı ve nefesi kesilirken yüzümü inceledi.

"İyi misin?" Yutkundum ve hâlâ elimde tuttuğum kitabı yanıma oturttum.

"Korkmamam aptallık olurdu prenses. Kardeşim geliyor ve onun istediği şeyin siz olduğunuzdan hiç şüphem yok."

"Ama beni almasına izin vermeyeceksin." Sözlerimde soru işareti yoktu. "Hayır, prenses. Sen benimsin."

BÖLÜM 19

Evren elimi tuttu ve nihayet odasının kapısına ulaşana kadar beni kendisine olabildiğince yakın tuttu. Kapının gürültülü tıkırtısı Arkamızdan kapanan kapı, onun odasında ve benim göğsümde yankılandı.

Elim onun elinde titriyordu ve ne kadar yalvarsam da huzursuzluğun bedenimi terk etmesini sağlayamıyordum. Yarın geliyordu ve ben onunla yüzleşmeye hazır değildim.

Henüz değil.

Ama başka seçeneğim yoktu.

Evren'in yatağının yanında siyah bir elbise asılıydı ve beni odanın içinde ilerletirken başıyla ona doğru işaret etti.

"Bu yarın için." Sesi hırçındı ve kendi duygularıyla doluydu. "Gavril geldiğinde, taht odasına en son giren sen olacaksın. Onun önünde benim nişanlım olarak takdim edileceksin."

"Tamam." Göğsüm sıkışırken bile başımı salladım.

"Ama onun yanına yaklaşmanı istemiyorum. İçeri girdiğinde doğruca bana geleceksin." Kelimeleri neredeyse hırıldayarak söyledi. "Her zaman yanımda olmanı istiyorum."

"Tamam." Dudaklarım titredi ve nefesim göğsümde titredi.

Bana doğru döndü, gözleri değerlendirici ve karanlıktı. "Sana dokunmasına izin vermeyeceğim, Adara. Seni benden alamayacak."

Korkunun göğsümü kemirdiğini hissederken bile başımı salladım. Bırakın aynı odada olmayı, Gavril ile aynı krallıkta bile olmak istemiyordum. Evren'e güveniyordum ama kardeşine olan güvensizliğim daha güçlüydü.

"Prenses." Evren elini benimkinden çekti ve çeneme bastırdı. Ben ona bakmaya zorlanana kadar elini kaldırdı. "Sen benim eşimsin ve ben

sizden daha fazlasını almasına izin vermeyeceğim."

"Ya sana başka seçenek bırakmazsa?" Gözleri kısıılırken bile karanlık bakışlarını aradım.

"Seni seçmeyeceğim bir yerde beni zorlamasına imkân yok. Benim seçimim sensin, Adara. Her soruda, her koşulda seni seçeceğim."

Nefes almaya çalışırken soluğum kesildi ve Evren'in eli boynumun arkasına dolandı. Parmakları saçlarıma dolandı ve neredeyse acı verecek kadar sıkı.

"Sen benimdin Adara, ben de seninim. Kimsenin bunu değiştirecek gücü yok. Biz bile." Dudakları dudaklarıma yapıştı ve beni yavaşça öptü. Sanki dudaklarımin her santimini, her eğimini ve kıvrımını ezberlemeye çalışıyormuş gibi öptü beni.

Kalçalarımin arkası yatağa değene kadar bizi geri çekti ve beni yavaşça indirip dizini bacaklarımin arasına bastırdı.

"Dinlenmeye ihtiyacımız olduğunu düşünmüştüm." Dudaklarına gülümsedim ve kalçalarımin onun kalçalarına bastırdım.

"Var." Başını salladı ve ağzını çenemde gezdirdi. Dişleri kulak mememi ısırana kadar boynumdaki hassas deriyi öpmek için acele etmedi. "Ama tanrılar, sana daha çok ihtiyacım var."

Ayağa kalktı, benden bir adım geri çekildi ve yavaşça koyu renk gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. "Bu sabah yatağımdan çıktığından beri başka bir şey düşünemez oldum."

Gömleğini pantolonundan çıkardı ve ben de doğrulup kendi botumu yavaşça ayağımdan çektim. Yüksek bir gümbürtüyle yere düşmesine izin verdim ve aramızda geçen her saniye kalp atışlarımin hızlandı.

Titreyen parmaklarımin gömleğime götürmeden önce diğer botumu ittim. Evren karşımda belden yukarısı çıplak bir şekilde duruyordu ve pantolonunu yavaşça çözüp kalçalarımindan aşağı indirdi.

Pantolonunu arkasına atmasını izlerken ya da kendi gömleğimi başımin üzerine çekerken nefesimi zor tutuyordum.

"Çok mükemmelsin." Eli baldırımı kavradı ve parmakları dizimin arkasına ulaşana kadar baldırımıda ilerledi. Dizimi öne doğru çekerek beni sırtüstü yatırdı ve eli bacağımda ilerlemeye devam etti. Her iki bacağımin da kalçalarımin arasına sıkıştırarak yerinde tuttu ve acı verecek kadar yavaş bir tempoyla kalçamda ilerledi. Bir sonraki hamlesini tahmin etmeye çalışırken göğsüm sertçe inip kalkıyordu.

Karşımda öyle güzel duruyordu ki. Tamamen çıplaktı, tek bir parçası bile saklı değildi ve yarı fae yarı vampir olan bu adamın her parçasının benim için yaratılmış olduğunu her zamankinden daha fazla hissettim. O benim eşimdi ve bu gerçekten şüphe duyan tek bir parçam bile yoktu.

Eli cinsel organımın üzerinde gezindi, neredeyse hiç baskı uygulamadı ama dokunuşunun altında sıçradım ve bacaklarımı birbirine kenetlemeye çalıştım. Sonunda pantolonumun üst kısmına ulaşp bağcıklarını yavaşça çözerken yüzünde bir sırıtma belirdi.

Elleri kalçalarımın gitti ve bana bakarken deriyi kalçalarımın altına doğru çekti. "Çok güzel."

Öne doğru eğildi ve nefesi cinsel organıma doğru hücum etti. Elimi ağzıma bastırdım ve daha fazlası için yalvarmamak için kendimi zorlarken avucumu ısırdım.

Ağzını kalça kemiğime bastırdı ve burnunu yavaşça kalçalarımın uzunluğu boyunca gezdirerek diğerine ulaştı. Dili dudaklarının arasından çıkıp tenimde gezinirken bana baktı. Bana yaşattığı bu işkencenin beni öldürmeye yeteceğini düşünmüştüm ama sonra dişleri hassas cildimi sıyırdı ve sırtım yataktan kalktı.

Uyluklarımın arasında biriken nemin hem beni hem de onu serbest bırakmak için yalvardığını hissedebiliyordum ve orada oluşan baskının bir kısmını hafifletmek için uyluklarımı birbirine kenetlemeye çalıştım.

Ona duyduğum arzuda boğuluyordum, ihtiyacımdan boğuluyordum. O da şehvetimle bana eziyet ederken acele etmiyordu.

Arasında kıvrandım ama bacaklarım hala onunkilerin arasında sıkışmıştı ve yavaşça seksime doğru ilerlerken bana aldırmadı.

"Lütfen." Yalvarış dudaklarımın döküldü ve göğsümü sıkmak için kendi elimi kaldırdım. "Aman Tanrım."

"Bana ne istediğini söyle." Nefesi seksimin üzerinde fısıldadı ve ben inledim. "Benden istediğin her şeyi sana vereceğim." Dili yarığımdan içeri girmeden hemen önce bu sözleri mırıldandı.

Yataktan eğildim ve uzanıp elimi saçlarına doladım. Gitmemesi için çaresizce onu kendime doğru çektim ve etimi vahşice yemeye başlamadan önce seksime karşı hırladı.

Altıma uzanıp popomu elleriyle kavradı ve beni yataktan kaldırıp ağzına daha sıkı bastırdı. Bacaklarım hâlâ birbirine yapıştı ama bu bir şekilde yaptığı şeyi daha da yoğunlaştırıyordu. Yumruğumu ağzına aldı ve zevk bir dalga halinde içime çökerken haykırdım.

"Senin kokun," diye hırladı bakışlarını benimkilerle buluşturmak için kaldırırken. "Bana olan arzunun kokusu, benim için nefes almak kadar hayati hale geldi. Senin tadın olmasa açlıktan ölürdüm."

"Evren."

Pantolonumu üzerimden tamamen çıkarmadan önce ayağa kalktı ve benden bir adım geri çekildi.

Kalçalarım ona duyduğum arzuyla kayganlaşmıştı ve o bacaklarımı ayırıp aralarındaki yatağa diz çökerken utancımı gizlemeye çalıştım. Parmaklarını dudaklarıma götürmeden önce dudaklarında bir inilti ile elini orada yatan nemin üzerinde gezdirdi.

"Tadına bak, prenses. Başka hiçbir erkeğin senden alamayacağı şeyi tat."

Dudaklarımı parmaklarının etrafına sardım ve o beni izlerken dilimi parmak uçlarına bastırdım.

"Bana benim olduğunu söyle, Adara." Parmaklarını ağzımdan çekti ve yavaşça boynumdan aşağıya, göğsümün üzerinde gezdirdi.

"Ben seninim."

Sözlerim sarhoş ediciymiş gibi gözleri kapandı ve kalçamı eliyle kavrayıp kalçasına bastırana kadar kaldırdı.

"Bunu kimse değiştiremez." Uzun aletini cinsel organımda gezdirirken bana baktı ve altında kıvranmama neden oldu. Bana daha önce hiç kimsenin bakmadığı gibi bakıyordu ve içimdeki bu çaresizlikten asla geri dönemeyecekmişim gibi hissettiren şey bu muydu yoksa bana dokunma şekli miydi bilmiyordum. "Yarın ne olursa olsun. Sen benimsin, ben de senin."

Tam içime girip dudaklarımdaki nefesi çaldığı sırada başımı salladım.

"Sen benim eşimsin." İçime girdi ve göğsü benimkine yaslandı. Dudakları benimkilerle buluştu ve içimde hareket etmeye başlarken beni öptü. "Sen benim karım olacaksın, Adara. Sen benim her şeyimsin."

"Sen de benim için öylesin." Parmaklarımı saçlarında kavradım ve kalçalarımı onun altında hareket ettirdim. "İhtiyacım olan tek şey sensin Evren. Tek istediğim sensin."

Ağzıma karşı inledi ve kalçaları bana daha sert çarptı. İçimde yükseldiğini hissedebiliyordum, bana sadece onun verebileceği o zevki ve parmaklarını kaburgalarımda gezdirdiğinde, vücudumda dolaşan titremeye engel olamadım.

Dişleri boynumu sıyırdı ve kalçalarım yataktan fırladı.

"Kardeşimin tehdidi ortadan kalktığında..." Ağzını köprücük kemiğimin üzerine götürdü ve dişlerini orada hissettiğimde inledim. "Seni parçalara ayıran her şeyi keşfetmekten başka bir şey yapmamayı planlıyorum. Vücudunu senin bile anlayamayacağın bir şekilde tanımak için günlerimi harcayacağım."

"Evren." Gözlerimi kapattım ve başımı yatağa bastırdım. İçimde tırmanıyordu ve parçalanacakmışım gibi hissediyordum. Her parçam kırılıyor, ihtiyacımın içinde parçalanıyordu ve tek çare oydu.

Dizlerinin üzerine oturup eliyle kalçamı kavramadan önce dudakları bir kez daha göğsüme bastırdı. İçimde hareket etmeyi bırakmadı ve başparmağı mememin üzerinde gezinirken haykırdım.

"Ver onu bana, prenses." Hırladı. "Her parçana sahip olmama izin ver."

Onu reddetme şansım yoktu. Vücudum onun emriyle uğuldadı ve bedenimden aldığı zevkle içimdeki o baraj yıkıldı. Avuç içini vücudumun kenarına bastırdı.

karnımın alt kısmına, cinsel organımdan hemen önce ve sertçe içime girdi.

Haykırdım ve parmaklarımı yatağına gömdüm. Bu çok fazlaydı, zevk içime çöküyordu ve kırılacağımdan korkuyordum, ama Evren son bir kez içime girip kendi boşalmasını bulurken beni altında tuttu.

Öne doğru düştü, alnı karnıma bastırdı ve nefes almaya çalışırken ikimiz de konuşmadık.

Evren kendini bedenimden çekip yanıma uzanmadan önce uzun bir süre bu şekilde kaldık. Üst tarafım göğsünün üzerinde uzanana kadar beni kendine doğru çekti ve artçı şoklar hala vücudumda dolaşırken beni tembelce öptü.

"Biraz dinlen prenses. Yarın biz istesek de istemesek de gelecek."

BÖLÜM 20

Terleyen ellerimi ısıltılı siyah elbisemin kenarlarına sildim. Elbise kışkırtıcıydı, arkadaşımın da bu elbiseyi giymek istediğinden emindim. yapmaya çalışıyordum. Yakası derindi ve göğüs kemiğimin hemen altında duruyordu.

Basit bir pırlanta dizisi boynumun dibine düşüyor ve sağ uyluğumun tepesine kadar uzanan uzun yırtmaç zaten dikkatinizi çekmediyse, dikkati oraya çekiyordu.

Evren'in eşiydim, siyah bir elbisenin içinde ona, bize çok benziyordum ve kardeşinin bunu görmesini istediğini biliyordum.

Ama sırtım tamamen örtülüydü. İzimin her bir parçası kumaşla dokunmuş ve diğer herkesin gözlerinden korunmuştu. Görebilecekleri tek iz yanaklarım boyunca uzanan izlerdi. Gerisi gizliydi ve bunun nedeni Evren'in Gavril'in gücümün ona ait olduğunu bilmesini istemesi değildi.

Ama bana ait olduğu için.

Hedefim burada bir gösteri, gösterilecek lanet bir kupa değildi. Ben bundan daha fazlasıydım ve Evren bunu açıkça belirtiyordu.

Taht odasının kapıları açıldı ve ben içeri adım attığımda odaya yumuşak bir sessizlik çöktü. Gavril ve adamları Evren'in tahtının dibinde duruyordu ama ona doğru bakmaya cesaret edemedim. Her hareketimi izleyen dostuma bakmakla meşguldüm.

Saldırmak için bekleyen bir avcı gibi her adımını takip ediyordu ve insanlarla dolu bir odada bile gözlerindeki bakıştan midem bulanıyordu.

Ona doğru ilerlerken Gavril'inki de dahil olmak üzere diğerlerinin gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Kraliçe odada değildi. Başka bir güç oyunu

Evren'den. Burada yetkili oydu ve Gavril'in bunu bilmesini istiyordu.

O kardeşiydi ama Evren hükmetmeye hazırdı. Ve bunu kardeşinden korkmadan yapacaktı.

Bakışlarım kürsünün dibinde duran Jorah ve Sorin'e takıldı. İkisi de Evren ve Gavril'in arasında durmuyordu; prenslerinin korunmaya değil, birlik olmaya ihtiyacı olduğuna dair net bir duruş sergiliyorlardı.

Ama nefesimi kesen Thalia oldu. Onu bir tanrıça gibi gösteren koyu mavi bir elbise giymişti ve Evren'in yanında duruyordu. Ondan bir adım bile aşağıda değildi, mükemmeldi. Yara izlerinin her zerresi ortadaydı ve bunu bilerek yaptığını biliyordum.

Gavril'in ne yaptığını hatırlamasını istiyordu. Yara izlerini görmesini ve ondan tam olarak ne aldığını hatırlamasını. Ama Evren bu anının kürsünün dibinde durmasına izin vermeyecekti.

Onu yanında onurlandırdı. Gavril ondan aldı ama Evren ona büyük saygı gösterdi.

Evren'in yanındaki boş tahta, oturmamı istediği koltuğa baktım ve kürsüye ilk adımımı atmak için ayağımı kaldırdığımda Sorin elini uzattı. Sorgulamadan kabul ettim ve küçük bir selam vermeden önce en tepeye çıkmama yardım etmesine izin verdim.

Sorin'in bu insanların önünde onurlandırılması boğazımın düğümlenmesine neden oldu. Tahta baktım, sonra tekrar eşime döndüm. Tahtında oturmuş, hâlâ dikkatle beni izliyordu ve kardeşinin burada olmasından hiç rahatsız olmamış gibi görünüyordu. Ama ben gerçeği biliyordum.

Ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım. Beni bekleyen tahta doğru değil, ona doğru bir adım attım. Ellerim iki yanında durana kadar eğildim ve yüzümü ona yaklaştırdım.

O onların prensiydi, bu krallığı yönetecek adamdı ama benim için çok daha fazlasıydı. Evren'in kardeşine anlatması gereken kendi noktaları vardı, benim de vardı.

Burunlarımız neredeyse birbirine değene kadar öne doğru eğildim ve Evren'in dudakları bir sırtışa dönüşüp dilini dudaklarında gezdirdiğinde midem bulandı.

"Şurada oturmanız gerekiyor prenses." Başını tahtın beni beklediği tarafa doğru eğerken sadece benim duyabileceğim şekilde alçak sesle konuştu.

"Bana söylenen bu." Sağ elimi kaldırdım ve temiz traşlı çenesinde gezdirdim. "Ama ben nadiren bana söyleneni yaparım."

Cevap verecek zamanı olmadı çünkü aramızdaki boşluğu kapattım ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. İzleniyor olmamız ve herkesin her hareketimizi hesaplıyor olması önemli değildi. Bu onların hepsinden çok daha fazlasıydı.

Bu hayatta Evren'i ben seçtim, öbür hayatta da ben seçeceğim. Ve onun bu gerçeği bilmesi gerekiyordu.

Geri çekildim ama sadece dönebileceğim kadar geri çekildim ve odaya girdiğimden beri ilk kez Gavril'le yüzleşirken sağ dizinin üzerine oturdum.

Evren'in eli kalçama dolandı ve beni sahiplenerek kendine doğru çekmeden önce karnımın alt kısmına bastırdı. Sırtım, izim, onun göğsüne bastırılmıştı ve elini tam olarak olduğu yerde tutmakta tereddüt etmedi.

"Abi, Adara'yı hatırlıyorsun, değil mi?" Evren'in parmakları karnımda geziniyor, ben ağabeyine bakarken bile kucağında kıvranmama neden oluyordu.

Gavril'in yüzündeki öfke, onu maskeleyemeye çalışsa da hissediliyordu. "Elbette." Bana doğru hafifçe başını salladı. "Bir fahişe olarak kolunda oldukça iyi görünüyor, ama onun bir kraliçe olmak için doğduğunu unutmamalısın."

Evren gibi ben de kaskatı kesildim ve onun gücünün altımda yuvarlandığını hissedebiliyordum. "Benim hakkımda konuşurken kelimelerine dikkat e t m e l i s i n .

Nişanlıyım." Evren sol elimi avucunun içine aldı ve birazdan yüzüğünü taşıyacak olan parmağıma nazık bir öpücük kondurdu.

Gavril'in yüzünden o zorlukla gizlenmiş maske kaydı. "Buraya tartışmaya geldiğim kişi benim müstakbel kraliçem." Elini kılıcının kabzasına dayadı ve gözlerim bu hareketi takip etti. "Onu benden almanız, yanınızda duran diğer Yıldız Kutsanmış'ı almanızdan daha büyük bir ihanetti. İkisi de bana aitti."

"İkisi de sana ait değil," diye homurdandı Evren arkamdan ve göğsünü sırtıma daha sıkı bastırdı. "Thalia'yı kullanmayı bitirdiğin bir çöpmüş gibi fırlatıp attın."

Bakışlarım Sorin'e kaydı ve daha gözlerim onun yakışıklı yüzüne inmeden, öfkesinin dalga dalga yayıldığını hissedebildim. Thalia'ya karşı işlediği suç yüzünden veliaht prensi öldürecek ve sadece bu yüzden.

"Peki ya Yıldızsızlar?" Gavril sanki tartışılacak bir nesneymişim gibi bana doğru başını salladı. "Onu kullanmayı tam olarak bitirmemiştim. Ama anladığım kadarıyla

bacağına kızışmış bir sürtük gibi yapışıyor ve artık saf değil." Evren'in büyüü etrafıma yayıldı, beni karanlığında yuttu ve Gavril güldü. Bu tam da onun istediği şeydi. Evren'in damarına basmasının bir nedeni vardı ve ben başka bir büyü kaynağının bana çarptığını hissedene kadar nedenini anlamamıştım.

Bakışlarım Gavril'inkilerle buluştu ve bana gülümserken başını eğdi. Gücünü çok kuvvetli hissediyordum ve bir an için onun boş gözlerine bakarken içimi bir korku kapladı.

"Merak etme kardeşim. Bana yaptığın gibi Yıldız Kutsanmış'ı elinden almayacağım. Kaderini seçmesine izin vereceğim."

Evren'in elleri etrafımda sıkılaştı ve beni kendisine inanılmaz derecede yaklaştırdı.

"Biliyor muydun, Yıldızsız? Senin kanının gerçekten özel bir tadı var." Gavril sanki benden aldığı anı hatırlıyormuş gibi parmaklarını dudaklarında gezdirdi. "Dudaklarıma dokunduğu anda, daha önce tattığımı anladım."

Tek kelime etmedim ama sırtım dikleşti ve izler tenimi yaktı.

"Ne istiyorsun, Gavril?" Evren dişlerinin arasından hırladı ve büyüü etrafımda gürlledi.

"Benim olan." Bana doğru bir adım atmadan önce başıyla işaret etti. "O yanımdayken hükmedeceğim."

Thalia bana daha da yaklaştı ve büyüünün teninin altında canlandığını hissedebiliyordum.

Gavril de onu fark etti. Aynı sırtış dudaklarından geçmeden önce ona doğru baktı. "Onu koruyacak mısın Thalia? Sen kendini bile koruyamadın."

Daha önce hiç hissetmediğim bir öfke kapladı içimi ve o beni durduramadan Evren'in kucağından kalktım. Sihrim parmaklarımdan fırladı ve bana söz verilen prene bakarken etrafımda dönmeye başladı.

"Onunla bir daha asla konuşmayacaksın." Sesimi güçlkle tanıyabildim ama etrafımızdakilerin soluklarını duydum. Bu planın bir parçası değildi, Gavril'e sahip olduğum gücün miktarını göstermek için, ama onunla böyle konuşurken uykuda kalmayı reddetti. "Bunu bir daha yaparsan hiçbir şeye hükmedemezsin."

Tenimin her parçası gücümle canlı hissediyordu ama Evren'in beni sardığını, ihtiyacım olduğundan emin olmadığım zamanlarda bile beni koruduğunu hissedebiliyordum.

"Yani onu bu yüzden mi kaçırdın?" Gavril'in bakışları beni içine çekerken karardı ve zihninde dönen entrikaları görür gibi oldum. "Senin babanın özverili oğlu olduğunu söylüyorlar ama şu haline bak, tüm gücü kendine alıyorsun."

"Onu gücü için istemiyorum." Evren'in eli bacağıma dolandı ve bacaklarının arasında durana kadar beni bir adım geriye çekti.

"Kıza istediğin kadar yalan söyle kardeşim, ama ikimiz de ondan tam olarak ne istediğini biliyoruz."

Gavril dönüp arkasına baktı ve öne doğru birini başıyla işaret etti. Askerlerinden biri, Fae sarayından tanıdığım bir adam, eli bir başkasının koluna dolanmış halde öne çıktı. Bu kişinin yüzünü kapatan bir kukuleta vardı ve boynumdaki ay kolyesi tenimi yakıyordu.

Gavril'in yanında dizlerinin üzerine çökene kadar kişiyi ileri doğru itti ve uzanıp kapüşonunu başından çekti.

Karşımdaki adamı tanımıyordum ama gücüm tanıyor gibiydi. Sanki her şeye hazırmış gibi etrafımda dolanıyordu ama hem ben hem de gücüm gözlerimizi adamdan alamıyorduk.

"Bu da ne böyle?" Başımı salladım ve kolyemin bulunduğu yeri ovmak için uzandım.

"Nişanlına sor." Gavril arkamdan başını salladı. "Onu hatırlayacağından çok eminim."

Adam bana baktı ve gözlerinde çok fazla hüznün vardı. Saçları kahverengiydi, benimkine benzer bir tondaydı ve gözleri parlaktı. Ama dikkatimi çeken elinin üstündeki yıldız işaretiydi.

"Kim bu?" Tekrar sordum, sesim daha sert ve güç doluydu.

Evren ayağa kalktı ve göğsünü sırtıma bastırdı; enseme onun sert nefesini hissedebiliyordum.

"Tuhaf, sence de öyle değil mi?" Gavril elini çenesinin üzerinde gezdirdi. "Kendi babanı tanıyamaman."

Geriye doğru sarsıldım ve Evren'e çarptım. Eli ortama dolandı ve gücü diğer her santimimi sardı.

Hiçbir şey hatırlamadığım adama bakarken başımı salladım. "Yalan söylüyorsun."

"Öyle miyim?" Gavril kıkırdadı ve adam tekrar ayağa kalkmaya zorlanana kadar saçlarını çekti. "Kanının tadını nasıl tanıdığımı sanıyorsun, Adara?" Adamın bileğini avucunun içine aldı ve orada duran yara izlerini gösterdi. "Yıllarca babanın kanıyla beslendim."

seni bekledi. Seninle evlenmemi reddetmişti, ben de onun isteğine karşı gelerek evlendim."

"Babam öldü." Sesim titredi ve adamın yüzünü inceledim. Onu tanıımıyordum ama bana bakan bu kadar çok benzerlik olduğunu inkâr etmeye çalışırsam aptallık etmiş olurum. "Babam bir Yıldız Kutsanmış değildi."

Gavril yine kıkırdadı ve bu ses sihrimin artmasına neden oldu. "Gerçekten bu kadar az şey biliyor olman üzücü. Ne kadar kolay karanlıkta kaldın. Öyle değil mi Evren?"

Göğsüm sıkıştı ve omzumun üzerinden arkadaşşıma baktım.

"Sana söylemedi mi?" Gavril hâlâ konuşuyordu ama dikkatimi Evren'den ayıramıyordum. "Seni bize vermeyi reddettikten sonra babanı yakalayan oydu. Babanı kraliçemize elden teslim eden de Evren'di."

Evren'in bakışları benimkileri aradı ve tek kelime etmese de gözleri yumuşadı, affedilmek için yalvardı. Gavril doğruyu söylüyordu.

Evren'in elinden kurtuldum ve neredeyse öne doğru düşüyordum. Gavril gülerken Thalia yanıma geldi.

"Bana bunun doğru olmadığını söyle." Dostuma baktım ve gerçeği iliklerime kadar hissetmememe rağmen bunu söylemesini istedim.

Göğsümü tırmalayan duyguyu yok etmesini ve bana kardeşi gibi olmadığını kanıtlamasını istedim.

"Düşündüğün gibi değil." Evren bana doğru uzandı ama ben bir adım daha geri çekildim. "Babanın hayatta olduğunu bilmiyordum."

"Ama onu kaçıran sen değil misin?" Kelimeler dudaklarımdan bir suçlama gibi döküldü ve bunun doğru olmasını istemedim.

Ona bakarken ve bana korktuğumdan başka bir şey söylemesini dilerken göğsüm ağrıyordu.

"Ben yaptım." Evren sertçe yutkundu. "Ama bunun nelere yol açacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu." Babamı işaret etti. "Bunu yaptım çünkü Kraliçe Kaida öyle emretmişti. Tıpkı seni krallığına götürmemi emrettiği gibi."

"Ve sen de bunu görev bilinciyle yaptın." Sözlerim öfkeyle doluydu ama onları durduramadım. Evren'in beni o zaman tanımamış olması önemli değildi. Babamı benden almıştı. Onu düşmanıma teslim etmişti ve bu düşünceyle göğsümü kesen acıyı durduramadım.

"Prenses," diye fısıldadı Evren adımı, ama boğazını temizlerken bakışlarım Gavril'e kaydı.

"Bir hayata karşılık bir hayat öneriyorum, Adara." Kollarını kavuşturdu ve yüzündeki kendini beğenmiş ifade içimi kemirdi. "Eğer babanın yaşamasını istiyorsan, benimle geleceksin."

"Böyle bir şey olmayacak." Evren'in homurtusu taht odasında gümbürdedi ve beni Gavril'den korumak için bir adım öne çıktı. "Adara seninle hiçbir yere gitmeyecek."

"O zaman babasını öldürme şerefine nail olmak ister misin?" Gavril kılıcını kınından çıkardı ve Evren'e doğru tuttu.

Herkes tepki gösterdi, silahlar çekildi ve duygular gerildi. Sorin ve Jorah beni ve Thalia'yı her türlü yöntemle savunmaya hazır bir şekilde yanıma geldiler. "Onu ilk seferinde elinden alan sendin. Belki de onu sonsuza dek ondan alan kişi olmalı."

Bakışlarımın Gavril'in yanındaki adama kaymasına izin verdim ve hemen tanımam gereken bu adama bakakaldım. Onu sürekli hayal etmişim. Yüzünü hatırlayacağım bir gün için dua etmişim ama hiç de hayal ettiğim gibi değildi.

Dudakları benimkilerle aynı kıvrıma sahipti ve gözleri herkesin bana benimkileri hatırlattığını söylediği buz mavisinin tonundaydı. Babamla eşleşen gözler.

Karşımda duran bu adam bir yabancıydı ama gözlerine baktığımda tanıdık bir şeyler hissettim. Sanki hiç sahip olmadığım, hep aradığım bir ev gibiydi.

Evren'de bulduğumu sandığım bir yuva.

"Ben yaparım." Başını salladığında bile bakışlarımın onunkilerden ayrılmasına izin vermedim. "Lütfen, hayır." Sesi hırçın ve yaş doluydu, hiç anlamadığım yıllar onunla deneyimlemek için.

"Seni bir daha benden almalarına izin vermeyeceğim." Sadece babamla konuştum ve beni kimin duyduğunu umursamadım.

"Onu almayacaksın." Evren'in büyüü ellerinin etrafında dönüyordu ve ona bakmadan öfkesini hissedebiliyordum. "Onu tekrar almana izin vermeden önce tüm krallığını yok edeceğim."

"Ve sen hâlâ onun seni seçeceğine inanıyor musun?" Gavril babamı kendine doğru çekerken bile kardeşine bakıyordu. "Babasının ölmesine izin vereceksin ve yine de seni seçeceğini mi düşünüyorsun?"

"Ona dokunmayın." Bir adım öne çıktım ve büyüüm parmaklarımdan fırladı. Gavril'e çarpmasına ramak kalmıştı ki, Gavril kendi büyüüyle onu engelledi.

"Dikkatli ol, Yıldızsız." Gülümsemesi dudaklarından düştü ve eli babamın etrafında sıkılaştı. "Hayatının geri kalanında pişman olacağın bir şey yapma."

Elini kılıcıyla birlikte kaldırdı ve babamın göğsüne yaklaştırdı.

"Üzgünüm, Adara." Babamın sözleri dudaklarında bir yalvarış gibi ydi. "Her şey için özür dilerim."

"Hayır." Ellerimi uzattım ve gözlerim yaşardı. "Takas istiyorsun ve ben de yapacağımı söyledim."

Ona bir adım daha yaklaştım ve Evren'in büyüsü etrafımı daha sıkı sardı. Dostuma baktım ve görebildiğim tek şey onun öfkesi ve acısı ydı.

"Bunu yapmana izin vermeyeceğim, Adara."

"Başka seeneğin yok." Başımı salladım ve yüzünün buruşmasını izlerken suçluluk duygusu içime çöktü. Yaptığı şeyler için ona çok kızgındım ama bana söylemediği için daha da kızgındım.

O benim eşimdi ve ben onu seçmiştim ama o beni karanlıkta bırakmıştı.

Evren hızla önüme geçti ve kürsüden aşağı, kardeşine doğru ilerledi. Gavril kaskatı kesildi ve eli kılıcının etrafında sıkılaştı.

"Bırakın babasını gitsin." Sesi bir hükümdarın emri ydi. Bu, olması gereken taçlı prensti. "Bir takas istiyorsun ve bir tane alacaksın, ama onu almayacaksın."

"Ne?" Midem sıkışmıştı ve Thalia onun adını haykırdı.

"Babasını bırak, ben de kendi isteğimle seninle geleceğim."

"Kehaneti gerçekteştirmek için ona ihtiyacım var." Gavril bana doğru başını salladı.

"Biri yenecek, biri sinecek." Evren kehanetin bir kısmını hepimizin duyması için yüksek sesle okudu. "Esiriniz olarak isteyerek gideceğim. Onu kurtarmak için sana boyun eğeceğim. Onun kaderi senin hükümdarlığını başlatacak."

Gavril bana bakmadan önce uzun bir süre kardeşine baktı ve ben Sorin'in bir zamanlar bana söylediklerini düşünmeden edemedim. Kraliçe Kaida'nın ya benim elime ya da Evren'in kellesine ihtiyacı vardı.

"Hayır." Başımı salladım ve ilerlemeye çalıştım ama Evren'in büyüsü bana bir duvar gibi çarptı. "Hayır!"

Evren elini kardeşine doğru uzattı ve parmaklarından kara büyü döküldü. "Sen babasının gitmesine izin ver, o Kan Krallığı'nın güvenliğinde kalsın, ben de savaşmadan seninle geleyim."

Gavril kılıcı babamdan yavaşça indirmeden önce eline baktı ve gözyaşlarım yüzümden aşağı süzölmeye başladığında zorlukla görebildim.

"Hayır, Evren!" Sihrimi onunkine gönderdim ama pek bir şey fark etmedi.

"Bir cana karşılık bir can demiştin." Evren kardeşiyle konuşurken beni tamamen görmezden geliyordu. "Ben Kan Krallığı'nın taç giymiş prensiyim. Onun hayatına karşılık benim hayatımı al."

Sorin ve Jorah'yı aradım ve gözlerindeki paniğı görebiliyordum. Onlara doğru koştum ve ellerimi Sorin'in kollarına doladım.

"Durdurun onu," diye yalvardım ve Sorin bakışlarını dolduran merhametle bana baktı. "Bunu yapmasına izin verme, Sorin."

"Ona bir söz verdim." Sorin öne doğru uzandı ve yüzümdeki nemi sildi. "Bedeli ne olursa olsun seni koruyacağım."

"Yemin et," diye elini Evren'e doğru uzattı Gavril ve göremesem de kendi büyüünün teninden yayıldığını hissedebiliyordum. Büyüsüne dair görünürde tek bir iz bile yoktu. "Yemin et, ben de gitmesine izin vereyim."

Sorin'in dokunuşundan uzaklaştım ve arkadaşımı aradım. "Thalia!"

Büyüyle mühürlenmiş bir anlaşma öylece geri alınamazdı. Eğer Evren onun elini tutarsa, büyüü sözlerini mühürlerken kardeşine yemin ederse, yapabileceğimiz hiçbir şey olmazdı.

Thalia'nın panik içindeki bakışları benimkilere çarptı ve parlak mavi büyüü parmaklarının arasından kayarak Evren'in büyüünün tutunduğı duvarı delmeye çalıştı. O da benim gibi kolayca engellendi ve Gavril'in Evren'in elini tutuşunu dehşet içinde izledim.

"Yemin ederim." Evren'in büyüü Gavril'in bileğine dolandı ve ikisi arasındaki anlaşma mühürlenmeye başlarken büyülerinin birbirine karıştığını hissedebiliyordum. Onları izlerken göğsüm çökecekmiş gibi hissediyordum. Kararımı verirken büyüm içimde kabardı.

Benden krallıklarını kurtaracak anahtarmışım gibi bahsettiler ama yanılıyorlardı. Bu dünyanın ihtiyacı olan ben değildim. Onun ihtiyacı vardı.

Her zaman öyleydi.

Parmaklarımdan bir büyü dalgası halinde dökölmesine izin vermeden önce gücümün her parçasını toplayabildim. Evren'in büyüüne çarptı ve isteğime boyun eğdi. Gücüm ona tam güçle çarpana kadar durmadım.

Hiç beklemediğı bir anda ona çarptı ve onu kardeşinden uzaklaştırdı. İkisi de aralarındaki büyüü mühürleyemeden eli Gavril'in elinden düştü ve Evren'in bakışları benimkilere yöneldi.

Bana şaşkınlık ve panikle bakıyordu ama durmadım. Gücümü daha da arttırırken ona doğru ilerledim ve siyah mürekkepli büyüm benden akıp ona çarparken Evren yere düştü.

"Beni alacaksın." Gavril'e baktım ve onun gözlerindeki şaşkınlığı görebiliyordum. "Onun yerine beni alacağına yemin et, ben de kendi isteğimle seninle geleyim. Kehanetin anahtarı benim. O değil. Ona zarar verilmemeli."

Kardeşiyle benim aramda bir ileri bir geri baktı ve sözlerimin doğruluğunu biliyordu. Kardeşini almak ona beni getirmeyecekti. Ona gerçekten istediği şeyi vermeyecekti.

Elinde ölü bir kardeşten ve hâlâ dokunamadığı bir nişanlıdan başka bir şey olmayacaktı.

"Yemin ederim." Bir kez başını salladı ve ben de büyümünden bir damlayı ona doğru gönderdim.

Elini ve bileğini sararken yaptığı her hareketi izledi ve sihrimi Evren'e karşı sert bir şekilde itmeye devam ettim.

Gavril'in büyüğü benimkiyle karıştı ve bir kez başını salladı. Aramızdaki anlaşmanın yerine oturduğunu hissedebiliyordum ve Evren adımı haykırırken onu zar zor duyabiliyordum.

Ona baktım ve bana karşı savaşmayı bırakana kadar büyümü daha sert ve daha sert çarptım. Sonra daha sert ittim. Çok fazla olacağından korkana kadar büyümü ona zorladım.

Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bana ne söylediğini hatırladım. Biz eştik, bu da büyülerimizin bağlantılı olduğu anlamına geliyordu. Bir eşin diğerinden büyü çekebilmesinin bir efsane olduğunu söylemişti ve bunun nasıl işlediğini anlamaya vaktim yoktu. İçimdeki büyüün boşaldığını hissedene kadar büyümü ona daha da sert bir şekilde akıttım.

Evren başını salladı ama beni durduramazdı. Şimdi durduramazdı. Büyümün büyük bir kısmı ona akmaya başlamışken olmazdı. Açıldığı anda, ona verdiğim şeyi kabul ettiği anda bunu hissettim ve tamamen tükendiğimi hissedene kadar durmadım.

"Ona zarar gelmemesini istediğini sanıyordum." Gavril gülerek parmaklarını pazuma doladı ve beni yanına çekti. "Görünüşe göre bu işi benim için sen yapacaksın, Yıldız Kutsanmış."

Nasıl görüldüğünü biliyordum. Büyüm hâlâ Evren'e çarpıyordu ve bakışlarım onun yanından Thalia'ya kayarken bile gözlerindeki korkuyu görebiliyordum. Ama hiçbirinin beni durduracak gücü yoktu.

Mavi büyüü bana zarar vermek için değil, prensine zarar vermemi engellemek için benimkine çarptı ama işe yaramadı.

Gavril'le kendi isteğimle giderdim ama onun planında hiçbir rol oynamazdım. Beni götürdüğünde, güçlerim olmadan götürmüş olacaktı. Kehanetini gerçekleştirmek için hiçbir kutsamaya sahip olmayan bir Yıldız Kutsanmış alacaktı.

Kuyunun dibini hissedebiliyordum, büyüümün her zerresi içimden çekildi ve son büyüüm parmaklarımdan akarken Gavril'e doğru sarktım.

Evren derin bir nefes alıp başını sallarken taht odası ürkütücü bir sessizliğe büründü. "Lütfen bunu yapmayın prenses."

"Çoktan bitti." Gavril ağzını kulağıma yaklaştırarak güldü. "Sevdiğini sandığın bir adam için kendinden vazgeçtin." Gavril boynuma bastırdı ve ben ondan uzaklaşmaya çalıştım ama çok yorgundum.

Evren gözlerinde öfkeyle ayağı kalktı ama Evren bize doğru bir adım attığında Gavril kılıcını boynuma doğru kaldırdı.

"O da en az benim kadar senin kanını arzuluyor Adara. Senin gücünü arzuluyor. Sen onun için bir piyondan başka bir şey değilsin."

"Ben onun eşiyim." Sözlerim hissettiğim kadar zayıftı ama Evren'in onların ardındaki gerçeği duyabilmesini umuyordum. Umarım ne anlama geldiklerini biliyordur.

"Eşim," diye tükürdü Gavril ve elleri bana karşı sıkılaştı. "Sence annem ona babanı senden almasını emrettiğinde kader onun senin eşin olduğunu biliyor muydu? Babanı zindana kapatmasına ve kendi kanının senin onun eşi olmana asla engel olmayacağını garanti etmesine sebep olan kader miydi yoksa kendi gücü müydü? Benden nefret edebilirsin Yıldızsız, ama az önce kurtardığın adam benden daha iyi değil, daha kötü. Seni bu hayata mahkum etti. İsteyebileceği en son şey olmasına rağmen seni benim olman için lanetledi."

Ona inanmamıştım. Babamı Fae krallığına götüren kişi Evren olabilirdi ama babamın hâlâ hayatta olduğunu bildiğine kendimi inandıramıyordum.

Onun böyle bir şey yapabileceğine kendimi inandıramadım.
Ben.

"Çek o lanet ellerini onun üzerinden, Gavril," diye homurdandı Evren ve Gavril'in Başparmağım boynumda Evren'in görebileceği bir yere sürtündü.

Gavril burnunu tenimde gezdirip beni içine çekmeden önce, "Ona ait olmayan bir şeyi ne kadar da sahipleniyor," diye mırıldandı.

Ağlamamak için gözümü Evren'den kaçırdım ve bakışlarım babamınkilere takıldı. Babam karşımda duruyordu ama ben onu hâlâ tanıımıyordum. Onun hakkında sandığımdan da az şey biliyordum.

Yaşlanan yüzüne bakarken neler yaşadığından korktum. Haftalardır o kalededim ve tüm bu süre boyunca o da oradaydı. Tıpkı Thalia gibi işkence görmüş ve beslenmişti.

"Özür dilerim," diye mırıldandım ve duygularının yüzüne yayıldığını görebiliyordum.

Her şey için çok üzgündüm. Yaşadığı her şey için, vermek zorunda kaldığım karar için.

Gavril beni taht odasının kapısına doğru geri çekti ve adamları etrafımızı sardı. Evren'in büyüsunü kendi büyümle birlikte hissedebiliyordum ve kara büyümüz onu çevrelerken eşime dönüp baktım.

"Seni seviyorum Evren." Kelimeler dudaklarımdan dökülürken Gavril elini kaldırdı ve daha önce hiç hissetmediğim bir sihir beni tüketti.

Soğuk, boş karanlık beni mahvetti ve beni almasına izin verirken gördüğüm son şey Evren'in yüzüydü.

Yıldızlar ve Gölgeler serisinden daha fazlasını ister misiniz?
[Zehir ve Yemin Krallığı için](#) şimdi ön sipariş verin. 23 Mart 2023'te
yayınlanıyor!

TEŞEKKÜRLER

Yıldızlar ve Gölgeleer serisine şans verdiğiniz için çok teşekkür ederim. Bu seriye gösterdiğiniz sevgi beni çok şaşırttı ve size Zehir ve Yemin Krallığı'nı sunmak için sabırsızlanıyorum.

Okur grubum [Hollywood](#)'a katılmanızı çok isterim, böylece Kan ve İhanet Krallığı hakkındaki tüm düşünceleriniz hakkında bağlantı kurabilir ve konuşabiliriz! Bu grup kapak tanıtımları, kitap haberleri ve yeni çıkan kitaplar hakkında bilgi alabileceğiniz ilk yer!

Bültenime buradan da kaydolabilirsiniz: [Bülten](#)

Benimle bu yolculuğa çıktığınız için tekrar teşekkür ederim.

Xo,
Holly Renee

www.authorhollyrenee.com

Gitmeden Önce
Lütfen dürüst bir yorum bırakmayı düşünün.

AYRICA HOLLY RENEE TARAFINDAN

Yıldızlar ve Gölgelel Serisi:

[Yıldızlar ve Gölgelel Krallığı Kan](#)
[ve İhanet Krallığı](#)

İyi Kızlar Serisi: İyi

[Kızların Ölmeye Gittiği Yer](#)
[Kötü Kızların Düşmeye](#)
[Gittiği Yer Kötü Erkeklerin](#)
[Mahvolduğu Yer](#)

Clermont Körfezi Çocukları Serisi:

[Bir Kötünün Dokunuşu](#)
[Bir Tanrının Düşüşü](#)
[Bir Düşmanın Tadı Bir](#)
[Şeytanın Aldatmacası](#)
[Güzel Yalanların Baştan](#)
[Çıkarıcılığı Kirli Sırların](#)
[Ayartıcılığı](#)

Rock Bottom Serisi:

[Komşu Çocukla Baş Belası](#)
[Patronla Baş Belası Sahte Erkek](#)
[Arkadaşla Baş Belası](#)

[Yanlış Beyaz Atlı Prens](#)

YAZAR HAKKINDA

USA Today Çok Satan Yazarı Holly Renee, her kitabında okuyuculara bir tutam endişe, bir miktar sıcaklık ve mükemmel miktarda kalp getiriyor.

Doğu Tennessee'de doğup büyümüş, evli ve iki vahşi çocuk annesidir. Yazmadığı zamanlarda onu kitap okurken, o gün yüzüncü kez ejderha taklidi yaparken, kocasına iğrenç bir şekilde aşık olurken ya da güneş gözlükleri ve şamandırasıyla gölün ortasında dinlenirken bulabilirsiniz.

Holly romantizm, Meksika yemekleri ve yoga pantolonlarıyla ilgili her şeyi seviyor.

SOSYAL LİNKLER

authorhollyrenee.com

Instagram: @authorhollyrenee

TikTok: @authorhollyrenee

Facebook Okuyucu Grubu: Hollywood (Holly Renee'nin Okuyucu Grubu)

TEŞEKKÜRLER

Kocam Hubie'ye teşekkür ederim. Benim bir numaralı hayranım. Hayatta olsam seni seçerdim.

Bu seriye şans verdikleri için tüm okuyuculara ve blog yazarlarına teşekkür ederim. Zamanınızı bu seriyi okuyarak geçirmeyi seçtiğiniz için sonsuza dek minnettarım ve desteğinize sürekli hayranlık duyuyorum. Teşekkür ederim.

Bunu onsuz yapamayacağım tüm ekibime teşekkür ederim. Amanda, Christina, Katie, Ellie, Rumi, Brittni, Cynthia, Tori ve Savannah: teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler.